

Chàng và Quân Chui

TRUYENFULL.VN

Sa Mạc

Mục lục

- Chương 1: Miếu Thổ Địa
- Chương 2: Cái Bàng
- Chương 3: Hẻm Tử Nhân
- Chương 4: Tốt Xấu Lẫn Lộn
- Chương 5: Bộ Đầu
- Chương 6: Hoa Phu Nhân
- Chương 7: Giam Cầm
- Chương 8: Lưới Đen
- Chương 9: Tập Kích
- Chương 10: Đại Nhân Vật
- Chương 11: Thoát NạN
- Chương 12: Chạy Trốn
- Chương 13: Ngươi Đầu Lĩnh
- Chương 14: Mộc Lão
- Chương 15: Khô Mộc Thủ
- Chương 16: Lục Hợp
- Chương 17: Sườn Đồi
- Chương 18: Bộ Xương Khô
- Chương 19: Tiêu Dao Hành
- Chương 20: Đả Thương Người Lại Hại Mình

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Miếu Thổ Địa

Mưa như trút nước. Từng đợt tia chớp lóe lên trong màn đêm cao tít, ngay sau đó, là tiếng sấm sét ầm ầm như muốn xé toang trời đất truyền đi khắp nơi. Thiên địa rung chuyển.

Dương Trữ mở to mắt, sau một lúc quan sát tình huống trước mắt, thì đưa ra một quyết định không thể nào sửa đổi. Hãn - chuẩn bị xuất thủ.

Hãn phải dùng đến năm đấm, sau khi đã dốc hết trí lực mà vẫn không thể giải quyết vấn đề phiền toái của mình.

Cảnh tượng trước mắt khiến hãn rất tức giận. Ba bốn người trẻ tuổi vây quanh một tên ăn mày quần áo mục nát. Cả bọn đấm đá liên hồi, đánh cho người kia ôm thân cuộn mình trên mặt đất, không hề có chút phản kháng.

Hãn cũng không phản đối chuyện ấu đả. Nói một cách khác, kỳ thật, hãn rất khoái cảm giác tay mình nện trên người đối thủ. Nhưng ỉ đông hiệp yếu, với hãn, là chuyện chẳng có gì vui cả. Ai làm hãn không vui, hãn sẽ làm cho đối phương không vui.

- Dừng tay.

Dương Trữ mở cổ họng hét to. Hãn cần to tiếng để tạo hiệu quả kinh sợ dọa người.

Thanh âm phát ra, không hề có chút uy phong khí khách như hãn nghĩ, mà thậm chí, còn hoàn toàn ngược lại, yếu ớt, vô lực.

Một tiếng này, dù không đạt được hiệu quả rung chuyển trời đất nhưng vẫn khiến những người kia quay đầu nhìn về phía hắn.

Lúc này Dương Trữ mới nhận ra, đám người này cũng chẳng sạch sẽ gì hơn tên bị đánh kia. Đầu tóc rối bù, quần áo rách nát, cả đám chẳng khác nào một bang ăn mày.

- Tiểu... Điều nhi.

Một gã thanh niên tóc như phi đầu sĩ * thấy Dương Trữ lão đảo đứng dậy, trên mặt, còn hiện rõ vẻ kinh ngạc.

*Dùng tạm, chưa biết giải thích kiểu tóc này như thế nào..

Dương Trữ thấy cơ thể có chút mệt mỏi, lúc này cũng bất chấp, chỉ lạnh lùng nói:

- Là đàn ông nên đơn đả độc đấu, cả đám đánh một người vậy là có ý gì?

Phi đầu sĩ quan sát Dương Trữ từ đầu đến chân, chậm rãi đi tới, bỗng nhiên cười nói:

- Tiểu tử ngươi ... không ngờ là vẫn chưa chết.

Gã đi đến trước mặt Dương Trữ, đưa tay ra đập vào đầu vai hắn.

Dương Trữ thấy đối phương đưa tay ra, thì phản xạ có điều kiện. Hắn nắm lấy cổ tay đối phương, không đợi đối phương kịp trấn tĩnh, chân lóe lên, bẻ quặt cánh tay của phi đầu sĩ ra đằng sau, lập tức đè mạnh xuống. Rắc một tiếng giòn tan. Phi đầu sĩ hét lên thảm thiết.

Dùng tay không đánh nhau kịch liệt như này là sở trường của hắn. Tháo rời một cánh tay của đối phương, đối với hắn mà nói, không thật sự cần đến lực.

Phi đầu sĩ kêu thảm một tiếng, cánh tay mềm nhũn thông xuống, tay kia đề lên vai mình, mồ hôi lạnh trên trán túa ra, trong nháy mắt, mặt trở nên trắng bệch.

Mấy tên còn lại quay sang nhìn nhau. Hai tên ăn mày cầm gậy lên, một trái một phải tiến về phía Dương Trữ.

Dương Trữ cười âm đạm, nhìn lướt qua mặt đất, phát hiện bên cạnh có một cây côn gỗ. Hắn dùng bàn chân hất lên, nắm chặt cây côn gỗ trong tay.

Hai gã ăn mày kêu to một tiếng, vung gậy nện xuống đầu Dương Trữ.

Dương Trữ cười lạnh, côn gỗ chém ra như chớp. Trong mấy năm huấn luyện đặc biệt trong quân đội, thì chiến thuật hàng đầu là lợi dụng mọi thứ có thể làm vũ khí. Tuy thế đến của hai gã đàn ông đó hung mãnh, nhưng trong mắt Dương Trữ chẳng có gì đáng kể. Nếu không phải vì cơ thể còn mệt mỏi thì chỉ cần bàn tay trần, hắn cũng có thể dễ dàng đánh trả. Nói gì tới chuyện trong tay còn có một cây gậy gỗ, đương nhiên, hắn không thể nào rơi vào thế yếu hơn được.

Chát chát hai tiếng, gậy gỗ vung ra. Dương Trữ bước tới, tay trái nện thẳng vào mặt một gã, chân quét qua tên còn lại, đá vào đũng quần của gã. Hai gã đàn ông kêu thảm một tiếng. Một người khép hai chân ngã xuống đất, người còn lại vút gậy, dùng tay che cái mũi đang chảy máu ròng ròng.

Dương Trữ lắc lắc đầu, đối thủ không hề được tính là có chút khiêu chiến, điều này khiến cho chiến công của hắn gần như bằng không.

Dương Trữ ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, thì thấy một tên đàn ông khác đang cầm côn gỗ, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Dương Trữ đưa tay lên, chỉ gậy vào gã nói:

- Đến đây đi, đến lượt mày.

Cơ thể hắn vốn đang mệt mỏi, hoạt động một chút hóa ra cũng thoải mái ra trò.

Nam tử kia nhìn đồng bọn, tay cầm gậy run bần bật, đột nhiên vút gậy xuống, miễn cưỡng cười nói:

- Tiểu Diêu, ta không đánh nhau với người nữa...

- Tiểu Diêu?

Dương Trữ sững sốt, đây là lần thứ hai hắn nghe gọi như thế.

- Tiểu Diêu nào?

Hắn bất giác tiến lên phía trước hai bước.

Nam tử kia sững sốt, thấy Dương Trữ vẫn chỉ gậy vào mình, lập tức nói vẻ đáng thương:

- Tiểu Diêu, việc này cũng không phải là chú ý, ta... Ta bị ép thôi.

Gã đưa tay chỉ vào phi đầu sĩ đã bị Dương Trữ tháo rời cánh tay:

- Là Hầu tử, là chủ ý của Hầu tử...

Dương Trữ quay đầu nhìn về phía Phi đầu sĩ, nhú mày chột ý thức chuyện gì đó, cúi đầu nhìn mình, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Hắn nhìn quần áo của mấy người kia đã lấy làm lạ, lúc này phát hiện ra quần áo của mình còn mục nát hơn, lộ ra mảng da thịt bám đầy ghét.

Hắn nhìn xung quanh, phát hiện nơi này là một vùng tối đen, bốn phía tường loang lổ, bên cạnh còn có một đồng lửa trại, trên đầu có tiếng nước giọt tí tách. Dương Trữ ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy nóc nhà làm bằng cỏ

tranh, hơn nữa, bị thủng khá nhiều chỗ, nước mưa qua đó nhỏ xuống mặt đất.

Dương Trữ xác định mình đang nằm mơ, chỉ có điều, giấc mộng này quá mức rõ ràng mà thôi.

- Tiểu Điêu, người... Sống lại rồi ư?

Một giọng nói vui mừng vang lên, tên ăn mày bị mấy người vây đánh ngẩng đầu lên, trên gương mặt bầm dập lộ ra vẻ vui mừng không thể nào che dấu.

Nhìn khuôn mặt kia, Dương Trữ xâm xẩm mắt mày, vào khoảnh khắc đó, giống như có một tia chớp lướt qua đầu hắn. Một cuốn phim tua nhanh qua đầu hắn, không ngờ, trong cuốn phim đó, khuôn mặt trước mắt này lại rõ ràng vô cùng.

Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Đến tột cùng, nơi này là nơi nào?

Người đàn ông trước mắt khoảng 40-50 tuổi, thân hình gầy yếu, vạt áo phanh ra, lộ bộ ngực khô quắt, trơ cả xương, thậm chí, còn đếm được từng rãnh xương sườn.

Bối cảnh hoàn toàn xa lạ. Dương Trữ nhìn cánh tay của mình, buông rơi cây gậy.

Tay này, cánh tay này rõ ràng không phải tay của mình. Tuy rằng trên bàn tay cũng có vết chai, nhưng cánh tay này, nhỏ hơn tay hắn nhiều.

Dương Trữ khiếp sợ đưa hai tay lên sờ mặt. Trời ơi, rõ ràng đây không phải là mặt hắn. Gương mặt này gầy yếu hơn mặt hắn nhiều. Hơn nữa, không góc cạnh như mặt hắn. Một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Dương Trữ thấy hai chân mềm nhũn, hần ngồi phịch xuống đất, đầu ong ong.

Trưởng giả bị đánh thấy thái độ của hần như thế, thì lo lắng nói:

- Tiểu Diêu, người... Làm sao thế?

Dương Trữ đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về nam tử còn lại chưa bị đánh, vẫy tay. Gã kia do dự một chút, cuối cùng vẫn run rẩy đi tới, bất an lo lắng ra mặt.

- Ta gọi là Tiểu Diêu?

Dương Trữ nhìn chăm chăm vào nam tử kia hỏi.

Nam tử kia gật đầu.

- Nơi này là nơi nào?

Dương Trữ hỏi sang vấn đề thứ hai.

Nam tử vội đáp:

- Đây là miếu thổ địa thành Tây.

- Miếu thổ địa?

Không kìm nổi, Dương Trữ lại quét mắt nhìn bốn phía, thầm nghĩ nơi này là miếu thổ địa thì cũng có lý.

- Ta... Tại sao lại ở đây? Người nói đây là là thành Tây, thành Tây là thành Tây nào?

- Là thành Hội Trạch.

Nam tử lập tức đáp:

- Cách hơn 100 dặm về hướng Bắc là Hoài Thủy. Tiểu... Điều nhi...
Người không nhớ sao? Nửa năm trước, người đến thành này, sau đó bị
Phương lão đại thu nạp vào Cái Bang, hiện giờ vẫn là đệ tử Cái Bang.

- Chờ một chút.

Dương Trữ hoảng sợ nói:

- Cái Bang? Người nói vậy là sao?

Hắn nhìn quần áo của mấy người, lòng trầm xuống:

- Người nói... Các người là ăn mày?

- Người cũng vậy mà.

Nam tử kia tốt bụng nhắc nhở.

- Chúng ta đều là đệ tử Cái Bang.

Trong ánh mắt gã mang theo vẻ đồng tình, mạnh dạn hỏi:

- Tiểu Điều... Có phải người bị bệnh gì nên không nhớ gì hết nữa?

Cái Bang? Tiểu Điều? Thành Hội Trạch?

Dương Trữ dùng ngón tay véo vào cánh tay mình, đau! Hắn cảm thấy
yên tâm một chút, lại trầm xuống, hiểu ra vấn đề:

- Con bà nó, đây là màn xuyên việt à?

- Xuyên việt?

Nam tử khiêm tốn thỉnh giáo:

- Xuyên việt là cái gì?

Dương Trữ tức giận nói:

- Hỏi gì lắm thế. Ta hỏi người, cái kia...

Hắn chỉ tên ăn mày vẫn còn ôm vai rên hừ hừ:

- Tên là hầu tử phải không? Hắn... Có chủ ý gì?

- Việc này...

Nam tử liếc mắt nhìn hầu tử, đắn đo một chút, cân nhắc thực lực hai bên, rồi mới đáp:

- Hầu tử muốn người chết, đuổi lão thụ bì ra khỏi miếu thổ địa. Tiểu Diêu... nếu ta.. Ta không đồng ý... hắn cũng sẽ đuổi ta đi.

- Lão thụ bì?

Dương Trữ nhìn lão ăn mày kia, trong đầu, hàng loạt hình ảnh lại xẹt qua, trong đó, có hình ảnh lão ăn mày cho hắn đồ này đồ kia. Hắn đứng dậy, đỡ lão thụ bì thương tích đầy mình, dịu dàng nói:

- Người là lão thụ bì? Vẫn là người chăm sóc cho ta.

Trong con mắt lão thụ bì lộ ra vẻ vui mừng. Lão đưa tay sờ soạng cơ thể Dương Trữ. Dương Trữ cảm thấy hơi khó chịu, nhưng hiểu đối phương chỉ muốn quan tâm đến mình nên cũng không cự tuyệt. Lão thụ bì run run nói, giọng rất tha thiết:

- Tiểu Diêu, tình lại là tốt rồi. Ông trời có mắt.

Hiện tại, Dương Trữ không bận tâm ông trời có mắt hay không, chỉ quan tâm rốt cuộc mình đang ở vào hoàn cảnh nào.

- Các người muốn thấy ta chết, cho nên nhân cơ hội trời giông bão sắp sét ra tay, đuổi lão già này ra khỏi chỗ trú mưa?

Dương Trữ nhận ra mình ra tay hoàn toàn chính xác. Hắn nhìn lão thụ bì mặt mũi bầm dập, giọng rét lạnh:

- Tất cả lại đây, xin lỗi lão thụ bì, nếu lão tha thứ cho các người, thì việc này coi như xong. Nếu không...

- Không, không cần đâu, bỏ qua đi.

Lão thụ bì vội vàng nói.

Dương Trữ cũng không để ý, chỉ vào hầu tử bị mình bẻ gãy tay:

- Người, lại đây.

Hầu tử bị gãy tay, đau không chịu nổi, nhưng thấy Dương Trữ nhìn mình chăm chăm thì không dám trái lời. Gã đi đến trước mặt lão thụ bì, cúi đầu:

- Lão thụ bì, ta sai rồi.

- Cái gì?

Dương Trữ thân nhiên nói:

- Người đang nói cái gì, ta nghe không rõ.

- Lão thụ bì, là ta lòng dạ lang sói, là ta sai rồi. Người là đại nhân lòng dạ từ bi đừng trách kẻ tiểu nhân này.

Nói xong mấy câu đó, trán hầu tử lại đổ mồ hôi ròng ròng.

Hầu tử đã mở miệng, những người khác không do dự nữa, đều bước đến nói:

- Lão thụ bì, chúng ta chúng ta lỡ đại, người đừng để bụng. Ngày sau, chúng ta sẽ không dám làm vậy nữa.

Lão thụ bì vốn quen bị ức hiếp, lúc này thấy mấy người quỳ xuống xin lỗi mình thì bối rối, lúng túng nói:

- Các người đứng dậy cả đi, bỏ qua chuyện cũ.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cái Bang

Dương Trữ nhìn lão thụ bì, biết đó là một người trung hậu. Lão bị đánh đến biến dạng, nhưng lúc này vẫn một hai không sao. Nếu đương sự không so đo thì hẳn cũng không cần làm tới.

Hắn bước tới trước mặt hầu tử. Hầu tử thấy Dương Trữ đến gần thì biến sắc, cắn răng chịu đau, kêu lên:

- Ta... Ta đã xin lỗi rồi mà...

Thật sự là không có tiền đồ!

Lúc đánh người thì uy phong lẫm lẫm, lúc này chỉ bị bẻ trật tay mà toàn bộ tinh thần đã bay chín tầng mây. Dương Trữ cũng không dài dòng, hắn nắm lấy cánh tay bị đau của hầu tử, còn chưa kịp làm gì, hầu tử đã hét lên thảm thiết.

-Tiểu Diêu.

Lão thụ bì kêu lên khiếp sợ. Mấy tên ăn mày khác nhìn thấy vậy thì quyết định thật nhanh, xoay người định bỏ chạy.

- Đừng có gào lên như thế.

Dương Trữ tức giận nói:

- Ta đang nắm chặt tay ngươi, còn kêu lần nữa, ta phế nó luôn.

Tâm trạng của hắn đang không tốt, nghe tiếng kêu thất thanh của hầu tử càng thêm khó chịu. Năm đó tham gia huấn luyện đặc biệt, bản thân hắn bị

đánh gãy tay là chuyện bình thường, chẳng hề có cảm giác kiểu như trời sập xuống.

Hầu tử dù sao cũng là hầu tử, Dương Trữ vừa nói như vậy, gã liền im bật. Dương Trữ khê động tay mấy cái, hầu tử đã nhăn nhó đổ mồ hôi, cổ họng như muốn phát ra âm thanh thống khổ. Dương Trữ đã thu tay lại.

- Thử xem có thể cử động không?

Dương Trữ quay người, đặt hông ngồi xuống đồng cỏ khô.

Hầu tử bán tín bán nghi, thử cử động cánh tay vài lần, tuy nói là vẫn còn hơi đau nhưng cánh tay đã có thể hoạt động bình thường rồi.

Mấy tên còn lại đang định chạy trốn, thấy tình cảnh đó đều quay lại, thì thấy hầu tử quỳ rạp xuống dưới chân Dương Trữ, kích động nói:

- Tiểu Diêu, từ nay về sau, người chính là lão đại của chúng ta. Từ nay về sau, tất cả chúng ta sẽ nghe theo người. Người bảo chúng ta đi về hướng đông, chúng ta tuyệt đối sẽ không đi về phía tây.

Dương Trữ ngạc nhiên. Hầu tử này chuyển hướng gió quá nhanh, hẳn không thích ứng kịp.

Điều khiến hắn kinh ngạc nhất chính là, vài tên ăn mày còn lại thấy thái độ hầu tử như thế, không ngờ đều chạy đến, đồng loạt quỳ xuống trước người Dương Trữ, đồng thanh nói:

- Tiểu Diêu, từ nay về sau, người chính là lão đại của miếu thổ địa này, tất cả chúng ta nghe theo người.

Dương Trữ đưa tay ra nói:

- Không cần vội, ta cần sửa sang lại đã.

Hắn hít một hơi thật sâu, rồi hỏi tiếp:

- Nơi này là thành Hội Trạch, các người đều là đệ tử Cái Bang?

- Người cũng vậy.

Hầu tử nhắc lại, vẻ như muốn khẳng định Dương Trữ cùng giai tầng với bọn họ.

Dương Trữ trừng mắt liếc nhìn hầu tử. Hắn không thích bị người khác cắt ngang lời như vậy:

- Hiện nay đang là triều đại nào? Còn nữa, Hoàng đế là ai?

Mấy tên ăn mày nhìn nhau, hiển nhiên không thể ngờ Dương Trữ lại hỏi chuyện cao siêu như thế.

- Triều đại? Đây là thị trấn Hội Trạch thuộc nước Sở. Chúng ta hẳn là thuộc triều Sở.

Hầu tử cẩn thận đáp:

- Nhưng Hoàng đế là ai chúng ta cũng không biết.

Dương Trữ toát mồ hôi lạnh, chẳng qua sau khi suy nghĩ lại hắn cũng thấy thoải mái. Nếu là thời cổ đại thì thông tin lạc hậu đến cực điểm. Hoàng đế xưa nay vẫn duy trì vẻ thần bí, không có khả năng lên tivi nói chuyện thường xuyên, nên công chúng bình thường không biết cửu ngũ chí tôn là ai cũng có lý.

Hắn đặt ra vài câu hỏi, hi vọng biết thêm chút thông tin về thời đại mà hắn đang quay lại.

Hắn là Tiểu Điêu, ít nhất, ở thời đại này chính là một cái tên cổ quái. Hiện giờ đang ở phía Bắc quận Hoài Nam nước Sở.

Thị trấn nhỏ này cũng không được xem là thái bình, đơn giản là cách 100 dặm phía Bắc là Hoài Thủy. Mà Hoài Thủy thì không yên ổn, hai bên bờ sông xảy ra chiến sự mấy năm rồi.

Nước Sở chiếm cứ phía Nam Hoài Thủy làm thổ địa, nhưng phía Bắc Hoài Thủy lại là thiên hạ của nước Hán. Hai nước Nam Bắc đối lập, đối chọi gay gắt.

Dựa theo tin tức mấy tên gia hỏa này cung cấp thì đại khái tuy nước Sở chiếm được phía Nam Hoài Thủy nhưng vẫn khống chế được hai quận phía Bắc, giống như hai đỉnh đao nhọn đâm thẳng vào bụng Bắc Hán. Uy hiếp đó khiến hằng ngày Bắc Hán khó mà sống bình an. Cho nên ba năm trước đây, hai mươi vạn đại quân Bắc Hán đã xuôi nam.

Người tới ta đi đánh nhau hơn hai năm. Hai bên bờ Hoài Thủy khói lửa bao phủ. Khắp nơi bị phá thành những mảnh nhỏ, dân chúng hai bờ sông phải sống tha hương, vợ ly tử tán, tị nạn xung quanh.

Thành Hội Trạch cách Hoài Thủy chỉ khoảng 100 dặm, đương nhiên sẽ thành một trong những nơi tị nạn. Cũng may tuy rằng người Bắc Hán từng đánh vào bờ nam Hoài Thủy nhưng quân tiên phong đều bị đánh bật trước khi tới được thành Hội Trạch. Vì thế, thành Hội Trạch chưa từng phải trải qua binh đao.

Chẳng qua, mấy tháng trước, hai nước bãi binh đình chiến, cuộc chiến Hoài Thủy kéo dài gần ba năm rốt cuộc cũng có lúc dừng lại.

Mặc dù chiến sự đã dừng, nhưng số dân chạy nạn lưu lạc tới thành Hội Trạch cũng không rời đi. Một thị trấn nho nhỏ, hôm nay cũng kín hết người, chật chội không chịu nổi.

Dương Trữ không hề nghĩ tới một ngày nọ mình lại xuyên việt, càng không nghĩ tới chuyện mình biến thành một đệ tử Cái Bang vinh quang như này.

Sinh ra ở trong một gia đình bình thường, hãn nỗ lực không ngừng, trở thành một vũ cảnh. Trải qua quá trình huấn luyện nghiêm túc, sau khi xuất ngũ, hãn lựa chọn con đường buôn bán. Hãn dốc sức mình làm việc, nên cũng coi như đã có chút thành tựu.

Đang lúc hãn khổ tận cam lại, sau khi say rượu tỉnh lại, từ một thương nhân giàu có biến thành một gã ăn mày.

Phiền toái chính là, đối với cái tên Tiểu Điêu này, hãn không có mấy ấn tượng. Tuy rằng trong đầu có ít hình ảnh loáng thoáng nhưng trong lúc nhất thời cũng không có gì rõ ràng cả.

- Tiểu Điêu, với thân thủ này của người từ nay có thể sẽ đạt tới thành tựu lớn ở Cái Bang.

Sau khi chứng kiến thân thủ của Tiểu Điêu, Hầu tử tươi cười nói:

- Với thân thủ này người xứng đáng là cao thủ đứng đầu.

Dương Trữ trầm nghĩ không biết hầu tử người còn biết xấu hổ hay không. Tuy rằng Dương Trữ cũng không phủ nhận mình có chút công phu nhưng chỉ mới hua tay múa chân vài cái mấy cây củi mục này đã xem hãn là cao thủ đứng đầu. Hãn thật sự không biết hầu tử định vị bản thân mình như thế nào. Dương Trữ ta là cao thủ đứng đầu, chẳng lẽ mấy cây củi mục này cũng tự xem mình là cao thủ nhất lưu sao?

- Ở Cái Bang sẽ đạt được đại thành tựu?

Với Dương Trữ, đúng là chuyện gì cũng cực kỳ xa lạ. Hãn khiêm nhường thỉnh giáo:

- Nói vậy có nghĩa là gì?

- Vẫn là ăn mày.

Câu trả lời của hầu tử khiến Dương Trữ thiếu chút nữa lại phải ra tay:

- Tuy nhiên, nói không chừng có thể trở thành lão đại thành Hội Trạch.

Dương Trữ cố gắng hết sức để kiềm chế bản thân:

- Nếu là Cái Bang, có phải là chúng ta cũng có phân đà? Đúng rồi, bang chủ Cái Bang có phải là họ Kiều không?

Hầu tử còn đang há hốc mồm, tên bên cạnh đã cướp lời:

- Chúng ta là một chinh nhánh bên dưới Hỏa Xà phân đà, một trong 28 phân đà của Cái Bang.

Người này cũng không để ý tới ánh mắt của hầu tử, chỉ hi vọng có thể gây ấn tượng tốt với Dương Trữ:

- Bang chủ không phải họ Kiều, hình như họ Hường thì phải?

- Vậy các người có biết Đả Cầu Bổng không?

Dương Trữ đột nhiên có hứng thú:

- Hàng Long Thập Bát Chương đã nghe bao giờ chưa?

Mấy tên ăn mày quay lại nhìn nhau, rồi cùng lắc đầu.

- Chẳng lẽ Đả Cầu Bổng không phải là Cái Bang trấn bang chi bảo?

Dương Trữ nói:

- Các người chưa từng nhìn thấy Đả Cầu Bổng trong tay Hường bang chủ?

- Hường bang chủ?

Hầu tử vội nói:

- Chúng ta chỉ là một chi nhánh nhỏ ở huyện thành, chỉ là một phần bên dưới của phân đà Hỏa Xà, ngay cả đà chủ cũng chưa từng gặp, nói chi Hưởng bang chủ. Hơn nữa ta nghe nói, Hưởng bang chủ là thần long thấy đầu không thấy đuôi. Những người như chúng ta không có cơ hội gặp đâu.

Dương Trữ càng không vui. Trở thành đệ tử Cái Bang đã đành rất chán, hiện tại xem ra mình chỉ là một con sâu cái kiến trong Cái Bang mà thôi.

Ăn mày vốn đã ở đáy xã hội, còn mình là đáy của đáy xã hội.

Lão thụ bì vẫn im lặng đứng bên cạnh, rốt cuộc lúc này tiến lại gần, đưa cái túi trong tay cho Dương Trữ:

- Tiểu Điêu, đây là ngọc bội đổi lấy bạc bốc thuốc chữa bệnh đi. Phần còn lại, thì cất cho kỹ.

Mấy người còn lại thấy lão thụ bì đi đến thì vội né sang một bên nhường đường cho lão.

Dương Trữ ngạc nhiên hỏi lại:

- Ngọc bội?

Lão thụ bì đương nhiên hiểu đầu óc Dương Trữ lúc này không bình thường, kiên nhẫn giải thích:

- Khi người bị mê man, Tiểu Điệp cô nương có đến gặp người, thấy người mang bệnh nên để lại cho người miếng ngọc bội. Ta ấy nàng rất coi trọng miếng ngọc bội này, nhưng vì cứu người nên mới lấy ra. Ta cũng không có biện pháp nào tốt hơn nên đành nhận lấy.

Tiểu Điệp? Chẳng biết tại sao, nghe tới cái tên đó, đầu Dương Trữ lại có cảm giác giống như từng quen biết, cảm giác như là... Đau, là... Yêu. Ở trong đầu hần chợt xuất hiện cảm giác mơ hồ kia, mơ hồ dường tượng ra

một cô nương 14 tuổi thanh tú. Đầu hắc quay cuồng, vội đưa tay lên ấn hai bên huyệt Thái dương.

Hắc không phải bản nhân, rất nhanh, Dương Trữ hiểu ra loại phản ứng kỳ quái này. Hắc hiểu, tuy rằng hắc chiếm cứ toàn bộ thân thể Tiểu Điệp, nhưng trí nhớ của Tiểu Điệp vẫn không bị cướp đi hoàn toàn. Một khi chạm vào miền ký ức của gã, nhất là với một người để lại nhiều cảm xúc thì tiềm thức Tiểu Điệp sẽ thức dậy.

Lão thụ bì thấy Dương Trữ có thái độ khác thường thì nhú mày thở dài:

- Tiểu Điệp, người bị bệnh nặng, hay là nghỉ ngơi một chút đi. Người khác người có thể quên nhưng Tiểu Điệp cô nương thì nhất định không được quên. Nếu không có nàng, chỉ sợ người không thể sống được.

Dương Trữ lại nghi hoặc. Theo như lời lão thụ bì nói thì có vẻ như Tiểu Điệp cô nương kia là ân nhân cứu mạng của mình.

Bên ngoài mưa to gió lớn, lúc này Dương Trữ cảm thấy ớn lạnh toàn thân. Hắc nói với hầu tử:

- Gần đây có chỗ nào có nước không? Lấy chút nước về để ta rửa mặt.

Hắc cần nước lạnh rửa mặt, để giúp bản thân tỉnh táo lại

Hầu tử sửng sốt, thấy Dương Trữ nhướng mày thì cuống quýt nói:

- Có có, ta đi lấy.

Rồi quay sang mấy người kia:

- Cùng nhau đi.

Mấy người này ra khỏi cửa Dương Trữ mới hỏi lão thụ bì:

- Ta mới bị bệnh rất nặng à?

- Bị khoảng 10 ngày.

Lão thụ bì thở dài:

- Chúng ta không có tiền chữa bệnh, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, bất lực nhìn người càng ngày càng yếu đi. Mấy ngày trước, Tiểu Điệp cô nương đến đây, khóc lóc đến nửa đêm, rồi đưa ngọc bội ra. Tiểu Điệp, nếu không có miếng ngọc bội kia, chỉ sợ bây giờ người đã chết rồi.

- Tiểu Điệp... Khóc đến nửa đêm.

Dương Trữ cười khổ:

- Nàng khổ sở khi ta chết? Nhưng... Rốt cuộc nàng là ai? Vì sao... Vì sao ta chẳng nhớ gì cả?

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hẻm Tử Nhân

Lão Thụ Bì nhin không được giơ tay quơ quơ trước mắt Dương Ninh.

Dương Ninh chỉ có thể uyển chuyển nhắc nhở:

- Lão Thụ Bì, ta là quên một chuyện, không phải mù, đôi mắt còn có thể nhìn được, người có thể giúp ta nhớ lại một chút hay không?

Lão Thụ Bì cười khổ nói:

- Nửa năm trước là người mang theo Tiểu Điệp cô nương lưu lạc tới thành này, người từng nói với ta, hai người gặp nhau lúc tị nạn, nàng bị người khác khi nhục, người cứu được nàng, từ đó hai người liền sống nương tựa vào nhau giống như huynh muội.

- Nửa năm trước lưu lạc tới thành Hội Trạch?

Đôi mắt Dương Ninh híp lại. Nói cũng kỳ quái, Lão Thụ Bì vừa nói như vậy, trong đầu hắn quả thực xẹt qua một vài hình ảnh vụn vặt, hơi mơ hồ không rõ, tuy nhiên lại mơ hồ xuất hiện hình ảnh một tiểu cô nương, ngay cả bộ dạng cũng hơi rõ ràng.

- Vậy người còn nhớ được chuyện xảy ra sau khi tới thành Hội Trạch không?

Lão Thụ Bì thấy bộ dạng mơ hồ của Dương Ninh, không khỏi lo lắng.

Dương Ninh muốn suy nghĩ, lại không biết có phải bệnh nặng mới khỏi hay không, chỉ cần vừa động não, gáy liền căng lên, có cảm giác hôn mê.

- Hiện giờ Tiểu Điệp ở nơi nào?

Dương Ninh biết được từ miệng Lão Thụ Bì, mình có thể sống quay về chắc chắn bởi vì Tiểu Điệp, hơn nữa chủ nhân thân thể này hiển nhiên quan hệ không thấp với Tiểu Điệp.

Lão Thụ Bì thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Người thực sự không nhớ gì cả. Nàng vẫn luôn ở chỗ Hoa mù mù, nửa năm qua, người cũng thường xuyên nhìn thấy nàng, chuyện liên quan tới nàng, đều là người nói cho ta biết.

- Hoa mù mù?

Dương Ninh ngạc nhiên nói:

- Hoa mù mù này là thần thánh phương nào?

Lão Thụ Bì vẫn chưa trả lời, sau lưng truyền tới giọng nói của Hầu Tử:

- Hoa mù mù là di nương của Hoa Huyện thừa. Ha ha, ở trong thành này, không mấy người dám trêu bà ta.

Lúc này Hầu Tử đã tới, một gã ăn mày bưng một thùng gỗ sứt mẻ sau lưng, bên trong là nước, đặt bên cạnh Dương Ninh.

Dương Ninh vén tay áo lên, trên người ngứa ngáy khó chịu, tiến tới bên thùng gỗ, đang muốn thò tay rửa mặt, hai tay còn chưa với vào, đã gây người.

Mặc dù hần đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt trên mặt nước kia, vẫn hơi giật mình.

Đó là một khuôn mặt có dính cấu bẩn, cũng không hề sạch sẽ hơn mấy người khác, nhưng còn có thể nhìn ra được, khuôn mặt này cũng thanh tú,

chẳng qua mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt hơi thon gầy, chẳng qua hai bên mày kiếm giương lên, trong sự tuấn tú có chút anh khí.

Lúc trước hắn vốn cảm thấy kiểu tóc khoác lên vai của đám người Hầu Tử rất có cá tính, lúc này phát hiện mình cũng tóc tai bù xù, rối tung không chịu nổi, ít nhất nhìn từ ngoại hình, quả thực là một tên ăn mày danh xứng với thực.

Dương Ninh ngờ ngác một chút, cười khổ lắc đầu, lập tức rửa mặt, nước lạnh chạm vào mặt, đã tỉnh táo hơn một chút, lúc này mới nói:

- Di nương của Hoa Huyện thừa? Chẳng lẽ Tiểu Điệp làm nha hoàn trong nhà Hoa Huyện thừa?

Lão Thụ Bị vẻ mặt lo lắng nói:

- Đêm hôm Tiểu Điệp cô nương ra đi, còn nói chỉ cần có cơ hội, sẽ tới thăm người. Nhưng đã qua mấy ngày rồi, không hề có tin tức của Tiểu Điệp cô nương. Đêm hôm ấy nàng vụng trộm chạy ra ngoài từ Hoa trạch, sau khi trở về không biết có bị phát hiện hay không, thực sự khiến người ta lo lắng.

- Tiểu Điệp có ân cứu mạng với ta, ta đương nhiên phải cảm ơn nàng.

Dương Ninh ân oán rõ ràng, tuy rằng ấn tượng của hắn đối với Tiểu Điệp không quá nhiều, nhưng cô nương người ta cứu mình, trong lòng vẫn hết sức cảm kích:

- Đúng rồi, tòa nhà của Hoa Huyện thừa rốt cuộc ở nơi nào, đợi mưa tạnh rồi ta sẽ đi gặp Tiểu Điệp.

Hầu Tử hơi kinh ngạc nói:

- Người không nhớ Hoa trạch ở nơi nào sao? Người thường xuyên tới đó mà?

Dương Ninh lắc đầu, hỏi:

- Người có biết không?

Hầu Tử vội đáp:

- Hoa mù mù ở trong hẻm Tử Nhân, cách nơi này một đoạn đường, chờ mưa tạnh rồi, ta dẫn người qua, chẳng qua chúng ta không thể đi ban ngày, muốn đi cũng chỉ có thể chờ buổi tối lén lút tới.

- Hẻm Tử Nhân?

Dương Ninh thầm nghĩ cái tên này có vẻ âm trầm, cũng không đến mức là ngõ hẻm buôn bán quan tài tiền giấy người chết chết chứ?

- Thật ra hẻm kia vốn không có tên gì, nhưng Hoa trạch ở trong hẻm đó, ai cũng không dám đi qua.

Hầu Tử bộ dạng chuyện gì cũng biết:

- Nê Thu phía thành Đông kia năm trước đánh cuộc với người khác, giữa ban ngày xông vào trong ngõ hẻm, bị người ta ném ra ngoài, hơn nữa mình đầy thương tích, bị đánh gãy vài cái xương sườn, đến giờ còn chưa khỏi hẳn.

Trong mắt gã lộ vẻ oán giận:

- Từ đó về sau, chúng ta liền gọi ngõ hẻm kia là hẻm Tử Nhân.

Dương Ninh cười lạnh nói:

- Là người của Hoa trạch làm sao?

- Trước kia Hoa Huyện thừa là nhân vật phong vân của Huyện thành Hội Trạch.

Hầu Tử nói:

- Ngõ hẻm Tử Nhân kia, không phải nhà hần làm, còn có thể là ai?

Hầu Tử tức giận:

- Chẳng qua chuyện toái giá của Hoa mụ mụ, phải làm lén lút, đương nhiên không để người khác tùy tiện tới gần tòa nhà của hần.

- Toái giá?

Dương Ninh cảm thấy từ này rất lạ lẫm, thỉnh giáo:

- Toái giá này là có ý gì?

- Không phải ý gì, là hoạt động không thể để người khác biết.

Hầu Tử cười cổ quái:

- Tiểu thiếp nhà quan lại quyền quý có đảm lược lén lút làm vài việc, hoặc là những quan quyền quả phụ mang theo bé gái mồ côi, khó có thể duy trì sinh kế, ra ngoài nhận chút việc lẻ tẻ, đó chính là toái giá.

Dương Ninh ngơ ngác một chút:

- Người nói nhận việc, là nói?

Trong lòng hần cũng đã hiểu được.

- Tục ngữ nói rất hay, vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, những người phóng đảng kia đều cảm thấy, có thể đùa bỡm gia quyền quan lại quyền quý mới là tư vị tốt nhất.

Hầu Tử nói đến đề tài này nước bọt tung bay, mặt cười hớn hở, cười hì hì nói:

- Hơn nữa những nữ nhân kia đều trải qua nhà giàu dạy dỗ, dù là dung mạo hay khí chất, đều hơn gái lầu xanh bình thường ba phần, biết điều, thật sự không ai không tốt, hơn nữa những người làm toái giá này cũng không phải gái lầu xanh thực sự, nhần nhó ngượng ngùng khiến đàn ông ngứa ngáy trong lòng.

Nói tới đây, mắt Hầu Tử sáng quắc.

Dương Ninh thở dài, không thể tưởng được trong này lại còn có hoạt động như thế.

Hầu Tử lại nói:

- Hoa Huyện thừa tuổi còn trẻ lại bệnh nặng một hồi, hai năm trước đã chết rồi. Khi Hoa Huyện thừa còn sống, nha hoàn sai vặt trong nhà có hơn mười người, chờ lúc hắt chết, không có tiền trả, nhà này không chống đỡ được, Hoa phu nhân mang theo nha hoàn bắt đầu âm thầm toái giá!

Gã cười hèn mọi bỉ ổi:

- Huyện thành này lại không lớn, Hoa phu nhân kia cũng che giấu, nhưng phong thanh cũng truyền ra, mọi người đều biết ngọn nguồn, vụng trộm gọi bà ta là Hoa mù mù, đã hơn ba mươi tuổi, lớn rồi, ta nghe nói là dựa vào nha hoàn trong nhà nhận việc!

Dương Ninh nghe đến đó, cảm thấy trầm xuống, nghĩ thầm nếu Tiểu Điệp ở chỗ người ta, chẳng phải lạnh ít dữ nhiều?

Đêm hôm khuya khoắt, mưa gió bên ngoài còn chưa có dấu hiệu ngừng lại, Dương Ninh lại cảm thấy hơi mệt mỏi, trong lòng biết thời tiết như vậy, dù lo lắng cho Tiểu Điệp cũng không cách nào ra ngoài.

Hết thảy chỉ có thể chờ đến lúc tạnh mưa rồi tính toán.

Chờ tới nửa đêm, mấy người khác cũng hơi mệt mỏi, Dương Ninh bảo họ đi nghỉ ngơi trước, miếu thổ địa này có hai gian phòng bên cạnh chính đường, hôm nay Dương Ninh được ở trong phòng, Dương Ninh và Lão Thụ Bị ở phòng bên, mấy người khác đều nghỉ ngơi ở gian ngoài.

Sau khi nằm xuống, trong lòng Dương Ninh nghĩ tới đường ra sau này.

Phần nghề nghiệp quang vinh đệ tử Cái Bang này, Dương Ninh cảm thấy mình không thích hợp, trước sự thật đã tới thế giới này, không cách nào thay đổi nữa, có thể làm cũng chỉ có thể thích ứng cuộc sống ở thế giới này.

Khiến hãn bất đắc dĩ là, thời đại này không phải bất kỳ một thời đại lịch sử nào trong trí nhớ của mình, nếu không bản thân mình có biết trước sự việc, dùng ưu thế tiên trí có thể thành tựu một phen.

Trước khi xuyên việt hãn làm ăn buôn bán, trong lòng cảm thấy với kinh nghiệm buôn bán mình tích góp từng chút một, chưa hãn không thể thành tựu một phen tại thế giới này. Nhưng hiện giờ hãn là người không có đồng nào, cho dù muốn buôn bán, cũng không có chút tiền tài khởi động, hơn nữa không hề hiểu rõ tình hình thị trường hiện giờ, trong lúc nhất thời không có khả năng bước vào con đường kinh thương.

Lật qua lật lại hơn nửa ngày mới mơ màng thiếp đi, có lẽ thân thể này mới bệnh thân thể quá mức mệt mỏi, sau nửa đêm cũng ngủ an ổn.

Ngày tiếp theo đang ngủ thì bị Lão Thụ Bị đánh thức, mới phát hiện hãn ngủ mãi tới giữa trưa, mưa gió sớm đã ngừng lại. Dương Ninh đứng dậy ra cửa, không khí sau cơn mưa mang theo mùi bùn đất và cỏ xanh đan xen, chui vào mũi thấm tới ruột gan, Dương Ninh tham lam hít lấy mới hơi, toàn thân thoải mái một hồi.

Hãn nhìn chung quanh, mới phát hiện miếu thổ địa này nằm ở nơi vắng vẻ, chung quanh không có bao nhiêu phòng xá, phía trước không xa có một hồ nước.

Mấy cây liễu già mọc nghiêng nghiêng bên hồ nước, cành liễu nhô ra phía hồ, buông ngàn vạn cành liễu xuống mặt nước, gió nhẹ đưa đẩy, cành liễu đu đưa, bộ dạng yếu điệu giống như mỹ nhân eo nhỏ đang khoan thai nhảy múa.

- Máy tên kia đi đâu rồi?

Trong ngoài miếu thổ địa đều không thấy bóng dáng đám người Hầu Tử, Dương Ninh hỏi thăm Lão Thụ Bì bên người.

Lão Thụ Bì nói:

- Trước lúc rời đi, nói là người bệnh nặng mới khỏi, muốn đi lấy vài thứ trở về chúc mừng.

Dương Ninh cười nói:

- Bọn họ còn tốt bụng như vậy sao?

Lão Thụ Bì cho rằng Dương Ninh nhìn thấu tâm tư những người kia, nói:

- Tiểu Điêu Nhi, người biết dụng tâm của họ là gì thì tốt. Họ cho người làm lão đại miếu thổ địa này, cũng không phải tốt bụng gì.

Dương Ninh vốn là tùy ý nói, không nghĩ tới Lão Thụ Bì lại nói như vậy, cảm thấy trong này có kỳ quặc, hỏi:

- Lão Thụ Bì, chẳng lẽ họ thực sự có tâm tư xấu xa?

- Tâm tư xấu xa?

Lão Thụ Bì lắc đầu:

- Cũng không thể nói là tâm tư xấu xa, chỉ là tuyệt đối không phải tốt bụng gì. Trong thành này có khoảng một trăm đệ tử Cái Bang, tuy rằng đều

lệ thuộc Cái Bang, nhưng kéo bè kết phái trong thành này, tranh giành đấu đá lá chuyện thường xảy ra.

- Hơn một trăm người?

Dương Ninh quả thực không ngờ thực lực Cái Bang thành Hội Trạch này lại hung hậu như vậy.

Lão Thụ Bì thở dài:

- Hầu Tử vốn cũng không phải người an phận, trước kia người thâm tàng bất lộ, hẳn đã thích gây chuyện thị phi bên ngoài, hiện giờ biết rõ người lợi hại như vậy, nhận người làm lão đại, chính là muốn dùng người làm lá cờ, về sau tiện tranh đấu với huynh đệ Cái Bang khác. Điều Nhi, nghe ta một câu, núi cao còn có núi cao hơn, cho dù người có bốn sự, cũng không nên bị đám người Hầu Tử lôi xuống nước, vẫn nên thành thật thì tốt hơn.

Lão nói thắm thía, hiển nhiên là quan tâm Dương Ninh mới tốt bụng nhắc nhở.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tốt Xấu Lẫn Lộn

Người giỏi còn có người giỏi hơn, ngoài trời có trời, đối với những lời này Dương Ninh rất tán đồng.

Tuy rằng hân ân oán rõ ràng, lại không phải một người gây chuyện thị phi. Trước đây còn tưởng rằng đám người Hầu Tử thực sự bị mình đánh một trận phục tùng, hiện giờ xem ra, mấy tên kia có dụng tâm kín đáo.

Dương Ninh cảm thấy có đôi khi vẫn không nên cảm thấy quá tự mãn.

- Người tỉnh dưỡng vài ngày, ta đã nói chuyện với họ, không để họ nói cho người khác biết người đã chuyển biến tốt đẹp.

Lão Thụ Bì vẻ mặt âu sầu thiện cảm.

Dương Ninh ngạc nhiên hỏi:

- Làm như vậy làm gì?

- Vì sao?

Lão Thụ Bì cười khổ nói:

- Nếu như Phương lão đại biết người chuyển biến tốt đẹp, còn có thể để người thanh nhàn sao?

- Phương lão đại?

Dương Ninh cảm thấy dường như trước đây cũng nghe bọn họ nói tới cái tên này, hân nhanh chóng nhớ lại:

- Đường như trước kia nói, là Phương lão đại thu ta vào Cái Bang?

Lão Thụ Bì gật đầu nói:

- Phương lão đại là lão đại của mấy trăm đệ tử Cái Bang thành Hội Trạch, lúc trước thấy người tay chân lưu loét, cho nên mới thu người vào Cái Bang.

- Thế nào, nếu hần biết rằng ta chuyển biến tốt đẹp, sẽ tìm ta phiên toái sao?

Dương Ninh hiểu kỳ lão đại Cái Bang trong thành có ân oán gì với mình:

- Vì sao không thể để hần biết ta đã khỏe rồi?

Lão Thụ Bì xác định sau khi bệnh nặng, đầu óc Dương Ninh quả thực hồ đồ rồi, lão chỉ có thể giải thích:

- Không phải tìm người phiên toái, mà là muốn người tiếp tục làm việc. Người nói vì sao chúng ta có thể ở trong miếu thổ địa này tránh gió che mưa? Không phải đều vì người sao.

Dương Ninh càng hiểu kỳ, nghĩ thầm ở lại miếu thổ địa còn có công lao của mình?

- Phương lão đại biết rõ người tay chân lưu loét, thu người vào Cái Bang, là để người đi làm những chuyện kia, nửa năm qua, người chưa một lần thất thủ, lập không ít công cho Phương lão đại.

Lão Thụ Bì ngồi ở ngưỡng cửa:

- Mấy trăm đệ tử Cái Bang trong thành, không phải tất cả mọi người có thể tìm được chỗ che mưa che gió, là người lập nhiều công lao như vậy, chúng ta mới có thể cư trú ở nơi này.

Trên mặt gã lộ vẻ tức giận:

- Thế nhưng Phương lão đại cũng không phải nhân vật gì, trở mặt vô tình, nhìn thấy người ngã bệnh, không nỡ móc bạc cho người, chẳng quan tâm, chỉ sợ gã còn nghĩ rằng người đã chết.

Tuy rằng Dương Ninh cũng thầm mắng Phương lão đại không phải thứ gì tốt, nhưng nghe ý của Lão Thụ Bì, Tiểu Điều Nhi chủ nhân của cỗ thân thể này dường như là nhân vật không đơn giản gì, lập được không ít công lao cho Phương lão đại, hẳn liền ngồi xuống cánh cửa, hỏi:

- Đúng rồi, Phương lão đại để ta làm chuyện gì? Ta lập được công lao gì lớn?

Thấy Lão Thụ Bì nhìn mình, Dương Ninh lập tức giơ ngón tay chỉ vào đầu mình, ý nói mình quên rất nhiều chuyện.

Lão Thụ Bì cười khố nói:

- Đám ăn mày chúng ta, còn có thể làm chuyện gì lớn chứ?

Lão duỗi một cánh tay khô quắt, duỗi ngón giữa và ngón trỏ ra, thu lại ba ngón khác, hai ngón tay đưa đưa về phía trước, sau đó nhìn Dương Ninh, không hề nói gì, nhưng ý tứ trong mắt rõ ràng cho thấy đang nói, như vậy chắc người đã hiểu chứ.

Dương Ninh khẽ giật mình, lập tức học bộ dạng của Lão Thụ Bì, cũng đưa đưa hai ngón tay về phía trước, cảm giác động tác này vô sỉ, lập tức rút tay về, cau mày nói:

- Sao động tác này giống như trộm túi vậy?

Hắn kinh ngạc nhìn về phía Lão Thụ Bì, nói:

- Lão Thụ Bì, không phải là người nói, lúc trước ta trộm đồ giúp Phương lão đại chứ?

Lão Thụ Bì trịnh trọng gật đầu:

- Người là thủ hạ ra tay nhanh nhất của Phương lão đại.

Dương Ninh buồn nôn một hồi, cũng không biết lời này của Lão Thụ Bì là tán dương hay là châm chọc, hắc cười khổ, không tưởng tượng được Tiểu Điều Nhi dĩ nhiên dựa vào điều này lập công.

- Đệ tử Cái Bang sống dựa vào điều này sao?

Ấn tượng tốt đẹp về Cái Bang của Dương Ninh nhất thời sụp đổ.

Lão Thụ Bì bộ dạng thốn thức, cảm khái nói:

- Nếu Lỗ lão đại còn sống, chỉ sợ sẽ không thế này.

- Lỗ lão đại là thần tiên nào?

- Lỗ lão đại vốn là người đứng đầu Cái Bang thành Hội Trạch, lúc hắc còn ở đây, bang quy sâm nghiêm, không người nào dám làm những chuyện trộm cắp lừa đảo hãm hại kia.

Trong mắt Lão Thụ Bì xuất hiện ánh sáng:

- Khi đó lớn bé có thứ tự, ta gia nhập Cái Bang đã hơn hai mươi năm, coi như có tư lịch, lúc Lỗ lão đại còn ở đây, vô cùng chiều cố những tên ăn may già chúng ta, có chuyện lớn đều triệu tập đám người già chúng ta cùng nhau thương nghị.

Trên mặt lão xuất hiện vẻ đặc ý hiềm thấy.

Dương Ninh nhin không được suy nghĩ lão đã gia nhập Cái Bang hơn hai mươi năm, vẫn chỉ lặn lội được đến thế này, vậy cũng thực quá uất ức, khó trách mấy tên kia nghe theo lão.

Chẳng qua hẳn thực sự rõ ràng, Lão Thụ Bì làm người trung hậu thiện lương, không thích tranh đấu với người khác, ở đâu có người ở đó có giang hồ, nơi có giang hồ sẽ có tranh đấu, Cái Bang là giang hồ lớn nhất, đương nhiên trong bang tranh đấu không ít, với tính tình của Lão Thụ Bì, quả thực không thích hợp tranh chấp với người khác.

- Lão nói là Lỗ lão đại đã chết sao?

Dương Ninh cau mày nói:

- Hẳn chết thế nào?

- Lúc Lỗ lão đại còn sống, nha sai căn bản không dám đụng tới đệ tử Cái Bang chúng ta.

Trên mặt Lão Thụ Bì lộ vẻ ngạo nghễ:

- Hiện giờ Cái Bang có mấy trăm đệ tử, đều là vì duyên cớ Lỗ lão đại. Khi hẳn còn sống, Tiêu Dịch Thủy cũng phải nể mặt hẳn.

Lão lập tức thở dài, nói:

- Đáng tiếc ba năm trước đây mắc bệnh cấp tính mà chết.

- Tiêu Dịch Thủy? Bệnh cấp tính?

Lão Thụ Bì giải thích:

- Tiêu Dịch Thủy là Bộ đầu thành Hội Trạch, người này... !

Lão lắc đầu, cũng không nói nhiều:

- Lỗ lão đại thân thể vốn cường tráng, bỗng nhiên có một ngày mắc bệnh, Phương lão đại tự mình chăm sóc, chưa được mấy ngày liền mất, Phương lão đại thuận lý thành chương thay thế vị trí Lỗ lão đại.

Dương Ninh thấy Lão Thụ Bì nói chuyện hơi tránh né, tóm lại có kỳ quặc, cũng không hỏi nhiều.

Lão Thụ Bì tiếp tục nói:

- Sau khi Phương lão đại lên vị, nhanh chóng đi lại với Tiêu Dịch Thủy. Trước kia đệ tử Cái Bang ngoại trừ xin ăn, làm chút việc tốn sức trong thành, dù sao chuyện gì cũng làm, chỉ không làm việc trái với lương tâm là được. Sau khi Phương lão đại lên vị, các huynh đệ Cái Bang bắt đầu...

Lão thở dài không nói tiếp.

Lúc này Dương Ninh cũng rõ ràng, Cái Bang thay đổi, bắt đầu từ khi vị Phương lão đại kia lên vị.

Lỗ lão đại vừa chết đi, Phương lão đại liền lên vị, hơn nữa nhanh chóng đi lại với Bộ đầu thành Hội Trạch Tiêu Dịch Thủy, những tin tức này kết hợp với nhau, không khỏi khiến người ta suy nghĩ.

Chẳng qua Dương Ninh cũng không quá hứng thú đối với chuyện cũ của Cái Bang, hẳn chỉ chú ý tới tình hình Cái Bang hiện giờ, hẳn hỏi:

- Đệ tử Cái Bang thành Hội Trạch tốt xấu đan xen, Đà chủ phân đà Dực Hỏa Xà cũng mặc kệ sao? Phương lão đại làm hỏng danh dự Cái Bang, vị Hưởng Bang chủ Cái Bang không hỏi không thấy sao?

Lão Thụ Bì cười nói:

- Hai mươi tám phân đà Cái Bang, trải rộng thiện hạ, chỉ một phân đà Dực Hỏa Xà chúng ta, nghe nói đã có một hai vạn người, một huyện thành

nhỏ nhỏ, mấy trăm đệ tử, Đà chủ sao có thể quản lý tới được? Hơn nữa ai lại dám lan truyền hành vi của Phương lão đại lên trên? Còn Hưởng Bang chủ, chúng ta chỉ nghe nói có người này, còn chưa từng thấy, cả đời chúng ta cũng không thể thấy được.

Dương Ninh khẽ vuốt cằm, bang hội vài chục vạn bang chúng, đương nhiên là một thế lực vô cùng khổng lồ, nhưng chính vì khổng lồ, tốt xấu lẫn lộn, dù cho vị Hưởng Bang chủ kia ba đầu sáu tay cũng không thể quản lý hết được.

Lúc Hầu Tử trở lại miếu thổ địa, Dương Ninh đã thoải mái tắm rửa một hồi trong hồ nước trước miếu, vết bẩn trên người tích lũy quá lâu, không cách nào rửa sạch toàn bộ, nhưng tắm rửa một lần trong nước hồ trong vắt như vậy, toàn thân cũng sáng khoái tinh thần, thể lực và tinh lực cũng không phục không ít.

Thời gian nửa ngày Hầu Tử cũng lấy được mấy miếng bánh nếp.

Dương Ninh đói bụng, nhai bánh nếp, cảm thấy khô khan khó nuốt, không hề giòn chút nào, thầm nghĩ xem ra thời đại này sử dụng bột mạch vẫn chưa đến nơi, hiển nhiên cái bánh nếp còn chưa lên men, cho nên hương vị mới có thể khó nuốt như vậy.

Đến đâu hay đến đó, đạo lý này Dương Ninh đương nhiên hiểu được.

Hít thở không khí sau cơn mưa khiến cho người ta cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng, trong lòng Dương Ninh thực sự nhớ tới Tiểu Điệp.

Dương Ninh ân oán rõ ràng, Tiểu Điệp có ân cứu mạng với hắn, hắn đương nhiên cảm kích trong lòng. Nghe Lão Thụ Bị nói, biết rõ vị trí hoàn cảnh của Tiểu Điệp hiện giờ cực kỳ ác liệt, càng khiến hắn hi vọng sớm thấy Tiểu Điệp, tìm hiểu phải chăng Tiểu Điệp bình yên vô sự.

Dương Ninh vốn định sớm khởi hành tới chỗ ở của của Hoa mù mù tại hẻm Tử Nhân, chỉ là Hầu Tử mang lòng sợ hãi đối với hẻm Tử Nhân, khuyên bảo Dương Ninh tới muộn một chút. Dương Ninh cực kỳ lạ lẫm đối với thành Hội Trạch, cũng không kiên trì, chờ lúc hoàng hôn, mới để Hầu Tử dẫn đường tới hẻm Tử Nhân.

Đúng lúc hoàng hôn, mặt trời sắp xuống núi, cả tòa thành hội Trạch bao phủ dưới ánh chiều tà cuối cùng của mặt trời lặn.

Mặc dù thành Hội Trạch là một thành nhỏ, nhưng người cũng chia ba bảy, phần lớn cửa hàng nhỏ phân bố trước thành, còn quán rượu và một vài thanh lâu ca phường thì phân bố trên một đường phố dài phía sau nội thành.

Trên đường phố người đến người đi, cũng hết sức náo nhiệt.

Dương Ninh nhìn phong cảnh nhân tình thời đại này ven đường, mới phát hiện cảnh vật mình thấy cũng không cổ kính như trong tưởng tượng. Trên thực tế phần lớn kiến trúc trong thành đều xóc xệch, không kết cấu, hiển nhiên chưa trải qua quy hoạch, cũng bởi vì như vậy, phố lớn ngõ nhỏ giống như mê cung, nếu không phải người quen đường, không cẩn thận sẽ rất dễ dàng đi vào ngõ cụt.

Lúc trước hẳn nghe nói trong thành rất nhiều dân chạy nạn, kín người hết chỗ, nhưng tới một con phố sau thành, tuy rằng đường phố hơi náo nhiệt, nhưng cũng không chen chúc giống như mình suy nghĩ, từ miệng Hầu Tử mới biết được, dân chạy nạn đều được sắp xếp tại một góc huyện thành, tình trạng bên kia so với nội thành giống như hai thế giới.

- Điêu lão đại, nhìn thấy giao lộ phía trước kia không, rẽ vào trong, xuyên qua một lối đi thẳng đằng sau tiến vào một ngõ nhỏ khác, ngõ nhỏ kia đúng là ngõ Tử Nhân.

Dưới một chân tường, Hầu Tử đưa tay chỉ đường cho Dương Ninh.

Dương Ninh nhìn thấy bên kia đường có một ngõ hẻm, nhẹ giọng hỏi:

- Có phải đằng sau con phố kia cũng náo nhiệt như vậy?

- Vậy thì không phải.

Hầu Tử lắc đầu nói:

- Con phố kia quanh quẽ hơn rất nhiều, đều là nơi không ở được, Điều lão đại, nhanh cúi đầu!

Gã nói chưa dứt lời, bỗng nhiên sắc mặt bối rối, xoay người sang chỗ khác, thậm chí còn cúi đầu, dường như sợ bị người khác thấy.

Dương Ninh thấy Hầu Tử như thế, không khỏi nhìn xung quanh, cũng không thấy có gì không đúng, thấp giọng hỏi:

- Làm sao vậy?

- Người xem Thập Lý Hương đối diện kia!

Hầu Tử cũng không quay đầu lại, thấp giọng nói:

- Nhìn thấy hai người đi ra chưa?

Dương Ninh nhìn lướt qua, quả nhiên thấy đối diện có quán rượu hai tầng, trên đường phố náo nhiệt này cũng khiến người khác chú ý.

Kết cấu bằng gỗ, mái hiên trước lầu nghiêng nghiêng, có chút khí thế, trên đầu cửa trước treo một tấm biển gỗ đen, phía trên là ba chữ to dát vàng 'Thập Lý Hương' như rồng như phượng, thấy rất rõ ràng.

Dương Ninh nhìn kỹ, phát hiện hai người đang đứng trước cửa chính Thập Lý Hương, một người trong đó mặc kính trang màu xám bạc, dáng người cao cao, một tay chấp sau lưng, tay kia nâng cằm, trông cử chỉ hơi

ưu nhã, người còn lại hơi cúi thấp đầu, nhưng nhìn dáng người hơi chắc nịch, đang ghé bên tai người kia, một tay che miệng nhỏ giọng thì thầm.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bộ Đầu

Lão Thụ Bì nhin không được giơ tay quơ quơ trước mắt Dương Ninh.

Dương Ninh chỉ có thể uyển chuyển nhắc nhở:

- Lão Thụ Bì, ta là quên một chuyện, không phải mù, đôi mắt còn có thể nhìn được, người có thể giúp ta nhớ lại một chút hay không?

Lão Thụ Bì cười khổ nói:

- Nửa năm trước là người mang theo Tiểu Điệp cô nương lưu lạc tới thành này, người từng nói với ta, hai người gặp nhau lúc tị nạn, nàng bị người khác khi nhục, người cứu được nàng, từ đó hai người liền sống nương tựa vào nhau giống như huynh muội.

- Nửa năm trước lưu lạc tới thành Hội Trạch?

Đôi mắt Dương Ninh híp lại. Nói cũng kỳ quái, Lão Thụ Bì vừa nói như vậy, trong đầu hắn quả thực xẹt qua một vài hình ảnh vụn vặt, hơi mơ hồ không rõ, tuy nhiên lại mơ hồ xuất hiện hình ảnh một tiểu cô nương, ngay cả bộ dạng cũng hơi rõ ràng.

- Vậy người còn nhớ được chuyện xảy ra sau khi tới thành Hội Trạch không?

Lão Thụ Bì thấy bộ dạng mơ hồ của Dương Ninh, không khỏi lo lắng.

Dương Ninh muốn suy nghĩ, lại không biết có phải bệnh nặng mới khỏi hay không, chỉ cần vừa động não, gáy liền căng lên, có cảm giác hôn mê.

- Hiện giờ Tiểu Điệp ở nơi nào?

Dương Ninh biết được từ miệng Lão Thụ Bì, mình có thể sống quay về chắc chắn bởi vì Tiểu Điệp, hơn nữa chủ nhân thân thể này hiển nhiên quan hệ không thấp với Tiểu Điệp.

Lão Thụ Bì thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Người thực sự không nhớ gì cả. Nàng vẫn luôn ở chỗ Hoa mù mù, nửa năm qua, người cũng thường xuyên nhìn thấy nàng, chuyện liên quan tới nàng, đều là người nói cho ta biết.

- Hoa mù mù?

Dương Ninh ngạc nhiên nói:

- Hoa mù mù này là thần thánh phương nào?

Lão Thụ Bì vẫn chưa trả lời, sau lưng truyền tới giọng nói của Hầu Tử:

- Hoa mù mù là di nương của Hoa Huyện thừa. Ha ha, ở trong thành này, không mấy người dám trêu bà ta.

Lúc này Hầu Tử đã tới, một gã ăn mày bưng một thùng gỗ sứt mẻ sau lưng, bên trong là nước, đặt bên cạnh Dương Ninh.

Dương Ninh vén tay áo lên, trên người ngứa ngáy khó chịu, tiến tới bên thùng gỗ, đang muốn thò tay rửa mặt, hai tay còn chưa với vào, đã gây người.

Mặc dù hần đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt trên mặt nước kia, vẫn hơi giật mình.

Đó là một khuôn mặt có dính cấu bẩn, cũng không hề sạch sẽ hơn mấy người khác, nhưng còn có thể nhìn ra được, khuôn mặt này cũng thanh tú,

chẳng qua mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt hơi thon gầy, chẳng qua hai bên mày kiếm giương lên, trong sự tuấn tú có chút anh khí.

Lúc trước hắn vốn cảm thấy kiểu tóc khoác lên vai của đám người Hầu Tử rất có cá tính, lúc này phát hiện mình cũng tóc tai bù xù, rối tung không chịu nổi, ít nhất nhìn từ ngoại hình, quả thực là một tên ăn mày danh xứng với thực.

Dương Ninh ngờ ngác một chút, cười khổ lắc đầu, lập tức rửa mặt, nước lạnh chạm vào mặt, đã tỉnh táo hơn một chút, lúc này mới nói:

- Di nương của Hoa Huyện thừa? Chẳng lẽ Tiểu Điệp làm nha hoàn trong nhà Hoa Huyện thừa?

Lão Thụ Bị vẻ mặt lo lắng nói:

- Đêm hôm Tiểu Điệp cô nương ra đi, còn nói chỉ cần có cơ hội, sẽ tới thăm người. Nhưng đã qua mấy ngày rồi, không hề có tin tức của Tiểu Điệp cô nương. Đêm hôm ấy nàng vụng trộm chạy ra ngoài từ Hoa trạch, sau khi trở về không biết có bị phát hiện hay không, thực sự khiến người ta lo lắng.

- Tiểu Điệp có ân cứu mạng với ta, ta đương nhiên phải cảm ơn nàng.

Dương Ninh ân oán rõ ràng, tuy rằng ấn tượng của hắn đối với Tiểu Điệp không quá nhiều, nhưng cô nương người ta cứu mình, trong lòng vẫn hết sức cảm kích:

- Đúng rồi, tòa nhà của Hoa Huyện thừa rốt cuộc ở nơi nào, đợi mưa tạnh rồi ta sẽ đi gặp Tiểu Điệp.

Hầu Tử hơi kinh ngạc nói:

- Người không nhớ Hoa trạch ở nơi nào sao? Người thường xuyên tới đó mà?

Dương Ninh lắc đầu, hỏi:

- Người có biết không?

Hầu Tử vội đáp:

- Hoa mù mù ở trong hẻm Tử Nhân, cách nơi này một đoạn đường, chờ mưa tạnh rồi, ta dẫn người qua, chẳng qua chúng ta không thể đi ban ngày, muốn đi cũng chỉ có thể chờ buổi tối lén lút tới.

- Hẻm Tử Nhân?

Dương Ninh thầm nghĩ cái tên này có vẻ âm trầm, cũng không đến mức là ngõ hẻm buôn bán quan tài tiền giấy người chết chết chứ?

- Thật ra hẻm kia vốn không có tên gì, nhưng Hoa trạch ở trong hẻm đó, ai cũng không dám đi qua.

Hầu Tử bộ dạng chuyện gì cũng biết:

- Nê Thu phía thành Đông kia năm trước đánh cuộc với người khác, giữa ban ngày xông vào trong ngõ hẻm, bị người ta ném ra ngoài, hơn nữa mình đầy thương tích, bị đánh gãy vài cái xương sườn, đến giờ còn chưa khỏi hẳn.

Trong mắt gã lộ vẻ oán giận:

- Từ đó về sau, chúng ta liền gọi ngõ hẻm kia là hẻm Tử Nhân.

Dương Ninh cười lạnh nói:

- Là người của Hoa trạch làm sao?

- Trước kia Hoa Huyện thừa là nhân vật phong vân của Huyện thành Hội Trạch.

Hầu Tử nói:

- Ngõ hẻm Tử Nhân kia, không phải nhà hăn làm, còn có thể là ai?

Hầu Tử tức giận:

- Chẳng qua chuyện toái giá của Hoa mụ mụ, phải làm lén lút, đương nhiên không để người khác tùy tiện tới gần tòa nhà của hăn.

- Toái giá?

Dương Ninh cảm thấy từ này rất lạ lẫm, thỉnh giáo:

- Toái giá này là có ý gì?
- Không phải ý gì, là hoạt động không thể để người khác biết.

Hầu Tử cười cổ quái:

- Tiểu thiếp nhà quan lại quyền quý có đảm lược lén lút làm vài việc, hoặc là những quan quyền quả phụ mang theo bé gái mồ côi, khó có thể duy trì sinh kế, ra ngoài nhận chút việc lẻ tẻ, đó chính là toái giá.

Dương Ninh ngơ ngác một chút:

- Người nói nhận việc, là nói?

Trong lòng hăn cũng đã hiểu được.

- Tục ngữ nói rất hay, vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, những người phóng đảng kia đều cảm thấy, có thể đùa bỡm gia quyền quan lại quyền quý mới là tư vị tốt nhất.

Hầu Tử nói đến đề tài này nước bọt tung bay, mặt cười hớn hở, cười hì hì nói:

- Hơn nữa những nữ nhân kia đều trải qua nhà giàu dạy dỗ, dù là dung mạo hay khí chất, đều hơn gái lầu xanh bình thường ba phần, biết điều, thật sự không ai không tốt, hơn nữa những người làm toái giá này cũng không phải gái lầu xanh thực sự, nhần nhó ngượng ngùng khiến đàn ông ngứa ngáy trong lòng.

Nói tới đây, mắt Hầu Tử sáng quắc.

Dương Ninh thở dài, không thể tưởng được trong này lại còn có hoạt động như thế.

Hầu Tử lại nói:

- Hoa Huyện thừa tuổi còn trẻ lại bệnh nặng một hồi, hai năm trước đã chết rồi. Khi Hoa Huyện thừa còn sống, nha hoàn sai vặt trong nhà có hơn mười người, chờ lúc hãn chết, không có tiền trả, nhà này không chống đỡ được, Hoa phu nhân mang theo nha hoàn bắt đầu âm thầm toái giá!

Gã cười hèn mọi bỉ ổi:

- Huyện thành này lại không lớn, Hoa phu nhân kia cũng che giấu, nhưng phong thanh cũng truyền ra, mọi người đều biết ngọn nguồn, vụng trộm gọi bà ta là Hoa mù mù, đã hơn ba mươi tuổi, lớn rồi, ta nghe nói là dựa vào nha hoàn trong nhà nhận việc!

Dương Ninh nghe đến đó, cảm thấy trầm xuống, nghĩ thầm nếu Tiểu Điệp ở chỗ người ta, chẳng phải lạnh ít dữ nhiều?

Đêm hôm khuya khoắt, mưa gió bên ngoài còn chưa có dấu hiệu ngừng lại, Dương Ninh lại cảm thấy hơi mệt mỏi, trong lòng biết thời tiết như vậy, dù lo lắng cho Tiểu Điệp cũng không cách nào ra ngoài.

Hết thảy chỉ có thể chờ đến lúc tạnh mưa rồi tính toán.

Chờ tới nửa đêm, mấy người khác cũng hơi mệt mỏi, Dương Ninh bảo họ đi nghỉ ngơi trước, miếu thổ địa này có hai gian phòng bên cạnh chính đường, hôm nay Dương Ninh được ở trong phòng, Dương Ninh và Lão Thụ Bị ở phòng bên, mấy người khác đều nghỉ ngơi ở gian ngoài.

Sau khi nằm xuống, trong lòng Dương Ninh nghĩ tới đường ra sau này.

Phần nghề nghiệp quang vinh đệ tử Cái Bang này, Dương Ninh cảm thấy mình không thích hợp, trước sự thật đã tới thế giới này, không cách nào thay đổi nữa, có thể làm cũng chỉ có thể thích ứng cuộc sống ở thế giới này.

Khiến hãn bất đắc dĩ là, thời đại này không phải bất kỳ một thời đại lịch sử nào trong trí nhớ của mình, nếu không bản thân mình có biết trước sự việc, dùng ưu thế tiên trí có thể thành tựu một phen.

Trước khi xuyên việt hãn làm ăn buôn bán, trong lòng cảm thấy với kinh nghiệm buôn bán mình tích góp từng chút một, chưa hãn không thể thành tựu một phen tại thế giới này. Nhưng hiện giờ hãn là người không có đồng nào, cho dù muốn buôn bán, cũng không có chút tiền tài khởi động, hơn nữa không hề hiểu rõ tình hình thị trường hiện giờ, trong lúc nhất thời không có khả năng bước vào con đường kinh thương.

Lật qua lật lại hơn nửa ngày mới mơ màng thiếp đi, có lẽ thân thể này mới bệnh thân thể quá mức mệt mỏi, sau nửa đêm cũng ngủ an ổn.

Ngày tiếp theo đang ngủ thì bị Lão Thụ Bị đánh thức, mới phát hiện hãn ngủ mãi tới giữa trưa, mưa gió sớm đã ngừng lại. Dương Ninh đứng dậy ra cửa, không khí sau cơn mưa mang theo mùi bùn đất và cỏ xanh đan xen, chui vào mũi thấm tới ruột gan, Dương Ninh tham lam hít lấy mới hơi, toàn thân thoải mái một hồi.

Hãn nhìn chung quanh, mới phát hiện miếu thổ địa này nằm ở nơi vắng vẻ, chung quanh không có bao nhiêu phòng xá, phía trước không xa có một hồ nước.

Mấy cây liễu già mọc nghiêng nghiêng bên hồ nước, cành liễu nhô ra phía hồ, buông ngàn vạn cành liễu xuống mặt nước, gió nhẹ đưa đẩy, cành liễu đu đưa, bộ dạng yếu điệu giống như mỹ nhân eo nhỏ đang khoan thai nhảy múa.

- Máy tên kia đi đâu rồi?

Trong ngoài miếu thổ địa đều không thấy bóng dáng đám người Hầu Tử, Dương Ninh hỏi thăm Lão Thụ Bì bên người.

Lão Thụ Bì nói:

- Trước lúc rời đi, nói là người bệnh nặng mới khỏi, muốn đi lấy vài thứ trở về chúc mừng.

Dương Ninh cười nói:

- Bọn họ còn tốt bụng như vậy sao?

Lão Thụ Bì cho rằng Dương Ninh nhìn thấu tâm tư những người kia, nói:

- Tiểu Điêu Nhi, người biết dụng tâm của họ là gì thì tốt. Họ cho người làm lão đại miếu thổ địa này, cũng không phải tốt bụng gì.

Dương Ninh vốn là tùy ý nói, không nghĩ tới Lão Thụ Bì lại nói như vậy, cảm thấy trong này có kỳ quặc, hỏi:

- Lão Thụ Bì, chẳng lẽ họ thực sự có tâm tư xấu xa?

- Tâm tư xấu xa?

Lão Thụ Bì lắc đầu:

- Cũng không thể nói là tâm tư xấu xa, chỉ là tuyệt đối không phải tốt bụng gì. Trong thành này có khoảng một trăm đệ tử Cái Bang, tuy rằng đều

lệ thuộc Cái Bang, nhưng kéo bè kết phái trong thành này, tranh giành đấu đá lá chuyện thường xảy ra.

- Hơn một trăm người?

Dương Ninh quả thực không ngờ thực lực Cái Bang thành Hội Trạch này lại hùng hậu như vậy.

Lão Thụ Bì thở dài:

- Hầu Tử vốn cũng không phải người an phận, trước kia người thâm tàng bất lộ, hẳn đã thích gây chuyện thị phi bên ngoài, hiện giờ biết rõ người lợi hại như vậy, nhận người làm lão đại, chính là muốn dùng người làm lá cờ, về sau tiện tranh đấu với huynh đệ Cái Bang khác. Điều Nhi, nghe ta một câu, núi cao còn có núi cao hơn, cho dù người có bốn sự, cũng không nên bị đám người Hầu Tử lôi xuống nước, vẫn nên thành thật thì tốt hơn.

Lão nói thắm thía, hiển nhiên là quan tâm Dương Ninh mới tốt bụng nhắc nhở.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hoa Phu Nhân

Cảnh đêm yếu ớt, trăng lạnh trong veo.

Ngõ hẻm Tử Nhân trong trẻo nhưng lạnh lung, Dương Ninh dựa vào vách tường nhẹ nhàng mò vào trong, hẩn nhanh chóng nhìn thấy ánh lửa xuất hiện phía trước, lập tức cẩn thận hơn.

Nhờ ánh lửa, Dương Ninh mơ hồ trông thấy chiếc xe ngựa dừng trước ngõ hẻm, lần mò tới gần một chút, mới phát hiện chiếc xe ngựa kia dừng trước một chiếc cổng lớn.

Trước đó họ đã từng nói, trong hẻm Tử Nhân này chỉ có một gia đình Hoa phu nhân, điều này nói rõ chiếc xe ngựa này đúng là tới Hoa trạch.

Lúc này Phùng Bộ khoái xuống xe ngựa, đứng bên cạnh xe. Trên bậc thang, một đại hán áo đen đứng đó, cầm một chiếc đèn lồng màu đỏ trong tay, ánh lửa trong hẻm phát ra từ chiếc đèn lồng kia.

Dương Ninh nghĩ thầm vào lúc nửa đêm thế này, Phùng Bộ khoái đánh xe ngựa tới, chẳng lẽ thực sự muốn làm vợ chồng một đêm với Hoa phu nhân?

Hắn cảm thấy nếu thực sự như vậy, sẽ thật quý dị. Tầm hoa vấn liễu, cần gì phải đánh xe ngựa tới? Dù sao đây cũng không phải đi dạo thanh lâu, mà là toái giá, cũng nên che giấu một chút, đánh xe ngựa, mục tiêu quá lớn, ít nhiều vẫn hơi rêu rao.

Đang suy nghĩ, chợt thấy một chiếc đèn lồng nữa xuất hiện từ bên trong, nhanh chóng thấy được người cầm đèn lồng là một cô nương mặc váy,

khoảng cách hơi xa, dù thị lực của Dương Ninh có tốt, cũng không thấy rõ tướng mạo và bộ dạng, chỉ có thể nhìn ra đại khái dáng người mà thôi.

Phía sau cô nương, có một phu nhân đi tới. Dương Ninh mơ hồ thấy được thân hình phu nhân hơi đầy đặn, quần áo hoa lệ, phong thái xinh đẹp, tuy rằng cách xa, nhưng nhìn tư thế đi đường của nàng, cũng hơi phóng dãng.

Phu nhân đầy đặn lắc mông đi tới bên xe ngựa, liền thấy Phùng Bộ khoái vươn tay kéo cửa sau xe ngựa. Từ trong thùng xe kia có ba bốn người xuống xe, đều là tiểu cô nương trẻ trung.

Bốn tiểu cô nương quần áo cũ nát, sau khi xuống ngựa, Phùng Bộ khoái ra hiệu bằng tay, các cô nương giống như cừ non đứng thành một hàng phía sau xe ngựa.

Phu nhân đầy đặn đi qua phía trước từng tiểu cô nương, thỉnh thoảng vươn tay sờ gương mặt của các cô nương, giống như đang lựa chọn hàng hóa.

Rất nhanh phu nhân đầy đặn kia quay người đi vào trong nhà, đại hán cầm đèn lồng vẫy tay, bốn tiểu cô nương đều nối đuôi nhau đi theo sau lưng phu nhân đầy đặn.

Dương Ninh cảm thấy nghi hoặc, cũng không biết Hoa phu nhân này và Phùng Bộ khoái rốt cuộc muốn làm gì, hắn đang cho rằng Phùng Bộ khoái cũng sẽ theo vào trong Hoa trạch, liền thấy Phùng Bộ khoái lại trở lên xe một lần nữa.

Dương Ninh thấy bộ dạng gã muốn rời đi, đang chuẩn bị quay người rời khỏi ngõ nhỏ, tránh cho Phùng Bộ khoái lái xe tới nhìn thấy, lại thấy xe ngựa kia cũng không quay đầu về bên này, mà đi về phía đầu kia của ngõ Tử Nhân, nhanh chóng chui vào bóng tối.

Từ đầu tới cuối những người này đều không nói một lời, có vẻ rất ăn ý.

Đại hán áo đen cầm đèn lồng kia đưa đèn lồng chiếu chiếu chung quanh, co vẻ hơi cẩn thận, nhưng không nhìn thấy Dương Ninh, lập tức quay người đi lên bậc thang, trở về trong trạch viện, tiếp theo chợt nghe thấy tiếng đóng cửa lớn.

Dương Ninh chờ giây lát, lúc này mới nhích lại gần, quả nhiên là một tòa nhà lớn, tường viện cao lớn, cửa đóng chặt, quả thực không có nơi nào có thể đi vào nội viện.

Trong lòng hăn giờ phút này lại nghi hoặc, dựa theo lời Lão Thụ Bì, Tiểu Điệp nửa đêm vụng trộm chuồn ra khỏi Hoa trạch tới miếu thổ địa, nếu chuồn êm vậy tuyệt đối không có khả năng đi ra từ cửa chính, không biết Tiểu Điệp đi ra từ đâu?

Tiểu Điệp nhiều ngày không có tin tức, lại thêm Dương Ninh biết được hoạt động toái giá của Hoa phu nhân, hăn vốn lo lắng trong lòng, một màn quỷ dị vừa rồi càng khiến Dương Ninh cảm thấy trong Hoa trạch này có bí ẩn khác.

Không nói đến Tiểu Điệp ở ngay trong Hoa trạch này, dựa vào tràng cảnh quỷ dị vừa rồi, Dương Ninh cũng muốn nhìn một chút trong Hoa trạch này rốt cuộc có gì kỳ quặc.

Cảnh đêm u tĩnh, Dương Ninh luẩn quẩn nửa vòng, tìm chỗ sở hử của Hoa trạch. Hăn đến ngõ hẻm cửa sau Hoa trạch, ngõ hẻm này rất hẹp hòi, chớ nói xe ngựa đi lại, dù hai đại hán sóng vai mà đi cũng không dễ dàng.

Trong ngõ hẻm có một mùi hôi chua, Dương Ninh thân hình gầy yếu, rất linh hoạt trong ngõ hẻm này.

Chỉ là hương vị hôi chua nơi này vẫn khiến hăn không nhịn được bưng mũi lại.

Ngõ này vốn nhỏ hẹp, dưới chân tường còn đào một rãnh nước nhỏ, mùi hôi chua này phát ra từ trong rãnh nhỏ kia.

Đi trong ngõ nhỏ u ám một lát, Dương Ninh rốt cuộc dừng bước, ngồi xổm xuống bên cạnh rãnh nước, lúc này trông thấy dưới chân tường kia có một lỗ thủng, không phải rất lớn, nhưng có thể miễn cưỡng khiến một người bò sát đất ra vào, bên lỗ hổng tích tụ vết bẩn dày đặc.

- Hóa ra là ở đây!

Dương Ninh hiểu được.

Hắn đoán ra Tiểu Điệp có thể chuồn ra ngoài, chắc chắn Hoa trạch có chỗ bỏ sót, chỉ là không nghĩ tới chỗ bỏ sót lại ở nơi này.

Mặc dù hắn cũng không muốn tiến vào từ lỗ hổng bẩn thỉu này, nhưng muốn leo tường vào, tường viện này cao lớn trơn trượt, phải chuẩn bị một vài công cụ, sẽ chậm trễ thời gian.

Sự cấp tòng quyền, Dương Ninh suy nghĩ một chút, liền cẩn thận đi vào từ lỗ thủng. Tuy rằng tường này cao lại không hề dày, bên kia lỗ hổng có một phiến đá chống đỡ, Dương Ninh dùng tay đẩy một cái liền mở ra, phiến đá này đương nhiên là dùng để che lấp.

Leo ra từ lỗ hổng, trước mặt xuất hiện một đám lá, hóa ra đằng sau lỗ hổng này là một vườn hao, lúc này tháng chín, gió thu dịu hiu, đương nhiên không thể thấy cảnh tượng phồn hoa như gấm.

Còn chưa đứng dậy phía sau vườn hoa, hắn chợt nghe được một tiếng cười kiều mị truyền đến, Dương Ninh cả kinh trong lòng, xuyên qua kẽ hoa nhìn qua, phát hiện nơi này lại là một viện nhỏ.

Nội viện trông cũng rất đơn giản, một chiếc đình bát giác dựng đứng giữa viện, bên trong có bàn đá ụ đá, bên đình có một chiếc ao nhỏ hình bầu

dục, hiển nhiên là được đào bằng sức người, ao cũng không tính lớn, nhưng giữa ao còn có một tòa núi, vừa nhìn cũng xinh đẹp.

Cột đình bát giác treo mấy chiếc đèn lồng, khiến cho trong ngoài đình sáng như ban ngày, trên bàn đá trong đình bày biện rượu và thức ăn, lúc này một nam tử đang ngồi trong đình nhàn nhã uống rượu.

Cách đó không xa, một bóng người chậm rãi đi tới, nhờ ánh trăng, Dương Ninh nhận ra đúng là phu nhân đây đà trước đó.

Phu nhân kia tuổi khoảng ba mươi, làn da trắng nõn, dáng người đầy đà, trông hơi xinh đẹp, vòng eo thon lắc lư trong lúc đi lại, tản ra sự quyến rũ của phu nhân thành thực, tiếng cười kia đúng là nàng phát ra.

Trong lòng Dương Ninh biết phu nhân này hẳn là Hoa phu nhân, nhìn tư thái của Hoa phu nhân, coi như cũng phong tình xuất chúng.

Chỉ là khiến Dương Ninh kinh hãi thực sự không phải Hoa phu nhân đột nhiên xuất hiện, mà là nam tử trong đình kia hẳn lại nhận biết, đúng là Bộ đầu huyện thành Hội Trạch Tiêu Dịch Thủy, không lâu trước đã thấy trước cửa Thập Lý Hương.

Dương Ninh đã gặp qua là không quên được, người bị hắn nhìn thấy, có thể dễ dàng nhớ kỹ thân hình và hình dáng đối phương, đây cũng là một trong những ưu điểm mà Dương Ninh hơi tự đắc.

Hắn thực không ngờ lại gặp phải Tiêu Dịch Thủy ở nơi này, trốn sau vườn hoa, tập trung tinh thần suy nghĩ.

Cảnh đêm tịch mịch, gió mát nhè nhẹ, liền nghe được Tiêu Dịch Thủy hỏi Hoa phu nhân đang đi vào trong đình:

- Tất cả sắp xếp xong chưa?

Giọng Hoa phu nhân truyền tới:

- Ta làm việc chẳng lẽ người còn không yên tâm? Hai năm qua có chỗ nào sơ sẩy sao?

Giọng nàng kiều mị, ngọt ngào, truyền vào tai khiến toàn thân người ta như nhũn ra.

Tiêu Dịch Thủy buông ly rượu, đưa tay qua, ôm eo Hoa phu nhân, ôm nàng vào trong ngực, liền nghe Hoa phu nhân cười quyến rũ. Tiêu Dịch Thủy thi triển thủ đoạn trên người Hoa phu nhân, khiến phu nhân kia phát ra tiếng rên câu hồn.

Tiếng kia truyền vào tai Dương Ninh, cũng tim khiến Dương Ninh đập nhanh vài cái, thầm nghĩ người phụ nữ này quả thực là cao nhân trăng gió, tuy rằng đã qua ba mươi tuổi, nhưng sự quyến rũ không giảm, cũng khó trách Tiêu Dịch Thủy lại thông đồng với nàng.

Lúc này Dương Ninh rất cuộc hiểu được, vì sao trước đây bọn họ nói ở trong thành này không ai dám chọc Hoa phu nhân, ngộ Tử Nhân cũng không người nào dám tùy tiện tiến vào, lúc đó đã cảm thấy sau lưng Hoa phu nhân chắc chắn có hậu trường.

Chỉ là thực không ngờ, hậu trường của Hoa phu nhân, lại là Tiêu Dịch Thủy một tay che trời ở thành Hội Trạch.

Chỉ thấy Tiêu Dịch Thủy quơ chén rượu, nói:

- Tới tới tới, uống với ta hai chén, rượu ngon người đẹp, không rượu không vui, uống thêm hai chén, chờ một lát mới càng thêm sung sướng.

Gã cầm chén rượu đưa tới bên miệng Hoa phu nhân.

Hoa phu nhân hừ một tiếng, quyến rũ nói:

- Rượu ngon người đẹp cái gì? Nếu ta là người đẹp, mười ngày nửa tháng người mới đến một chuyến sao? Hại ta một mình lẻ loi trơ trọi ở nơi này, ta ngày nhớ đêm mong, trong lòng luôn nhớ tới người. Ta hoa tàn ít bướm, người nhớ đến thì tới thăm một cái, không nghĩ đến thì bỏ ta một mình ở nơi này.

Tiêu Dịch Thủy cười nói:

- Nàng hẳn là không hiểu đạo lý tiểu biệt thăng tân hôn? Hơn nửa lần đầu tiên không phải ta đã khiến nàng ba tối năm ngày không dậy nổi giường, cũng cần để nàng lấy lại sức một chút mới được.

Một tay di chuyển trên người Hoa phu nhân, đầu Hoa phu nhân tựa vào vai gã, toàn thân giống như không có xương cốt, mềm nhũn tựa trong lòng Tiêu Dịch Thủy, mái tóc màu đen xỏa xuống, che nửa bên mặt Tiêu Dịch Thủy.

Dương Ninh thầm mắng một tiếng cậu nam nữ, dĩ nhiên thân mật trong viện như vậy, chẳng qua nghĩ lại ở đây chắc chắn không có người khác dám đi vào, cũng khó trách họ không kiêng nể gì cả.

Sau một lát, Hoa phu nhân chỉ còn lại một tấm lụa mỏng, lộ ra chiếc cổ trắng ngần, còn lộ ra phần rìa áo ngực bằng sa tanh đỏ, đèn lồng màu hồng chiếu lên gò má tuyết trắng của nàng, thực sự xinh đẹp, để lộ phong tình tươi đẹp của một phu nhân thành thực.

- Đúng rồi, chờ đến lúc chuyện nơi này kết thúc, ta sẽ tới kinh thành.

Tiêu Dịch Thủy bỗng nhiên nói:

- Nàng có nguyện ý đi cùng ta hay không?

- Kinh thành?

Hoa phu nhân ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao phải đi kinh thành? Người hô phong hoán vũ ở nơi này, chẳng phải rất tốt?

Tiêu Dịch Thủy cười nói:

- Kiến thức đàn bà, huyện thành nho nhỏ, thì có tiền đồ cái gì? Vị đại gia kia đã đáp ứng, kiếm chuyện tốt cho ta ở kinh thành, nếu muốn thăng quan chức nhanh, đương nhiên không thể ở lại nơi này. Huống hồ chiến sự đã kết thúc, lưu dân cũng nhanh chóng phải trở về quê nhà, chuyện làm ăn của chúng ta cũng không được bao lâu.

Gã véo gương mặt Hoa phu nhân, cười nói:

- Lão tử lăn lộn ở địa phương nhỏ bé này nhiều năm như vậy, cũng đến ngày nổi danh.

Hoa phu nhân quyến rũ nói:

- Người ta sớm đã là người của người, chỉ cần người không chê ta hoa tàn ít bướm, người đi tới chỗ nào, ta đều theo người.

Tiêu Dịch Thủy cười ha ha nói:

- Vưu vật giống như nàng, ngàn dặm chọn một, ta không nỡ bỏ nàng. Đến kinh thành rồi, nàng vẫn xử lý chuyện làm ăn giúp ta, dưới tay nàng còn có bao nhiêu người?

Hoa phu nhân nói:

- Còn chừng ba mươi người.

- Bạc kiếm được cũng đều tới tay rồi.

Tiêu Dịch Thủy nói:

- Lựa chọn giữ lại mấy người, đến kinh thành, chúng ta sẽ lại dùng.
- O, người ta còn cho rằng người không động tâm với những tiểu thiếu nữ đó chứ, hoa ra người... !

Trong giọng nói của Hoa phu nhân rõ ràng mang theo ghen tuông.

Tiêu Dịch Thủy cười ha ha nói:

- Người lại nghĩ tới đâu rồi, có vưu vật như người, nữ nhân thiên hạ ta không nhìn trong mắt.

Giọng gã hơi thấp, ghé bên tai Hoa phu nhân nói vài câu, Dương Ninh vốn nghe hơi mơ hồ, lúc này không nghe được rốt cuộc Tiêu Dịch Thủy thì thầm với Hoa phu nhân điều gì.

Hoa phu nhân nghe vậy, tiếng cười càng thêm quyến rũ, đột nhiên hỏi:

- Vị đại gia mà người nói kia, rốt cuộc là thần tiên phương nào? Hắn có thể dễ dàng để người vào làm quan như vậy sao?

Tiêu Dịch Thủy cười nhẹ một tiếng, cũng không trả lời, đột nhiên gạt chén đĩa trên bàn qua một bên, ôm Hoa phu nhân đặt trên bàn đá, vươn tay kéo cạp váy của Hoa phu nhân.

Dương Ninh nhìn thấy, thầm nghĩ chẳng lẽ họ muốn làm việc tại đây, mình phải ở lại nơi này xem xuân cung sống sao?

Lại nghe Hoa phu nhân vội vàng nói:

- Được rồi, đêm quá lạnh, ta đã chuẩn bị sẵn trong phòng, chúng ta về phòng đi, sẽ khiến người tận hưởng mới được!

Tiêu Dịch Thủy cười ha ha, ôm ngang Hoa phu nhân bước nhanh ra khỏi đình, nhanh chóng rời khỏi viện nhỏ.

Dương Ninh xác định họ rời đi, mới đi ra khỏi vườn hoa, trong nội viện quanh quẽ yên lặng khác thường, mà trái tim Dương Ninh lại không bình tĩnh.

Chỗ dựa sau lưng Hoa phu nhân là Tiêu Dịch Thủy, sau lưng Tiêu Dịch Thủy hiển nhiên còn có chỗ dựa khác, còn là đại nhân vật ở kinh thành. Mặc dù Tiêu Dịch Thủy uy phong tám phía trong cảnh nội huyện Hội Trạch, hai nhà hắc bạch không ai dám trêu chọc gã, nhưng so với đại nhân vật ở kinh thành, đương nhiên vô nghĩa, giống như con sâu cái kiến.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Giam Cầm

Hiện giờ Dương Ninh cũng không quan tâm chỗ dựa sau lưng Tiêu Dịch Thủy rốt cuộc là ai, hắn chỉ quan tâm hiện giờ Tiểu Điệp rốt cuộc ở nơi nào.

Bóng đêm càng sâu, trong nhà vẫn tĩnh mịch.

Dương Ninh đi ra vườn sau, trong lúc nhất thời cũng không biết Tiểu Điệp rốt cuộc ở phương nào, trong nhà viện nhỏ nối liền viện nhỏ, quy mô quả thực không nhỏ, giờ phút này dù là Tiêu Dịch Thủy ôm Hoa phu nhân đi nơi nào cũng không biết.

Hắn nhẹ nhàng lần mò về phía trước theo một lối đi nhỏ, chợt nghe phía trước truyền đến tiếng vang, thân hình lóe lên, trốn sau một thân cây, thò đầu nhìn qua, nhờ ánh trăng thấy được một đại hán áo đen thân hình cao lớn đang khẽ hát đi trên một con đường mòn nhỏ.

Bên hông đại hán áo đen giắt một cây đao, chấp hai tay sau lưng, khẽ hát, đi qua một khoảng không xa phía trước Dương Ninh, rẽ vào một đường mòn khác.

Dương Ninh cúi người xuống, nhẹ nhàng theo phía sau. Rẽ mấy lần, liền thấy một cửa viện xuất hiện phía trước không xa, cửa viện mở rộng, đại hán áo đen kia cũng không phát giác có người bám đuôi sau lưng. Vừa đi tới gần cửa viện, Dương Ninh liền thấy một người từ trong viện tới nghênh đón, cũng mặc đồ đen, há miệng liền mắng:

- Con mẹ nó, sao cả buổi như vậy rồi mới đến?

Đại hán áo đen bị Dương Ninh theo dõi cười nói:

- Gấp cái gì mà gấp, phụng bồi một tiểu nha đầu xinh xắn, tên có chết người sao vẫn tức giận như vậy?

- Vậy thì sao?

Người đi ra từ trong viện tức giận nói:

- Chỉ có thể nhìn không thể ăn, còn không bằng không nhìn. Ta nói Lão Hình, người cũng phải cẩn thận một chút, ta thấy tên vương bát đản người tâm thuật bất chính, hôm nay lại đưa tới bốn người, có phải có suy nghĩ gì hay không? Người phải biết rằng, nếu những thiếu nữ này thiếu một cọng lông, cái đầu của người phải rơi xuống đất.

Lão Hình cười ha ha nói:

- Con bà nó ít nói nhảm, lão tử chỉ lo lắng người không tuân thủ quy củ, không nhìn được không quản được đồ chơi dưới đũng quần kia, tự mình làm mất tính mạng.

Gã khua tay nói:

- Mau rút đi, ở đây giao cho ta, sáng sớm mai hãy tới, đừng để cho lão tử chờ sốt ruột.

Đại hán áo đen kia duỗi lưng một cái, ngáp dài, lúc này mới nói:

- Ta đi đây, buổi tối cẩn thận một chút, làm mất một người, chúng ta đều không gánh được.

Gã không nói nhiều, đứng đưa thân hình đi trên con đường gã kia vừa tới. Dương Ninh đã chuẩn bị sẵn, trốn qua một bên, thấy đại hán áo đen kia đi qua trước người mình, lại nhìn cửa viện, Lão Hình kia đã tiến vào viện.

Chung quanh lập tức an tĩnh, Dương Ninh nhíu mày, nghĩ thầm đại hán áo đen nói trong viện này có một đám nha đầu xinh xắn, chẳng lẽ Tiểu Điệp ở trong đó?

Hết thấy thấy được lúc trước đã khiến hắn cảm thấy Hoa trạch này có chuyện, lúc này thấy được đại hán áo đen có bội đao trong người, càng thêm xác định trong Hoa trạch có kỳ quặc rất lớn.

Dương Ninh xác định chung quanh không có người nào nữa, dấn người tới trước cửa viện, nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên trong là một viện nhỏ hơi rộng rãi, góc trái viện nhỏ có một dãy phòng, góc phải viện nhỏ là một chuồng ngựa, trong chuồng ngựa còn có hai con tuần mã.

Trước dãy phòng kia đặt một chiếc ghế, trước ghế là một chiếc bàn nhỏ, lúc này Lão Hình đang dựa lưng vào ghế, hai chân đặt trên chiếc bàn kia. Dưới ánh trăng, Dương Nghị lại trông thấy trên bàn còn đặt một thanh đại đao sáng như tuyết đã rời khỏi vỏ.

Lúc này Dương Ninh lập tức hiểu được trong lòng, hắn có thể kết luận, trong dãy phòng kia chắc chắn giam giữ một đám cô nương, mà đám người Lão Hình thì thay phiên nhau trông coi nơi này, trông coi những cô nương kia giống như là phạm nhân.

Hoa trạch này quả nhiên có kỳ quặc.

Hắn không biết phải chăng Tiểu Điệp ở trong đó, chỉ là nếu Tiểu Điệp cũng ở trong đó, lại không biết đêm đó Tiểu Điệp làm sao rời đi.

Chuồn khỏi tòa nhà này, lỗ thủng phía sau vườn hoa kia là sơ hở duy nhất.

Nhưng muốn tới lỗ thủng kia, đầu tiên phải chuồn khỏi từ viện có chuồng ngựa, xem bộ dạng, viện nhỏ có chuồng ngựa luôn có người trông coi, muốn chuồn khỏi viện nhỏ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Dương Ninh suy nghĩ làm thế nào mới có thể tới gần dãy phòng kia.

Nếu muốn tới gần dãy phòng tìm được Tiểu Điệp, chắc chắn phải qua cửa ải Lão Hình này. Giờ phút này Lão Hình ngồi ở giữa viện, chỉ cần mình đi vào viện nhỏ, sẽ lập tức bị đối phương phát hiện, chỉ cần đối phương hô một tiếng, những người khác trong nhà chắc chắn nhanh chóng chạy tới.

Trong nhà rốt cuộc có bao nhiêu người, tạm thời Dương Ninh không rõ ràng lắm. Một khi thật sự kinh động người trong nhà, hẳn quả thực chưa chắc có thể trở ra.

Đang suy nghĩ, liền thấy Lão Hình bỗng nhiên đứng dậy khỏi ghế, đi về phía này.

Dương Ninh lập tức co người ra sau tường, thầm nghĩ không đến mức để thẳng này phát hiện ra mình chứ?

Chờ giây lát, lại không thấy Lão Hình đi ra, vươn đầu nhìn ra, liền thấy Lão Hình đang khẽ hát đi trở về, vừa đi vừa kéo quần, lập tức hiểu được, thẳng này chỉ là đi qua bên tường đi tiểu.

Lão Hình thắt dây lưng quần, đang đi về phía chiếc ghế kia, chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng hô, không khỏi quay đầu lại nhíu mày hỏi:

- Là ai?

- Lão Hình, người tới đây một chút!

Âm thanh kia lặp lại một lần, khoảng cách không xa, hơi mơ hồ không rõ. Lão Hình nhất thời không nghe ra là ai, chỉ cho là đồng bạn của mình, cũng không nghi ngờ nửa đêm có người lén vào trong nhà. Gã ngênh ngang đi ra cửa, nhìn trái phải một chút, không thấy bóng dáng nào, cau mày nói:

- Là ai?

Giọng gã chưa dứt, cảm thấy gáy nặng nề một hồi, trong lúc nhất thời hoa mắt chóng mặt, trước mắt mờ hồ, ngã chổng vó xuống đất.

Dương Ninh cầm một cục gạch trong tay, khễ thở dài:

- Thân hình cao lớn, sao lại một cục gạch cũng không chịu được.

Hắn bỏ cục gạch, kéo chân Lão Hình vào trong. Thân thể lão Hình nặng nề, Dương Ninh kéo hơi cố sức.

Mặc dù ký ức kỹ xảo cận chiến lúc tham gia quân ngũ kiếp trước vẫn còn mới mẻ, hơn nữa có thể lợi dụng thân thể này thi triển rất thành thực, nhưng không biết làm sao thân thể này còn non nớt, khí lực cũng không lớn, tuy rằng linh hồn phụ lên thân thể này, khí lực lại không thể đột nhiên sinh ra.

Thật vất vả kéo Lão Hình tới chân tường trong viện, lo lắng thẳng này lại đột nhiên tỉnh lại, hắn cho thêm mấy quyền vào trán, xem chừng nhất thời căn bản không cách nào tỉnh dậy.

Đột nhiên nhìn thoáng qua một chuỗi chìa khóa bên hông Lão Hình, một chuỗi vòng sắt nhỏ có năm sáu chìa khóa, mắt đảo một vòng, vươn tay kéo chùm chìa khóa xuống, nắm trong tay, lúc này mới nhanh chóng chạy tới dãy phòng góc trái viện nhỏ.

Dãy phòng có tất cả sáu phòng, bên trong đều tối om. Dương Ninh chạy đến gian phòng ngoài rìa, cửa phòng đã khóa, nhìn vào trong qua khe cửa, bên trong rất tốt, những thứ thấy được bên trong rất lộn lộn, mơ hồ phát hiện có chiêng trống nhạc khí, lại không thấy người.

Dương Ninh lách mình tới trước căn phòng thứ hai, cũng bị khóa trái cửa, nhìn vào qua khe cửa, lúc này mơ hồ thấy được mấy bóng người chen chúc trong phòng, yên lặng như chết, không người nào phát ra âm thanh.

Dương Ninh đang muốn lên tiếng hỏi thăm, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nước nở, hắt men theo âm thanh lần mò qua, âm thanh nước nở kia truyền đến từ căn phòng cách vách, tới trước cửa, âm thanh nước nở càng thêm rõ ràng, không chỉ một người nước nở. Dương Ninh đi tới nhìn qua khe cửa, trông thấy không ít người bên trong căn phòng.

- Muội muội, mọi người chớ khóc!

Mơ hồ nghe được một giọng nói mềm mại thấp giọng khuyên nhủ:

- Mọi người chảy khô nước mắt ở nơi này cũng không thể đi ra ngoài. Chờ lát nữa nếu như bị bọn chúng nghe được, còn muốn cầm roi đánh mọi người!

- Đừng khóc, đã đến nơi này, hiện giờ đừng nghĩ đi ra.

Lại một giọng nói non nớt tràn ngập ưu thương nói:

- Ta vào đây đã ba tháng, không hề rời khỏi tòa nhà này một bước, lúc bọn chúng dẫn ta đến đây, nói với cha ta mỗi tháng có thể ra ngoài thăm ông hai lần. Nhưng mà hiện giờ ta cũng không biết cha ta thế nào.

Cô nương này vốn muốn khích lệ người khác đừng khóc, nhưng sau khi nói ra lời này, bản thân lại ghen ngào thút thít.

Dương Ninh nhú mày, cũng không do dự, cầm chìa khóa mở cửa. Cửa loại cổ này hơi khác với loại hắt biết, lại thêm năm chìa khóa không biết là của gian phòng nào, hắt chỉ có thể thử từng chiếc, tiếng sột soạt truyền vào, tiếng khóc bên trong nhanh chóng dừng lại.

Chờ Dương Ninh mở cửa bước vào, phát hiện bóng người đều rúc vào góc tường, hiển nhiên trong lòng đều tràn ngập hoảng sợ.

Sau khi vào cửa, Dương Ninh xoay người đóng cửa phòng lại, lúc này mới nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu Điệp cô nương có ở nơi này không?

Mấy cô nương ban đầu còn tưởng rằng đại hán áo đen bên ngoài nghe được tiếng nước nổ mới tiến vào, chờ lúc lơ mờ nhìn thấy là anh chàng thân hình hơi gầy, đều hơi kinh ngạc, lòng hoảng sợ tan đi không ít, lòng nghi hoặc lại dâng lên, một cô nương khá lớn tuổi cả gan hỏi:

- Người là ai?

- Mọi người không cần sợ, ta không phải người trong nhà này.

Dương Ninh tới gần, những cô nương kia vẫn tràn ngập đề phòng, chen chúc tại một góc phòng.

- Vậy người là vụng trộm từ ngoài trốn vào sao?

Tiểu cô nương nói:

- Tòa nhà này thủ vệ sâm nghiêm, người làm sao có thể đi vào?

- Người đừng hỏi ta, ta hỏi người, Tiểu Điệp cô nương có ở nơi này không? Mọi người có biết Tiểu Điệp cô nương hay không?

Dương Ninh nhìn thấy tình cảnh của những cô nương này, càng thêm lo lắng cho Tiểu Điệp.

Lúc này hẳn đã hiểu được, điểm kỳ quặc lớn nhất của Hoa trạch, là một những tiểu cô nương này, chỉ là nhất thời còn không rõ ràng lắm vì sao Hoa trạch lại giam cầm những tiểu cô nương này ở đây.

- Tiểu Điệp tỷ không ở nơi này!

Một giọng nói sợ hãi truyền tới từ phía sau. Dương Ninh nhìn qua, thấy một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi, nghe giọng nói của nàng, hiển nhiên quen biết Tiểu Điệp. hần tới gần hỏi:

- Người biết Tiểu Điệp?

Trên mặt tiểu cô nương vẫn tràn ngập hoảng sợ, gật đầu nói:

- Tiểu Điệp tỷ, ta và Tiểu Điệp tỷ trước kia ở cùng một chỗ, nàng đối với ta rất tốt!

Dương Ninh thấy có tin tức của Tiểu Điệp, thở ra nhẹ nhàng, hỏi:

- Hiện giờ Tiểu Điệp đang ở đâu?

- Ta, ta không biết!

Tiểu cô nương cúi đầu:

- Đã mấy ngày rồi ta không thấy nàng.

- Người tìm Tiểu Điệp làm gì?

Tiểu cô nương hơi lớn tuổi kia hỏi lại lần nữa:

- Người rốt cuộc là ai?

Dương Ninh do dự một chút, mới nói:

- Ta là bạn của Tiểu Điệp, ừ, hần nên tính là huynh trưởng của nàng!

- Hả?

Tiểu cô nương cúi đầu mạnh mẽ ngẩng đầu, khuôn mặt sợ hãi xen lẫn vui mừng, thất thanh nói:

- Người, người là tiểu ca ca?

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Lưới Đen

Tiểu cô nương chột kêu lên:

- Tiểu ca ca.

Nhìn cô bé thấy có gì đó hơi quen, Dương Ninh cảm thấy hiếu kỳ hỏi:

- Muội biết ta sao?

- Ủ!

Tiểu cô nương gật đầu nói một cách hưng phấn:

- Muội biết, muội biết. Tiểu Điệp tỷ nói với muội về huynh, tỷ nói rằng huynh là người thân duy nhất của mình. Tiểu ca ca, làm sao mà huynh lại tới đây?

Dương Ninh giơ ngón tay lên miệng, tỏ ý bảo mọi người đừng nói to quá. Các thiếu nữ liền gật đầu, Dương Ninh mới tới gần hơn một chút:

- Vì sao mọi người lại bị nhốt ở đây?

Các cô gái nhìn nhau rồi một cô gái lớn tuổi nhất nói:

- Ta tên là Tú nhi. Chúng ta bị lừa tới đây.

- Bị lừa?

Dương Ninh ngẩn người.

- Mấy tháng trước ta với cha mẹ chạy nạn đến thành này thì có một người tới tìm chúng ta nói với cha mẹ ta rằng có thể cho ta làm nha hoàn, lo ăn lo ở, mỗi tháng còn được nhận hai đồng bạc.

Tú nhi giải thích:

- Chúng ta gần như không sống nổi nên chẳng từ chối. Người đó dẫn ta tới một ngôi nhà khác. Khi tới đó, bên trong đã có mấy tỷ muội như ta. Ở đó được hai ba ngày, tới đêm tối chúng ta được bảo lên một chiếc xe ngựa sau đó được đưa tới đây. Từ đó về sau chúng ta chưa được ra ngoài. Cha mẹ ta cũng không biết ta ở đây.

- Thì ra là vậy.

Dương Ninh nhú mày hỏi:

- Người có biết vì sao bọn họ lại đưa mọi người tới đây không?

Các cô gái đều ngơ ngác lắc đầu. Tú nhi nói:

- Sau khi tới đây liền có người bắt đầu dạy chúng ta luyện tập ca hát, không cho chúng ta làm gì khác, cũng không được hỏi nhiều. Nếu luyện tập tốt thì còn đỡ, nếu luyện kém thì không được ăn cơm, thậm chí còn bị đòn.

Nói tới đây, hai mắt cô gái đỏ ửng, âm thanh cũng nhỏ hơn:

- Ta nghe nói trước kia có người luyện tập không tốt, bị đánh dờ sống dờ chết.

- Nói vậy thì tiểu Diệp đang cùng với các người tập hát luyện múa?

Dương Ninh cau mày hỏi.

Tú Nhi gật đầu nói:

- Tiểu Điệp tới đây sớm hơn chúng ta. Khi chúng ta tới thì, các nàng ấy đã luyện rất khá.

Cô gái dừng một chút rồi mới nói:

- Ta nghe nói nếu tập múa tốt thì tối có thể được đến phòng bếp để làm.

- Phòng bếp?

- Ủ! Có đôi khi phu nhân muốn ăn tối nên sẽ để hai người ở đó để hầu hạ bất cứ lúc nào.

Tú nhi nói tiếp:

- Tiểu Điệp múa khá nên đôi khi cũng được tới phòng bếp.

Lúc này, Dương Ninh mới cảm thấy thoải mái, thầm nghĩ tiểu Điệp có thể chuồn khỏi tòa nhà, rất có thể là nhân lúc ở phòng bếp, nhưng chuyện này cũng tương đối mạo hiểm.

- Vậy đêm nay tiểu Điệp ở phòng bếp?

Tú nhi lắc đầu:

- Trước kia cho dù buổi tối các nàng ấy ở bếp thì ban ngày chúng ta còn được gặp. Nhưng đã mấy ngày nay ta chưa thấy mấy nàng đó, có lẽ đã bị đưa đi trước.

- Đi rồi?

Dương Ninh cau mày hỏi:

- Người nói là các nàng không có trong ngôi nhà này? Đúng rồi mà các nàng người nói là ai?

Tú nhi nghĩ một chút rồi mới nói:

- Trước kia ta nghe các nàng nói rằng trong ngôi này này, ở trước và sau đều có rất nhiều người. Đưa một đám tới lại có một đám đi. Học ca múa xong đều bị đưa khỏi nơi này, hơn nữa cũng chẳng ai có cách tìm được các nàng. Mấy người tiểu Điệp tới sớm, học ca múa đã lâu, nhưng mấy ngày qua không nhìn thấy bóng dáng nên ta nghĩ có lẽ các nàng ấy đã bị đưa đi.

Dương Ninh nghe thấy vậy thì tâm nặng trĩu, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Hắn trầm ngâm một lúc rồi hỏi nhỏ:

- Ở đây còn bao nhiêu người?

Tú nhi liền đáp:

- Trước có hai mươi mấy người..

Nàng quay sang nhìn mấy cô gái bên cạnh:

- Hôm nay lại có thêm bốn, nên chắc là hơn ba mươi.

Dương Ninh gật đầu nghĩ thầm con số này khớp với số lượng mà Hoa phu nhân nói. Hắn nói nhỏ:

- Nếu các người rời khỏi đây có thể tìm được cha mẹ mình không?

- Rời khỏi đây?

Tú nhi không giấu được niềm vui:

- Người nói chúng ta có thể rời khỏi đây?

Mấy cô gái khác cũng tỏ ra vui mừng. Lúc này, bọn họ không còn sự sợ hãi đối với Dương Ninh mà cảm thấy đây chính là cứu tinh mà ông trời phái đến.

Dương Ninh nói nhỏ:

- Muốn rời khỏi đây thì phải biết trong nhà này có bao nhiêu tay đấm. Mọi người có biết không?

Các cô gái quay sang nhìn nhau. Tú nhi lại lên tiếng:

- Ta có thấy bốn năm người như vậy, đều là những kẻ hung ác. Nhưng ta biết ở cửa chính của nhà này luôn có hai người canh gác. Bọn họ còn có cả đao.

Dương Ninh suy nghĩ một chút rồi mới cầm chùm chìa khóa đưa cho Tú nhi mà nói nhỏ:

- Đây là chìa khóa mấy phòng. Người hãy dẫn mọi người chuẩn bị trước, đừng có gây tiếng động mạnh. Trước khi ta quay lại đừng có hành động thiếu suy nghĩ. Chờ ta quay lại rồi sẽ đưa mọi người đi.

- Nhưng người làm sao đưa chúng ta ra khỏi nhà?

Tú nhi lo lắng hỏi:

- Ở cửa lớn có người canh gác, lại cầm cả đao. Chúng ta không ra được.

Dương Ninh thầm nghĩ hóa ra các nàng không biết dưới chân tường ở hoa viên đằng sau có lỗ thủng. Nhưng hắn cũng chẳng nói ngay, chờ cô nương đó nhận chìa khóa mới nhanh chóng bỏ đi. Đầu tiên tới cái bàn cầm thanh đao, tiện tay lấy thêm một cái túi rượu, sau đó chạy tới chỗ lão Hình ở chân tường. Thấy lão vẫn còn hôn mê, hắn liền đổ rượu lên mặt lão.

Lão Hình bị rượu vào mặt liền tỉnh lại. Cảm thấy gáy đau đớn lão mở to mắt, thấy trước mặt có người bị mặt, đang định hô to thì đột nhiên cảm giác ở cổ hơi lạnh rồi lại nghe thấy một âm thanh lạnh như băng:

- Hỏi câu nào trả lời câu đó. Nếu nói dối, ta cắt cổ người.

Nói xong, lưỡi dao kia lướt nhẹ trên cổ làm cho lão Hình run rẩy vâng dạ.

Để đảm bảo, trước tiên Dương Ninh lấy vải bố che mặt rồi cầm đao dí cổ lão Hình hỏi:

- Vì sao ở đây lại nhốt nhiều cô gái đến vậy?

Lão Hình đang định há miệng thì Dương Ninh nhắc lại:

- Nhắc người một câu, nếu nói sai một chữ ta cắt cổ người.

Lão hình đáp:

- Những chuyện này ta không liên quan, là Tiêu lão đại...Tiêu lão đại làm. Ta cũng chỉ vì miếng cơm. Ta chính là bộ khoái của Tiêu lão đại.

Dương Ninh ngấn người nói lạnh lùng:

- Vậy những người áo đen trong nhà đều là bộ khoái?

Lão Hình hỏi:

- Chúng ta đều là bộ khoái của nha môn, nghe lệnh của Tiêu lão đại. Tính cả ta, trong nhà này có tổng cộng sáu bộ khoái.

Dương Ninh hít một hơi.

Hắn cứ tưởng rằng những người áo đen chỉ là kẻ làm thuê, dính vào đó cũng chỉ có hai người Phùng bộ khoái là tay chân thân tín của Tiêu Dịch Thủy. Nhưng bây giờ hắn mới biết, những kẻ trong nhà này đều là bộ khoái của nha môn.

Bộ khoái có trách nhiệm giữ trật tự, bảo vệ yên ổn của nhân dân. Có ai ngờ những người này lại lén hoạt động như vậy.

- Những cô nương này bị các người lừa đến?

Bị con dao lạnh như băng đặt trên cổ lại thêm ánh mắt lạnh lẽo của Dương Ninh, lão Hình thành khẩn hơn nhiều:

- Tiêu lão đại chuyên cho người vào trong đám dân chạy nạn tìm những bé gái nhỏ, tuổi trên dưới mười lăm, gương mặt xin xắn. Chỉ cần để ý sẽ lấy cớ thuê nha hoàn để lừa, cho tới nơi khác ở mấy ngày rồi mới lén đưa đến đây.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó giao cho Hoa phu nhân dạy các nàng ca múa.

Lão Hình nói :

- Khi các cô nương đã thành nghề thì đưa đi.

- Đưa đi?

Điều Dương Ninh muốn biết nhất là hiện giờ tiểu Diệp đi đâu:

- Đưa tới đâu?

Lão Hình nói:

- Chuyện này ta thật sự không biết. Đừng! Ta nói hết rồi.

Lão do dự một chút rồi nói với nét mặt đau khổ:

- Ta chỉ biết là vừa rồi, Phùng lão nhị...cũng chính là Phùng bộ khoái trong nha môn đã đánh xe ngựa đưa người đi. Theo ta biết thì hình như là đưa tới kinh thành.

- Kinh thành?

Dương Ninh ngấn người, cau mày hỏi:

- Người nói rằng Phùng bộ khoái tự mình đưa các nàng tới kinh thành?

Lão Hình nói với gương mặt đau khổ:

- Phùng lão nhị chỉ cần đưa người ra ngoài thành là có người đón. Sau đó sẽ có người đưa họ tới kinh thành. Ta chỉ biết vậy, còn lại không rõ những chuyện khác. Tiêu Dịch Thủy tổ chức chặt chẽ, cái gì không cần thiết cũng chẳng cho chúng ta biết nhiều. Ngay chuyện đưa tới Kinh thành cũng là do một lần Phùng lão nhị uống rượu lỡ lời nói ra.

Dương Ninh nhìn nét mặt lão thấy không như nói dối liền trầm giọng hỏi:

- Các người đưa tới Kinh thành bao nhiêu người? Bắt đầu làm cái việc giờ khẩn này từ khi nào?

- Đã được hai năm.

Lão Hình không dám nhúc nhích:

- Sau trận thủy chiến trên sông Hoài, có rất nhiều dân chạy nạn. Ban đầu khi tới đây đều là những người có tiền, mang vàng bạc châu báu chạy trốn, sau đó tiếp tục đi về phía Nam. Khi đó, Tiêu Dịch Thủy bắt đầu lợi dụng đám đệ tử Cái Bang, trong thành để ý đám người giàu có, ăn cắp tiền bạc của họ. Sau khi những người giàu xuống phía Nam, thì lại có nhiều người nghèo chạy vào thành. Tiêu Dịch Thủy bắt đầu để ý tới họ.

- Người nói những cô nương này?

Lão Hình đáp:

- Vâng! Đều do y nghĩ ra. Bắt đầu từ hai năm trước, tổng cộng đưa tới nhà này không dưới hai trăm người. Cơ bản đều bị đưa đi.

- Người là bộ khoái phải bảo vệ sự bình yên của trăm họ một phương, vì sao lại bắt tay với y làm việc xấu thế này?

Dương Ninh nghe mà kinh hãi, âm thanh cũng lạnh như băng.

Lão Hình nói:

- Những người như chúng ta nhờ y mới được làm bộ khoái. Bắt đầu từ khi làm Bộ khoái là đứng cùng thuyền với y, không dám cãi lệnh y. Nếu cãi lệnh y, đừng nói chuyện giữ miếng cơm, chỉ sợ ngay cả mạng cũng chẳng còn. Tiêu Dịch Thủy lòng lang dạ sói, nhìn thì y là Bộ đầu, nhưng có quan hệ với cả hai bên hắc bạch. Trong huyện có vài đám thổ phỉ cũng nhờ quan hệ tốt với y. Mấy tên...trùm thổ thì còn kết bái huynh đệ với y.

- Đây là quan chứ không phải một nhà.

Dương Ninh cười lạnh đồng thời cảm thấy chẳng những có chỗ dựa ở Kinh thành, Tiêu Dịch Thủy cũng đã giăng một tấm lưới đen trong huyện.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tập Kích

Lão Hình thở dài:

- Tiêu Dịch Thủy lợi dụng đệ tử Cái Bang trộm cắp phú thương, liwj dụng quan sai dụ dỗ nữ tử, mấy năm này kiếm được không ít bạc. Trong cảnh nội huyện Hội Trạch, hẳn có thể coi như một tay che trời!

Gã nhìn Dương Ninh nói:

- Tiểu huynh đệ, ta nghe giọng nói của người, dường như tuổi không lớn lắm, chuyện hôm nay nghĩ đến là xúc động tức thời. Người cần phải biết, nếu chọc tới Tiêu Dịch Thủy, đó chính là hậu quả khó mà lường được, người thu đao trước, cứ việc rời đi, ta sẽ coi như chuyện đêm nay chưa hề xảy ra.

Dương Ninh nghĩ thầm nếu lão tử sợ hãi đã không đến rồi, hẳn hỏi:

- Người đã không biết hướng đi cụ thể của những cô nương kia, vậy ngoại trừ Tiêu Dịch Thủy và tên chó điên kia, không còn ai khác biết được sao?

- Hẳn là Hoa phu nhân biết được.

Lão Hình suy nghĩ một chút mới nói:

- Hoa phu nhân đã sớm đan dứ với Tiêu Dịch Thủy, những hoạt động này, đám người của con mụ lăng lơ kia từ đầu tới đuôi đều liên lụy trong đó, tuyệt đối biết không ít. Tiểu huynh đệ, thứ cần nói ta đã nói rồi, làm phiền người thu cây đao này trước đã.

- Hiện giờ Tiêu Dịch Thủy ở đâu?

Dương Ninh chẳng những không thu đao, trái lại nắm chặt, chỉ cần Lão Hình nói Tiêu Dịch Thủy không ở trong Hoa trạch, vậy đó là gã nói dối, hẳn sẽ cho tên này đổ chút máu.

Lão Hình vội nói:

- Hiện giờ hẳn đang trong ngôi nhà này, bên cạnh hậu viện có một viện nhỏ đơn độc, trước cửa có hai cây chuối tiêu, hẳn tới nơi này đều ở chỗ đó.

Dương Ninh hơi cau mày, chậm rãi thu đao.

Lưỡi đao kia rời khỏi cổ của Lão Hình, Lão Hình thở phào một cái, đột nhiên hai mắt gã lạnh lùng, giơ tay phải lên, ném một nắm bụi đất về phía mặt Dương Ninh.

Hóa ra trong lúc bất giác tay phải gã nắm một nắm bụi đất, biểu hiện thật lòng bầm báo với Dương Ninh, lại thầm chuẩn bị ra tay.

Tuy rằng Dương Ninh che mặt, nhưng gã dựa vào giọng nói của Dương Ninh đoán được người này tuổi còn nhỏ, cho rằng Dương Ninh kinh nghiệm non kém, tuyệt đối sẽ không nghĩ tới mình thừa cơ làm khó dễ, nếu như có thể bắt được tên nhóc đêm hôm khuya khoắt lén vào tòa nhà, sẽ lập được một công lớn.

Bụi đất ném ra, Lão Hình dự liệu Dương Ninh bất ngờ không kịp chuẩn bị chắc chắn sẽ bối rối, chờ lúc Dương Ninh bối rối, gã nhắc chân đá về phía Dương Ninh, thừa cơ né tránh gọi đồng bạn.

Nào ngờ Dương Ninh dường như đã chuẩn bị sẵn, thân thể tránh ra bên cạnh, nhẹ nhõm tránh thoát bụi đất, trong lúc né tránh hẳn vung cánh tay, Lão Hình lập tức cảm thấy cổ họng đau đớn một hồi, hai mắt trợn lên, đã bị

Dương Ninh cắt đứt yết hầu, máu tươi phun ra từ cổ họng, dưới ánh trăng, máu đỏ đẹp đẽ mà lạnh lẽo.

Lão Hình hai tay che yết hầu, máu tươi chảy ròng, tràn ra từ giữa ngón tay, trong cổ họng phát tiếng khục khục, muốn hô lên, nhưng căn bản không hô thành tiếng, thân thể run rẩy vụn vụn, thân thể dần yên tĩnh lại, mãi đến khi không động đậy.

Dương Ninh nhìn chăm chăm vào đôi mắt không còn ánh sáng của Lão Hình, chậm rãi đứng dậy, hít sâu một hơi, bước nhẹ rời khỏi viện nhỏ, dưới bóng đêm, giống như u linh, mang theo đại đao nhanh chóng đi tới viện nhro của Hoa phu nhân.

Hắn nhớ kỹ lời Lão Hình nói, Tiêu Dịch Thủy ở trong viện đơn độc tại hậu viện, trước viện có hai cây chuối tiêu, trong bóng đêm tìm kiếm một lát, nhanh chóng tìm thấy cách đó không xa quả thực có hai cây chuối tiêu.

Bên cạnh chuối tiêu quả thực có một viện độc lập. Dương Ninh lần mò tới, cửa viện đóng chặt, may mà tường viện này không cao. Dương Ninh giắt đao bên hông, nhẹ nhàng leo lên tường viện, nhìn thấy bên trong có một căn phòng thấp hai ngọn đèn dầu. Hắn cẩn thận từng chút một tiến vào trong viện, trong lòng biết nếu không có gì bất ngờ, Tiêu Dịch Thủy và Hoa phu nhân hẳn là ở trong căn phòng kia.

Hắn nhẹ nhàng mò tới cửa sổ, liền nghe được trong nhà truyền tới tiếng rên rỉ khiến người ta mặt đỏ tới mang tai. Giọng nói phóng đảng của Hoa phu nhân truyền tới rõ ràng, trong lòng biết đôi nam nữ hiện giờ đang lúc vui vẻ, thực sự xác nhận bên trong đúng là Tiêu Dịch Thủy.

Liếc nhìn nội viện, trông thấy bên trong viện có một cây đại thụ, hắn mò tới trốn đằng sau đại thụ.

Tuy rằng lá gan của hắn rất lớn, nhưng không hề lỗ mãng.

Tiêu Dịch Thủy thân hình cao lớn, ở thời đại thân hình mọi người phổ biến thấp lùn, thân hình của Tiêu Dịch Thủy coi như là hạc giữa bầy gà, hơn nữa người này thân là Bộ đầu của huyện Hội Trạch, công phu tuyệt đối không quá yếu.

Tuy rằng Dương Ninh có chút tự tin đối với thân thủ của mình, nhưng hẳn bị giới hạn trong thân thể non nớt này, lực đạo có khiếm khuyết, nếu chính diện giao phong với Tiêu Dịch Thủy, quả thực chưa chắc là đối thủ của Tiêu Dịch Thủy.

Hơn nữa trong nhà này có vài tên Bộ khoái, một khi kinh động đến họ, hậu quả khó mà lường được.

Tiểu Điệp rõ ràng đã bị Phùng Bộ khoái đưa đi, hiện giờ không rõ tung tích, tiền đồ chưa biết, chớ nói Tiểu Điệp có ân cứu mạng đối với Dương Ninh, dù là người bình thường, với tính tình của Dương Ninh, cũng muốn điều tra ra manh mối mỗi kỳ quặc trong này.

Xung quanh cực kỳ yên tĩnh, hiển nhiên những Bộ khoái khác trong nhà biết rõ chuyện giữa Tiêu Dịch Thủy và Hoa phu nhân, cho nên cũng không ai dám tới nơi này.

Dương Ninh cũng không thêm để ý mà chờ đợi.

Lúc chịu đựng huấn luyện năm đó, nấp trong bụi cỏ mấy giờ không nhúc nhích, lúc này chờ dưới cây, hẳn kiên nhẫn mười phần, cũng không nóng vội.

Đêm khuya tháng chín, trăng sáng sao thưa, thời tiết hơi lạnh, Dương Ninh mặc áo mỏng, cảm thấy hơi rét lạnh, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Cũng không biết qua bao lâu, trong phòng không còn truyền tới tiếng động, lúc này Dương Ninh mới ngẩng đầu quan sát bầu trời đêm, trăng cuối tháng ngả về tây, đã qua nửa đêm.

Dương Ninh nhẹ nhàng đặt đao trong tay xuống, hoạt động thân thể hơi tê tê một chút, sau đó thắt chặt vải bố che trên mặt, lúc này mới lại cầm đao trong tay.

Hắn vốn hóp lưng như mèo lần tới dưới cửa sổ, nghe được bên trong truyền tới tiếng ngáy, nghĩ tới Tiêu Dịch Thủy giằng co với thực phụ kia gần nửa đêm, đã mệt mỏi, hiện giờ đang ngủ say.

Hắn cất bước tới cửa chính, cửa phòng loại này buổi tối đương nhiên phải cài then cửa, chẳng qua phương pháp mở then cửa loại này hết sức đơn giản. Dương Ninh nhét lưỡi đao thật mỏng trong tay qua khe cửa mở, chậm rãi nhích lên trên, nhanh chóng gặp được vật cản.

Động tác của hắn rất nhẹ, hơi dùng sức nâng lên, then cửa bị rơi ra, tiếng động không lớn, Dương Ninh xác định tiếng ngáy trong phòng vẫn như trước, lúc này mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bước vào phòng lặng yên không một tiếng động.

Tiêu Dịch Thủy ở căn phòng bên trái, Dương Ninh chờ mắt thích ứng với bóng tối trong phòng, lúc này mới đi qua. Có lẽ bởi vì cửa chính đã cài then, cũng không biết sẽ có người có thể đi vào, cho nên cửa phòng này chỉ khép hờ.

Dương Ninh ngừng thở, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra từng chút một, sau đó mới nhẹ nhàng bước chân tiến vào phòng.

Trong phòng tràn ngập một hương vị kỳ quái, có mùi mồ hôi, cũng có mùi thơm nồng đậm, còn có một mùi hơi tanh.

Dương Ninh nhìn thấy màn gấm bên giường đã buông, hắn nhẹ nhàng đi tới bên giường, nắm chặt đao trong tay, duỗi một tay ra, nhẹ nhàng kéo màn gấm ra một cái khe.

Trong bóng tối, hắn thấy Tiêu Dịch Thủy trần truồng nằm ngang, thân thể đầy đặn trắng bóng của Hoa phu nhân nằm nghiêng đối mặt Tiêu Dịch Thủy, một tay khoác trước ngực Tiêu Dịch Thủy, một chiếc đùi trắng cũng đặt trên người Tiêu Dịch Thủy, bộ dạng như keo như sơn.

Dương Ninh đương nhiên không có tâm tư xem xét thân hình đầy đặn mê người của Hoa phu nhân, mắt hắn lạnh lùng, tay cầm đao chậm rãi đưa về phía trước, lưỡi đao nhích tới gần Tiêu Dịch Thủy.

Lưỡi đao chưa tới gần Tiêu Dịch Thủy, Dương Ninh chợt cảm thấy chuyện hơi khác thường, trong giây lát nghĩ tới, Tiêu Dịch Thủy vốn ngáy như sấm, tuy nhiên không biết lúc nào đã không còn ngáy nữa. Đúng lúc này, hai mắt Tiêu Dịch Thủy đột nhiên mở ra, một chân đột nhiên đá nghiêng, đá tới áo ngủ bằng gấm trên giường.

Dương Ninh thầm kêu hồ đồ, lúc này cá chết lưới rách, cũng không có thời gian do dự.

Hắn khẽ hô một tiếng, đại đao trong tay bổ nghiêng, bổ ra áo ngủ bằng gấm. Trong khoảng thời gian ngắn này, Tiêu Dịch Thủy đã xoay người dậy, một chân đá tới Dương Ninh.

Dương Ninh biết rõ gặp phải cái đỉnh, giống như dự liệu của mình, Tiêu Dịch Thủy quả thực không phải kẻ hời hợt.

Chỉ là trong lòng hắn biết thời điểm này càng phải tỉnh táo. Thấy Tiêu Dịch Thủy đá tới một cước, hắn cũng không lui về phía sau né tránh, trái lại khom người xuống, đại đao trong tay đón lấy cái chân của Tiêu Dịch Thủy quét ngang tới.

Tiêu Dịch Thủy một cước đá lệch, lập tức cảm thấy chân đau đón một hồi, thân thể trầm xuống, bị Dương Ninh chém một đao vào đùi.

Cây đao trong tay Dương Ninh thực sắc bén, lưỡi đao lướt qua, nửa cái chân của Tiêu Dịch Thủy đã chia lìa thân thể, máu tươi phun ra ngoài. Tiêu Dịch Thủy bị gãy bắp chân, hạ bàn không vững, toàn thân nặng nề ngã xuống giường.

Dương Ninh một đao đắc thủ, cũng không do dự, chờ lúc Tiêu Dịch Thủy ngã xuống giường, đại đao trong tay Dương Ninh đã gác trên cổ gã.

Hết thảy mọi thứ đều xảy ra trong phút chốc, chờ lúc đại đao của Dương Ninh gác trên cổ Tiêu Dịch Thủy, Hoa phu nhân mới ngồi dậy, ánh mắt mờ hồ nói:

- Làm sao vậy?

Bà ta lập tức cảm thấy khác thường, cẩn thận nhìn lại, chứng kiến một người bịt mặt cầm đao gác trên cổ Tiêu Dịch Thủy, dưới kinh hãi nhất thời ngây người, lập tức hô lên. Dương Ninh lạnh lùng nói:

- Kêu thêm một tiếng, lập tức giết chết hẳn!

Hoa phu nhân đưa tay che miệng, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ. Chờ lúc nhìn thấy cửa cái chân máu me đầm đề bên gối đầu, hai mắt trợn lên, thân thể ngã về sau ngất xỉu.

Tiêu Dịch Thủy bị chém nửa cái chân, chỗ chân đứt máu tươi chảy ròng. Sắc mặt gã tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra trên trán, thân thể run rẩy. Nhưng người này cũng coi như rắn rỏi, gắng gượng chống lại đau đớn nhìn thẳng vào mắt Dương Ninh, trầm giọng hỏi:

- Các hạ, các hạ muốn bạc hay muốn mệnh?

- Muốn bạc, nếu không trung thực, muốn cả mệnh!

- Được!

Tiêu Dịch Thủy đáp:”

- Bạc ở túi tiền trong quần áo, trên bàn của nhần và đồ trang sức, người có thể lấy hết đi!

Tuy rằng cố gắng chống đỡ, nhưng nỗi đau đứt chân vẫn khiến thân thể gã không nhịn được run rẩy.

Gã nhìn chăm chăm vào mặt Dương Ninh, Dương Ninh đeo khăn che mặt, đương nhiên không thấy rõ khuôn mặt, nhưng thấy đôi mắt dày đặc sát khí kia, vẫn khiến Tiêu Dịch Thủy biết được lần này mình lành ít dữ nhiều. Chẳng qua trong mắt gã, nếu như đối phương không che mặt, không sợ mình thấy mặt, vậy mình không thể không chết, hiện giờ che mặt, vẫn có một chút hi vọng cuối cùng.

- Bạc không vội!

Dương Ninh thản nhiên nói:

- Người đi nơi nào?

- Người?

- Những cô nương bị các người đưa đi.

Dương Ninh hạ giọng:

- Các nàng đều bị người đưa đi nơi nào? Nếu như người thành thật khai báo, ta có thể tha cho người một mạng.

- Các hạ, các hạ có người thân trong đó sao?

Tiêu Dịch Thủy đáp:

- Nếu như vậy, ta xin lỗi người, cũng cam đoan với người chắc chắn trả nàng lại cho người.

- Ít nói nhảm.

Dương Ninh lạnh lùng nói:

- Người ở nơi nào?

Tiêu Dịch Thủy đáp:

- Tung tích càng nàng phân tán các nơi, các hạ muốn biết tung tích của người nào?

Gã chỉ gối đầu:

- Phía dưới có một cuốn sổ, là nơi quy túc của các nàng, chúng ta có thể tìm được bên trong!

- Lấy tới đây!

Tiêu Dịch Thủy giơ tay chỉ đao trên cổ, Dương Ninh hơi thả lỏng một chút, Tiêu Dịch Thủy gật đầu nói:

- Đa tạ!

Gã hơi quay đầu, vươn tay sờ dưới gối, chờ lúc Tiêu Dịch Thủy rút tay ra, lại nghe Tiêu Dịch Thủy khẽ hô một tiếng, một đạo hàn quang bay thẳng về phía Dương Ninh.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đại Nhân Vật

Phía dưới đầu gối kia, đột nhiên không phải là một quyển tập gì đó, mà chính là một thanh phi đao.

Phi đao như điện, tốc độ cực nhanh.

Chỉ là Dương Ninh đối với Tiêu Dịch Thủy vẫn luôn có sự dè chừng, luôn cảnh giác thận trọng, lúc Tiêu Dịch Thủy phất tay lên, Dương Ninh liền nhận ra điều khác thường, thân hình sớm né qua trước một nhịp, thanh phi đao nhẹ nhàng lướt qua một bên má hăn, nếu phản ứng hơi chậm một chút, thanh đao đã cắm ngay mặt rồi.

Tiêu Dịch Thủy vốn cho rằng dựa vào trời tối mà đột ngột ra tay, gần như sẽ nắm chắc mười phần, cũng không ngờ rằng phi đao thất thủ, vô cùng sợ hãi, liền quay người vào trong định bỏ chạy. Nhưng Dương Ninh phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, đại đao nhắm tới cái cổ của Tiêu Dịch Thủy hung hăng chém tới.

Chân của Tiêu Dịch Thủy bị chém trúng, động tác càng thêm chậm chạp, thở “phốc” một tiếng, động mạch trên cổ liền bị Dương Ninh dùng một dao cắt đứt, máu tươi lập tức phun ra ào ạt. Tiêu Dịch Thủy chỉ cảm thấy sức lực toàn thân bỗng nhiên bị rút cạn, đến cả sức để kêu lên cũng không có, đưa tay ôm lấy cần cổ bị cắt, cơ thể co giật, hai mắt căng lớn, giãy giụa trên giường được vài cái, rồi không động đậy gì nữa.

Dương Ninh vốn cũng không phải hạng người thích chém giết, mà tối nay đã giết hai người, kỳ thực cơ thể hăn cũng có chút run rẩy, không thích ứng được với việc giết chóc này.

Thế nhưng những tên này không bằng heo chó, những việc chúng làm đều tán tận lương tâm, giết loại người này, Dương Ninh cũng không có cảm giác tội lỗi gì.

Trong lòng hẳn hiểu rõ, nếu không trừ khử những tên này đi, sẽ chỉ khiến cho càng nhiều người phải chịu khổ sở, có đôi khi giết người chính là cứu người.

Trấn tĩnh lại một chút, Dương Ninh mới tiến lại kéo Tiêu Dịch Thủy khỏi giường.

Trong đêm tối, nhìn thấy Hoa phu nhân vẫn còn mê man bất tỉnh, Dương Ninh liền quay người lại với lấy bình trà ở trên bàn, miệng ngậm lấy một ngụm nước. Bấy giờ mới quay lại giường, cầm thanh đao kề lên cổ của Hoa phu nhân, nhìn thấy thân thể trắng bóc của Hoa phu nhân ngay trước mắt, bộ ngực đầy đà nhẹ nhàng phập phồng theo hơi thở, hẳn liền kéo cái gối qua che phần ngực lại. Liền sau đó phun ngụm nước đang ngậm vào mặt của Hoa phu nhân.

Mục đích của hẳn đêm nay không phải là trừ ác, mà là truy tìm tung tích của Tiểu Điệp. Tình thế bức bách, không thể không ra tay giết người, hiện giờ Tiêu Dịch Thủy đã chết, tung tích của Tiểu Điệp chỉ còn khả năng dò hỏi từ miệng Hoa phu nhân mà thôi.

Trà lạnh phun lên mặt Hoa phu nhân, bị cái lạnh kích động, Hoa phu nhân từ từ tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền cảm giác được trên cổ lạnh băng, ngay lập tức trong bóng tối nhìn thấy một ánh mắt lạnh lùng, toàn thân run lên, thất thanh kêu:

- Đừng, đừng giết ta.
- Các cô nương bị đưa đi đâu?

Dương Ninh lạnh lùng nói:

- Thành thật khai báo, có thể vẫn có cơ hội sống sót.

Hoa phu nhân run giọng nói:

- Không phải ta, đều là do Tiêu Dịch Thủy làm. Hảo hảo hán gia, xin xin ngài tha mạng, là ta ta bị ép buộc.

Lúc này bà ta hoa dung thất sắc, vẻ phong tình yêu mị mê hoặc lòng người trước đây đã không còn nữa.

- Bọn họ đi đâu?

Dương Ninh lặp lại:

- Còn nói dài dòng, thì một đao chém chết.

Thi thể Tiêu Dịch Thủy ở bên cạnh, Hoa phu nhân tất nhiên biết rõ đối phương không phải nói chơi, lúc này thực lòng muốn giữ mạng, liền cung khai nói:

- Các cô nương đều bị đưa đến Kinh thành.

- Đến chỗ nào của Kinh thành?

- Ta ta quả thực không biết.

Sắc mặt Hoa phu nhân trắng bệch:

- Ta nghe Tiêu Dịch Thủy nhắc tới, Phùng Chính Thăng sẽ đưa người đi từ đây, đưa ra khỏi thành. Ở ngoài thành sẽ có người tiếp ứng, sau đó trực tiếp đưa đi Kinh thành.

Dương Ninh biết Phùng Chính Thăng chính là ngoại hiệu của chó điên Phùng bộ khoái, lạnh giọng nói:

- Ngoài thành là người nào tiếp ứng?

Hoa phu nhân do dự một chút, ánh mắt hơi tránh đi, Dương Ninh hừ lạnh một tiếng, nàng không dám do dự thêm, vội nói:

- Là...

- Là Tiêu Cự.

- Tiêu Cự?

Dương Ninh khẽ giật mình, không ngờ ngay cả Tiêu Cự cũng dính vào, xem ra số thế lực bị cuốn vào chuyện mua bán người này thực không phải ít.

Hoa phu nhân nói:

- Thủ hạ Tiêu Dịch Thủy có người chuyên dụ dỗ... các cô nương khuê nữ, sau đó...sau đó đưa đến đây huấn luyện. Đợi đến khi các cô nương có chút cơ bản rồi, Phùng Chính Thăng sẽ lên đưa ra khỏi thành.

Như một con chồn nhỏ cố ý lấy lòng để giữ mạng, bà ta giải thích thêm:

- Tiêu Dịch Thủy đã từng nói, những tiểu cô nương này chỉ cần hiểu biết một chút về ca múa, thì giá tiền kia sẽ cao hơn rất nhiều. Hắn dựa vào điều này, hai năm qua đã kiếm được không ít bạc.

- Người nói Tiêu cự, là Tiêu cự nào?

Dương Ninh hỏi:

- Hay là Tiêu cự ở bên trong thành huyện này?

Hoa phu nhân nói:

- Là Tiêu cự lớn, ta cũng hỏi Tiêu Dịch Thủy rồi, hắn bảo ta không nên hỏi nhiều, chỉ nói là Tiêu cự đó ở Kinh thành cũng là một trong hai Tiêu

cục lớn.

- Tiêu cục lớn ở trong kinh thành? Bọn hắc sao lại thông đồng với các người làm chuyện này?

Dương Ninh cười lạnh nói:

- Hay là người đang nói dối?

- Tuyệt đối không dám!

Hoa phu nhân biến sắc:

- Ta là nghe Tiêu Dịch Thủy nói qua, hắc còn nói là ...

Thanh âm hơi run, tạm thời không nói nên lời.

- Hắc còn nói cái gì?

- Hắc hắc còn nói là sau lưng đại Tiêu cục kia còn có một nhân vật lớn, những cô nương kia được đưa đến Kinh thành đều đưa vào tay của đại nhân vật này.

Hoa phu nhân run giọng nói:

- Đại nhân vật có thể lợi dụng những cô nương đó để làm rất nhiều chuyện. Hắc còn nói cho dù vấn đề này thực sự bị người khác biết, cũng không ngại, có đại nhân vật đó làm chỗ dựa rồi, ai cũng không thể làm sóng to lật thuyền được.

- Đại nhân vật?

Trong lòng Dương Ninh biết cái gọi là đại nhân vật dĩ nhiên chính là chỗ dựa và Tiêu Dịch Thủy đề cập tới, cười lạnh nói:

- Hắc không nói cho người biết đại nhân vật đó là ai à?

Hoa phu nhân nói:

- Hắn có rất nhiều chuyện đều không nói cho ta biết, còn nói là ta biết càng nhiều thì cái chết sẽ càng nhanh. Những điều ta biết chỉ có bấy nhiêu, những thứ khác quả thật là không biết.

- Vậy nơi này của người có người nào tên là Tiểu Điệp cô nương không?

Dương Ninh hỏi:

- Hôm nay nàng ta cũng bị đưa đến Kinh thành sao?

Hoa phu nhân suy nghĩ một lát, nói:

- Người nói là Tiểu Điệp à? Có. Nàng cũng bị đưa đi rồi.

- Bị đưa đi khi nào?

- Đã ba ngày rồi.

Hoa phu nhân nói:

- Từ nơi này đến Kinh thành Kiến An, mất hơn mười ngày, bọn chúng chắc là mới đi được nửa đường.

Dương Ninh hơi trầm ngâm, lập tức chậm rãi thu đao, Hoa phu nhân nhẹ nhàng thở ra, Dương Ninh thản nhiên nói:

- Nghiêng đầu qua!

Hoa phu nhân trong lòng thất kinh, run giọng nói:

- Hảo hán gia, người!

- Mau mau nghiêng đầu qua!

Giọng Dương Ninh lạnh lùng:

- Đừng phí lời!

Hoa phu nhân thất kinh hồn vía, nhưng dưới đao lạnh, cũng không thể tránh được, hơi dịch người, nghiêng đầu qua, Dương Ninh đảo ngược chuôi đao, đập mạnh vào sau đầu của Hoa phu nhân. Bà ta kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngất đi.

Trong lòng Dương Ninh biết Hoa phu nhân nhanh nhất cũng phải sau ba hoặc bốn canh giờ mới có thể hồi tỉnh, lập tức nhẹ chân nhẹ tay tìm kiếm ở trong phòng một hồi, Tiêu Dịch Thủy đúng là có mang tới một túi tiền, bên trong có không ít bạc vụn, ít nhất cũng có hai mươi lạng, ngoại trừ số đó ra, còn có vài miếng vàng lá ở trong túi.

Ngoài ra Tiêu Dịch Thủy còn có một miếng ban chỉ, có thêm một ít đồ trang sức của Hoa phu nhân, Dương Ninh tìm thấy một cái bọc đựng những thứ có giá bỏ vào hết, hiện kim cũng có trên trăm lạng.

Hắn một tay cầm bao, một tay cầm đao, lúc này mới lặng lẽ ra cửa, dừng hết cửa phòng lẫn cửa chính lên, nhẹ nhàng tiến ra sân, rồi giống như u linh quay trở về chuồng ngựa ở trong tiểu viện.

Bên trong nội viện một màn tĩnh mịch, Dương Ninh bước nhẹ đến các dãy phòng gian trong, thấy cửa phòng khép hờ, khe khẽ đẩy ra, trong phòng một phen rối loạn, Dương Ninh nhìn lướt qua, phát hiện trong phòng bây giờ đã có thêm không ít bóng người, liền thấp giọng nói:

- Là ta!

Các cô nương nghe được giọng Dương Ninh, lập tức trầm tĩnh lại, Tú Nhi liền tiến lên nói:

- Tiểu ca ca, ta đã mở cửa mấy gian phòng, nói cho các nàng biết, họ đều muốn rời đi. Ta đã nói với họ không nên manh động, chờ người trở về.

Nàng lại nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu ca ca, chúng ta thật là có thể thoát được sao?

Trong lòng Dương Ninh biết, trong mắt những cô nương này, Hoa Trạch là hang ổ ma quỷ kiểu tường đồng vách sắt, chỉ dựa vào một tiểu tử tuổi còn trẻ có thể cứu được một đoàn cô nương thế này, thật đúng là có chút nghi ngờ, cũng khó trách trong lòng họ thấp thỏm không yên.

Dương Ninh cũng không thể giải thích nhiều, thấp giọng nói:

- Còn có hai canh giờ là trời sáng rồi. Bây giờ ta sẽ đưa mọi người rời khỏi đây, tất cả đều phải cẩn thận một chút, không được phát ra động tĩnh gì, nếu như làm kinh động đến người trong viện, thì sẽ phiền phức lắm.

Rồi hắn nói tiếp:

- Các cô có biết cha mẹ của mình ở đâu không?

Tú Nhi nói:

- Ở đây tổng cộng có ba mươi hai người, có hai mươi ba người có cha mẹ ở trong thành, còn có mấy người trước khi vào thành thì đã li tán với cha mẹ rồi.

Dương Ninh cau mày nói:

- Các nàng đó chẳng phải là không có chỗ để đi sao?

Tú Nhi thấp giọng nói:

- Chúng ta đã thương lượng rồi, các tỷ muội không có cha mẹ trước tiên cứ đi theo chúng ta đã, chúng ta sẽ chăm sóc lẫn nhau.

Dương Ninh hơi cảm thấy vui mừng, nói khẽ:

- Sau khi ta đưa mọi người ra tiểu viện, mọi người đừng tập trung ở cùng một chỗ, chia ra mấy nhóm rời đi, đông người dễ bị phát hiện, chỉ cần tìm được cha mẹ ở trong thành rồi, lập tức đem chuyện đã xảy ra ở đây lan truyền ra bên ngoài, để phòng có người khác bị dụ dỗ mắc lừa.

Tiêu Dịch Thủy tuy rằng đã chết, nhưng Phùng Bộ Khoái vẫn còn sống, không ai có thể bảo đảm Phùng Bộ Khoái sẽ thu tay lại như vậy.

- Tiểu ca ca, chúng tôi nên rời đi như thế nào?

Tú Nhi thấp giọng hỏi:

- Cửa lớn có người trông coi, chúng tôi không ra được.

Dương Ninh nói khẽ:

- Bây giờ nàng đi nói mọi người chuẩn bị đi, chúng ta sẽ rời đi ngay.

Lập tức không nói nhiều, hắn liền ra khỏi cửa, đi tới chuồng ngựa ở cửa viện, cẩn thận quan sát một vòng, xác định bốn bề vắng lặng, rất nhanh liền thấy một đám người đông nghịt nhẹ nhàng đi tới, Dương Ninh nhẹ giọng hỏi:

- Đã đến đủ chưa?

- Đủ cả rồi!

Dương Ninh lúc này mới cầm đao, đi trước mở đường, các cô nương giống như con răn lớn đi theo phía sau.

Đối với địa hình ở hậu trạch này, Dương Ninh đã hết sức quen thuộc, quen việc dễ làm.

Các cô nương trong lòng phần lớn đang thấp thỏm không yên, đều cố gắng nín thở, chỉ mong có thể mau chóng thoát khỏi nơi giam người này.

Dương Ninh vừa dẫn đường, vừa quan sát động tĩnh phía trước, chợt thấy ở phía sau vườn hoa trước mặt, lúc đó có một bóng người bước tới, Dương Ninh rùng mình, vội đưa tay, ý bảo mọi người ở sau lưng dừng lại.

Lần này vô cùng đột ngột, có mấy cô nương cảm đầu đi về phía trước, không thấy người khác đã dừng lại, đâm đầu vào nhau, lập tức có mấy người kêu “ôi” lên thành tiếng.

Dương Ninh mặt biến sắc, liền nghe phía trước truyền đến giọng nói:

- Là ai ở bên đó?

Các cô nương lúc này đều mặt trắng bệch, hồn phi phách tán, còn Dương Ninh lúc này lại không chút do dự, cả người giống như một con báo săn, mạnh mẽ lao ra phía trước.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thoát Nạn

Dương Ninh biết rõ, một khi đối phương kêu thành tiếng lớn, hậu quả chắc chắn không lường được. Cho dù bản thân có thể lợi dụng lúc loạn để thoát đi, nhưng kết cục của các cô nương này nhất định vô cùng thâm thảm.

Tiêu Dịch Thủy cùng lão Hình đều bị giết chết, một khi tin tức truyền ra, đối với toàn bộ huyện Hội Trạch mà nói, đó là chuyện đại sự kinh thiên động địa.

Tấm mạng nhện này của Tiêu Dịch Thủy rất lớn, thế lực cuốn vào trong đó số lượng không ít, bọn chúng tất nhiên sẽ không tiếc bất cứ giá nào tìm đến mình.

Đám người này tại huyện Hội Trạch là một thế lực khổng lồ, trong con mắt của chúng, mình chỉ giống như con sâu con kiến, còn đám cô nương này tất nhiên cũng không có cơ hội thoát ra khỏi Hoa Trạch, thậm chí bởi vì có người muốn đem việc này chôn vùi đi mà có thể lâm vào cảnh muôn đời không trở lại được.

Giết chết một Tiêu Dịch Thủy có thể không phải là chuyện quá khó khăn, nhưng muốn đem cỗ thế lực này nhổ tận gốc từ trên xuống dưới, Dương Ninh tự vấn tuyệt đối không thể làm được.

Hắn nhanh như báo săn, người đối diện tuy rằng phát giác động tĩnh, nhưng vẫn chưa rõ là tình trạng gì, một tay cầm lên chuôi đao ở bên hông, vừa hướng về phía bên này bước tới, liền phát hiện một cái bóng ở phía trước đang lao về phía mình, thất kinh, liền muốn rút đao ra, nhưng chỉ cảm

thấy trước mắt hoa lên, lập tức ánh đao lóe lên, cổ họng liền đau đớn vô cùng.

Dương Ninh một đao cắt đứt yết hầu của người đó, y đưa tay lên che yết hầu, trong mắt tràn ngập sự kinh hãi, cổ họng phát ra tiếng “òm ộp òm ộp”, cũng may đã không thể kêu lên, thân hình lảo lộn một cái, sau đó cả đầu liền ngã xuống đất.

Các cô nương đi theo sau Dương Ninh thấy cảnh này, đều sắc mặt trắng bệch, che miệng lại, không dám phát ra một tiếng động.

Dương Ninh một đao chém chết người kia, gió đêm thổi qua, mới cảm giác phía sau lưng toàn là mồ hôi, hít sâu một hơi, vứt đại đao trên mặt đất, nắm lấy một chân của y, kéo qua vườn hoa phía sau.

Lúc này hắn đã xuống sức, thân thể của tên kia lại rất cường tráng, hơi nặng nề. Tú Nhi thấy thế, liền chạy tiến lên, nắm lấy một chân kia của thi thể, giúp Dương Ninh kéo ra một chỗ ở phía sau vườn hoa.

Dương Ninh lại nhặt đao lên, lại bước qua xách lấy cái bao mà mình vứt lại, hướng về phía sau vẫy tay, dẫn các cô nương tiến thẳng vào đình Bát Giác trong hậu viện. Di chuyển tới phía sau vườn hoa, Tú Nhi và vài cô nương đi phía trước liền phát hiện ở chân tường có một lỗ thủng.

Các cô nương lập tức vừa mừng vừa sợ, không ai nghĩ tới ở đây lại có một lối ra.

Dương Ninh dùng tay ra hiệu, ý bảo mọi người theo lỗ thủng đi ra ngoài.

Đối với các cô nương mà nói, khu nhà này cũng giống như địa ngục trần gian, bây giờ có thể thoát khỏi chốn địa ngục trần gian này, đừng nói trước mắt chỉ là một cái lỗ nhỏ có vẻ hơi bẩn thỉu, nếu là núi đao biển lửa, thì họ cũng sẽ dốc hết sức một phen.

Lúc này, Dương Ninh cầm đại đao, đứng ở chỗ cửa viện cảnh giới, đợi một lúc lâu, thấy đằng sau không có thêm động tĩnh gì, quay đầu lại nhìn, cũng không thấy bóng người, mới đi qua, thấy các cô nương đã từ lỗ thủng chui ra ngoài, lập tức cũng theo đó chui ra bên ngoài.

Bên trong ngõ nhỏ một đám chen chúc, các cô nương xếp thành một hàng đông trong ngõ, đến khi Dương Ninh chui ra khỏi lỗ thủng, mới phát hiện ra tất cả mọi người đều đang nhìn hắn.

Dương Ninh đứng dậy, Tú Nhi đã quỳ rạp xuống đất đầu tiên, các cô nương khác cũng không do dự, lần lượt quỳ xuống, Dương Ninh khẽ giật mình, lập tức kéo các cô nương dậy, thấp giọng nói:

- Nơi này không nên ở lâu, các cô mau chóng rời khỏi đây đi.

Sự việc tối nay tiến triển hoàn toàn vượt ngoài dự tính của hắn trước đó, chỉ là tên đã trên đây, không thể không bắn.

Hắn hiểu rõ bản thân ra tay giúp đỡ các cô nương thoát khỏi chốn ma quỷ này, rất có thể sẽ thay đổi vận mệnh của rất nhiều người trong đó.

- Tiểu ca ca, nếu như không có huynh, chúng tôi...

Giọng Tú Nhi nghẹn lại:

- Huynh là thần tiên trên trời phái xuống, cả đời chúng tôi sẽ luôn ghi nhớ.

Dương Ninh cười nói khẽ:

- Trận chiến đã kết thúc rồi, các cô sẽ sớm cũng sẽ có cơ hội trở về quê hương, sau này hãy sống cho tốt.

Hắn mở tay nải ra, từ bên trong đó lấy ra một túi nhỏ, rồi đưa cả tay nải ra:

- Ở đây có chút ngân lượng, muội đưa cho mỗi người một ít. Ngân lượng không nhiều, nhưng cũng đủ sống được một thời gian, mấy người không có cha mẹ ở đây thì cho họ nhiều hơn một ít, mọi người chăm sóc nhau cho tốt.

Tiền trong tay Tiêu Dịch Thủy đều là tiền tài bất nghĩa, những cô nương này đều là dân chạy nạn lưu lạc đến đây, đem thứ tiền bất nghĩa này tặng cho các cô nương này, giúp họ vượt qua cửa ải khó khăn, tất nhiên là phương thức xử lý tốt nhất.

- Tiểu ca ca, cái này!

Dương Ninh lắc đầu nói:

- Không cần nói nhiều, trời sắp sáng rồi, mau chóng rời khỏi chỗ này đi.

Hắn nhét cái bao vào tay Tú Nhi, rồi cất túi tiền nhỏ vào ngực mình, cây đao kia thì ném vào trong rãnh nước bẩn, bấy giờ mới phất tay, ý bảo các cô nương nhanh chóng rời đi.

Các cô nương đều lộ vẻ cảm kích, nhưng cũng biết chỗ này không nên ở lâu, lập tức chia thành hai nhóm hướng hai đầu của ngõ nhỏ mà đi. Dương Ninh đợi các nàng đi ra khỏi ngõ, rồi mới chỉnh lại y phục, cũng hướng gót ra khỏi con ngõ, nhìn thấy các cô nương ở phía ngoài hẻm, liền hơi nhíu mày, có chút nóng nảy phất phất tay. Các cô nương lúc này mới nhân lúc trời tối để trốn đi.

Trong lòng Dương Ninh biết Tiêu Dịch Thủy chết ở huyện Hội Trạch đó là đại sự kinh thiên động địa. Tên này ở Trạch huyện có mối quan hệ thâm hậu, chẳng những có quan hệ với bạch đạo, mà với hắc đạo cũng có liên quan. Đến ngày mai khi có người phát hiện ra thi thể rồi, tất nhiên sẽ có một trận bão táp lớn.

Tuy rằng hắc lợi dụng buổi đêm để ra tay, tạm thời sẽ không bị người phát hiện, nhưng vây cánh của Tiêu Dịch Thủy cuối cùng cũng sẽ tra được thân phận hắc. Đối với hắc, thành Hội Trạch chứa đầy nguy hiểm.

Hắc thừa lúc trời tối, nhanh chóng đi về miếu thổ địa.

Còn chưa tiến vào, đã thấy Lão Thụ Bì và Hầu tử ngồi chờ ở cửa miếu, nhìn thấy Dương Ninh trở về, Lão Thụ Bì liền vội đứng dậy chào đón, thấp giọng hỏi:

- Thấy Tiểu Điệp cô nương rồi chứ? Nàng ấy bây giờ thế nào?

Dương Ninh cười nói:

- Gặp rồi. Mấy ngày nay nàng cũng bị bệnh, vừa mới khỏi một chút, không có gì đáng ngại nữa.

Trong lòng thầm nghĩ, nếu kể chuyện này với hai người, không biết thái độ của họ như thế nào nữa.

Lão Thụ Bì nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Vậy thì tốt rồi. Ta đây lo lắng cả đêm, thấy người trở về, vậy là tốt rồi.

Dương Ninh hiểu sự quan tâm của Lão Thụ Bì đối với mình xuất phát từ tấm lòng thật, khẽ mỉm cười, cảm thấy có chút cảm kích.

Hầu tử thì ngược lại có vẻ hơi xấu hổ, ngượng ngùng nói:

- Lúc đó lúc đó ta gọi cả buổi cũng không thấy người đi ra, cho nên cho nên đã về đây chờ trước.

Dương Ninh chỉ cười cười, cũng không nói nhiều, nhưng trong lòng biết rõ tiểu tử này sợ bị liên lụy, đã sớm trốn khỏi chốn thị phi rồi.

Hắn tất nhiên không có ý so đo với Hầu Tử, quay vào trong miếu, nhìn thấy vài tên ăn mày khác đang ngủ say sưa, đi vào phòng bên cạnh, Lão Thụ Bì cũng theo vào, Dương Ninh đứng ở cửa phòng nhìn ra phía ngoài một vòng, thấy Hầu Tử cũng đã ngả đầu nằm xuống, xem ra cũng đã vô cùng mệt mỏi. Bấy giờ hắn mới quay người đi đến bên cạnh đồng cỏ, nắm lấy hai tay của Lão Thụ Bì, hạ giọng nói:

- Lão Thụ Bì, lão phải rời khỏi đây.

Lão Thụ Bì khẽ giật mình, Dương Ninh đã lấy từ trong túi ra bọc tiền nhỏ, lấy miếng ban chỉ ra, lại cầm một miếng vàng lá, rồi mới đem túi tiền nhét vào trong tay Lão Thụ Bì.

Lão Thụ Bì thấy Dương Ninh nào là miếng ban chỉ, nào là vàng lá, đã ngây người ra, đến khi hoàn hồn thì trong tay đã cầm túi tiền, dưới ánh lửa mờ mờ, nhìn thấy trong túi tiền có chút bạc vụn, lại thêm vài miếng vàng lá ở trong đó, càng thêm chấn động, thất thanh nói:

- Đây là...

Còn chưa nói xong, Dương Ninh đã đưa tay bịt miệng lão lại.

- Lão đừng la lớn, hãy nghe ta nói hết đã.

Dương Ninh ghé sát tai của Lão Thụ Bì, thì thầm.

Lão Thụ Bì nhẹ gật đầu, Dương Ninh lúc này mới buông tay ra, thấp giọng nói:

- Tiêu Dịch Thủy cùng với đám bộ khoái dưới tay của hắn buôn bán người, Tiểu Điệp đã bị đưa đến Kinh thành rồi.

Cơ thể Lão Thụ Bì chấn động, trong mắt hiện ra vẻ kinh hãi, lập tức nắm chặt một tay lại.

- Ta cũng không thể giải thích chi tiết cho lão được.

Dương Ninh thấp giọng nói:

- Tiêu Dịch Thủy đã bị ta giết, nếu không có gì bất ngờ, đám bộ khoái tay chân của y chẳng mấy chốc điều tra ra được danh tính của ta, lão vẫn luôn đi cùng ta, chắc chắn sẽ liên lụy lão.

Lão Thụ Bì chấn động toàn thân, lão đương nhiên biết rõ hậu quả của việc Dương Ninh làm, kinh hãi nói:

- Người giết Tiêu Dịch Thủy à?

Dương Ninh khẽ gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói khẽ:

- Trời sắp sáng rồi, cổng thành sẽ mở, ta không thể mặc kệ Tiểu Điệp được, cho nên sẽ đi tìm Tiểu Điệp. Lão Thụ Bì, lão cũng không thể tiếp tục ở lại đây, số tiền này lão cứ cầm đi, hôm nay chiến sự đã chấm dứt rồi, lão tìm một nơi nào đó, tạo dựng một cơ nghiệp nhỏ, rồi tìm một người vợ sống bình yên qua ngày.

- Tiểu Điêu Nhi.

Lão Thụ Bì mắt đỏ hoe.

- Tiêu Dịch Thủy tên chó ăn tạp đó, táng tận lương tâm, bao nhiêu người muốn giết hắn. Người vì dân trừ hại. Nếu muốn đi tìm Tiểu Điệp, ta sẽ đi cùng người, thêm người thì thêm sức, có lẽ sẽ có chỗ cần dùng đến ta.

Dương Ninh cười ôn hòa, cầm chặt tay của Lão Thụ Bì, ôn nhu nói:

- Đường đi tới Kinh thành xa xôi, hơn nữa ngay cả ta cũng không biết là có thể tìm thấy Tiểu Điệp hay không. Lão Thụ Bì, lão là người lương thiện tốt bụng, nếu như không phải lão hết lòng chăm sóc, ta chỉ sợ cũng không sống nổi. Phần ân tình này, ta sẽ không quên.

Lão Thụ Bì còn đang định nói, Dương Ninh lắc đầu nói khẽ:

- Thời gian không còn nhiều, thi thể Tiêu Dịch Thủy một khi bị phát hiện, thành Hội Trạch rất có thể sẽ bị phong tỏa. Lão có biết là khi nào thì cổng thành sẽ mở không?

Lão Thụ Bì lập tức nói:

- Mở cổng thành có liên quan với thời tiết. Mùa này, giờ Mão canh Ba sẽ mở cổng thành.

Dương Ninh đối với việc đối ứng thời gian xưa nay cũng có chút quen thuộc, hần suy nghĩ một lúc, nói:

- Bây giờ lão chuẩn bị đi, hướng về phía cổng thành phía Bắc. Chỉ cần cổng thành mở ra, lập tức ra khỏi thành, đi càng xa càng tốt, không được quay trở lại.

- Còn người?

- Ta sẽ ra khỏi thành qua cổng Nam.

Dương Ninh nói khẽ:

- Hầu Tử không hề hay biết gì chuyện này cả. Việc này một khi lộ ra, bọn hần chắc chắn bị liên lụy, không thể lưu lại trong thành. Sau khi trời sáng, ta sẽ dẫn bọn hần ra khỏi thành.

Lão Thụ Bì thấp giọng nói:

- Bây giờ không thể nói cho bọn hần biết. Nhỡ đâu bọn hần sợ bị liên lụy, sau lưng bán đứng người, vậy coi như...

- Ta hiểu.

Dương Ninh mỉm cười nói khê:

- Sau khi ra khỏi thành, ra sẽ để cho bọn hãn chạy trốn.

Lão Thụ Bì thấy Dương Ninh sắp xếp thỏa đáng, khê gật đầu. Lão đương nhiên biết rõ, Dương Ninh chỉ nói mình mình rời đi, hiển nhiên là sợ nếu như ở cùng một chỗ với bọn Hãn tử, mấy tên kia rất có khả năng sẽ thấy tiền mà nổi lòng tham.

Lão để tay nải xuống đất, đột nhiên ôm lấy Dương Ninh. Dương Ninh bị lão ăn mày ôm lấy, có chút không được tự nhiên, nhưng cũng biết lần này từ biệt, có thể vĩnh viễn không thể gặp lại nữa, chỉ có thể vỗ vỗ nhẹ lên lưng của Lão Thụ Bì, thấp giọng nói:

- Lão hãy保重, nếu duyên phận chưa hết, thì vẫn còn có ngày gặp nhau. Việc này không thể trì hoãn nữa, Lão Thụ Bì, lão mau đi đi.

Lão Thụ Bì buông tay, cất kỹ bao tiền, cầm côn gỗ trong tay, cất bước rời đi. Tới trước cửa, quay đầu lại nhìn Dương Ninh, Dương Ninh mỉm cười phất tay, Lão Thụ Bì cố nén nước mắt, vội vàng bước đi.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chạy Trốn

Dương Ninh đợi Lão Thụ Bì đi được một lúc, lúc này mới đi ra ngoài đánh thức Hầu tử. Hầu tử mới ngủ được một lúc, ngơ ngác tỉnh dậy, nói một câu khó hiểu:

- Điều lão đại, đã xảy ra chuyện gì?

Dương Ninh cười nói:

- Mấy người dậy đi, ta đưa mọi người đi tới một nơi.

Hầu tử liếc mắt nhìn ra ngoài, thấy không gian vẫn một màu đen sì, còn định hỏi thêm, Dương Ninh đã nói:

- Các người không đi thì sẽ hối hận đấy, đi hay không thì tự quyết định.

Hầu tử vô cùng thắc mắc, nhưng vẫn đứng dậy đánh thức mấy người khác. Mọi người đều ngơ ngác khó hiểu, Dương Ninh cũng không chần chừ, dẫn mọi người ra khỏi miếu thổ địa, lệnh cho Hầu tử dẫn đường tới cổng thành phía Nam.

trên đường đi Bọn Hầu tử rất hiếu kỳ, mấy lần hỏi dò, Dương Ninh chỉ nói là đến lúc đó tự biết. Đến một chỗ cách cổng thành Nam không xa, mấy người liền ngồi xuống ở một chỗ dưới chân tường.

Giờ Mão canh Ba, trời đã hừng sáng, chỗ cổng thành đã thừa thốt vài người đi tới. Sau khi cổng thành mở ra, Dương Ninh lập tức dẫn bọn Hầu tử ra khỏi thành.

Thành Hội Trạch muốn vào thành sẽ phải điều tra nghiêm ngặt, ra khỏi thành nếu đi xe quá vội cũng sẽ bị kiểm tra, nhưng bọn người Dương Ninh vừa nhìn đã biết ăn mày, đám lính giữ thành ngược lại không có tâm tư để ý tới mấy tên khất thực này, bọn họ ra khỏi thành hoàn toàn thuận lợi.

Sau khi ra khỏi thành, Dương Ninh cũng không nói nhiều, chân bước nhanh, một lúc đã mang bọn Hầu tử đi xa được một chặng bốn năm dặm.

- Điều lão đại, chúng ra rốt cuộc là định đi đâu?

Hầu tử cũng không nhịn được nữa, dừng lại.

- Hôm nay toàn bộ huyện Hội Trạch sẽ không thể coi là thái bình, nói không chừng sẽ đụng phải bọn thổ phỉ, chúng ta hay là quay về trong thành cho an toàn.

Dương Ninh dừng bước, xoay người lại, thản nhiên nói:

- Đưa tay ra.

Hầu tử khẽ giật mình, thấy Dương Ninh thần sắc nghiêm nghị nhìn mình chăm chăm, do dự một chút, cũng đưa tay ra, Dương Ninh lấy một cái ban chỉ (cái nhẫn) đặt trong lòng bàn tay Hầu tử. Hầu tử sờ sờ, cảm thấy không hiểu gì cả.

- Cái ban chỉ này nếu đổi thành bạc, ít nhất cũng đáng giá vài chục lượng bạc.

Dương Ninh nói:

- Hầu tử, người đưa bọn họ bây giờ mau chóng rời khỏi đây, càng xa càng tốt, không ngoài dự liệu thì trong vòng vài canh giờ nữa sẽ có người truy tìm tung tích của chúng ta.

Hầu tử và mấy người khác nhìn vào mắt nhau, không hiểu chuyện gì, nhưng Hầu tử rất nhanh nắm bàn chỉ trong lòng bàn tay, cười nói:

- Điều lão đại, huynh phát tài lớn rồi phải không?

Y chỉ nghĩ rằng đêm qua Dương Ninh ở chỗ Hoa Trạch đã trộm được một ít, hôm nay chia phần cho mọi người.

- Tài thì không thấy phát, nhưng thấy lò ra đại họa rồi.

Dương Ninh vô cùng sáng khoái nói:

- Tiêu Dịch Thủy bị giết chết, vây cánh của hắn có thể sẽ tính toán món nợ này với ta. Các anh em ở cùng với ta tại miếu thổ địa, món nợ này cũng tương tự có thể coi như là tính cho các người, cho nên mọi người bây giờ hãy mau mau chạy trốn đi. Lấy bàn chỉ đổi thành ngân lượng, có thể đảm bảo được lộ phí cho mọi người. Chúng ta như thế này từ biệt rồi, có lẽ suốt đời này sẽ không gặp lại nhau nữa.

Hắn gọn gàng linh hoạt, vừa nói xong, cũng không trì hoãn nữa, lập tức quay người đi về hướng Nam.

Đám Hầu tử sửng sốt một lúc, đều vô cùng sợ hãi, lập tức đuổi theo, kinh hãi nói:

- Điều lão đại, là huynh giết Tiêu Dịch Thủy ư?

- Là ai giết đã không còn quan trọng nữa.

Dương Ninh cũng không quay đầu lại, chân bước nhanh hơn.

- Nhưng các người đi theo ta, nguy hiểm sẽ càng lớn. Bọn chúng có thể đã đuổi gần tới nơi rồi, nên đi đường nào, các người tự lựa chọn đi.

Hầu tử dừng bước, nhất thời ngây người, mấy người giương mắt nhìn Dương Ninh rơi vào bóng tối. Sau đó, một người ở phía sau cẩn thận hỏi:

- Hầu tử, chúng ta nên làm gì đây?

- Còn làm sao được nữa?

Hầu tử phun một bãi nước miếng xuống đất:

- Người nhất định là bị tiểu tử này giết, chúng ta mà ở cùng hắn, chắc chắn sẽ bị liên lụy. Bây giờ đừng nói gì nữa, mau trốn đi thôi. Càng sớm rời khỏi huyện Hội Trạch càng tốt.

Cũng không dám đi theo hướng Dương Ninh đã đi, hắn đưa tay chỉ về hướng Đông:

- Chúng ta đi về bên kia, chạy mau đi.

Dương Ninh thấy đám Hầu tử mỗi bên đi một hướng, liền nặng nhọc thở phào một cái, gió lùa qua mát rượi, vừa hay khoan khoái trong lòng.

Trong vòng một đêm, sự việc thay đổi bất ngờ, Dương Ninh trước đây làm sao nghĩ tới chuyện vừa mới trải qua, chính mình lại gây ra chuyện lớn như thế, càng không nghĩ tới trong nháy mắt đã phải chạy trốn khắp nơi.

Việc thoát khỏi huyện Hội Trạch là bắt buộc phải làm, hơn nữa còn phải tiếp tục tìm kiếm tung tích của Tiểu Điệp.

Tiểu Điệp bị đưa đến Kinh Thành, Dương Ninh có dùng mộng suy nghĩ cũng biết tình cảnh nhất định vô cùng bi thảm, Tiểu Điệp có ân cứu mạng với hắn, hắn đương nhiên không thể bỏ qua.

Tuy nhiên hắn cũng hiểu rõ bản thân hiện nay thân cô thế cô, chưa chắc đã có thể tìm ra Tiểu Điệp chứ đừng nói cứu được nàng. Nhưng ngay cả

như vậy cũng phải tận lực làm, như vậy mới xứng đáng với lương tâm của mình.

Hắn bây giờ cũng đã nắm giữ một chút manh mối, ít nhất cũng biết Tiểu Điệp cùng các cô nương khác bị Tiêu cục mang đi, mục đích là Kinh thành, hơn nữa đã rời đi được ba ngày.

Cho nên muốn tìm ra Tiểu Điệp, trước hết phải tìm ra được đội quân của Tiêu Cục đó.

Thành Hội Trách cách Kinh Thành khoảng nửa tháng đi đường, cho nên tiêu đội kia bây giờ vẫn còn đang trên đường đi.

Nếu đã mang theo không ít cô nương, tiêu đội tất sẽ không quá nhỏ, nếu là một Đại tiêu cục nhất nhì ở Kinh thành, vì lý do an toàn, bọn chúng tất nhiên không thể không dùng cờ hiệu.

Đối với một Tiêu cục không phải là võ công lợi hại bao nhiêu, mà là nhân mạch vô cùng rộng lớn. Tiêu cục mà không có nhân mạch, cho dù có phần đông là cao thủ, muốn tung hoành thiên hạ cũng là chuyện không thể.

Giương cờ hiệu, trên đường thông suốt, thậm chí vài tiêu cục có thể tránh khỏi bị kiểm tra dọc đường, ưu thế như vậy, đương nhiên sẽ không lí gì mà không dùng.

Dương Ninh tin rằng một tiêu đội như vậy nhất định sẽ dễ dàng nhận ra, vậy thì bản thân nghe ngóng dọc đường, chưa chắc đã không có được tin tức.

Ngoài ra tuy là tiêu đội rời đi sớm hơn mình ba ngày, nhưng dọc đường không thể đi cả ngày lẫn đêm, lợi dụng lúc bọn chúng nghỉ trọ để rút ngắn khoảng cách, đó cũng không phải là chuyện không thể làm.

Chỉ cần có thể đuổi theo tiêu đội, sẽ có cơ hội tiếp cận Tiểu Địch. Dù cho không có cách để cứu Tiểu Địch, nhưng cứ đi theo, cuối cùng sẽ có cơ hội ra tay.

Hắn vừa đi vừa nghĩ, tới lúc sức tỉnh, trời đã sáng rõ.

Nhìn về phía trước, là một quan đạo hơi rộng, hắc nhú mây, mình đi trên quan đạo lớn như vậy, một khi vây cánh của Tiêu Dịch Thủy đuổi theo sẽ rất dễ dàng phát hiện ra. Hắn ý thức được bản thân còn đang trong thời điểm chạy trốn, vào thời điểm này, quả không phải là thời điểm thích hợp để hành tẩu ngênh ngang trên đường.

Hắn liền rẽ ra khỏi đường chính, đi thẳng về hướng nam, nhất định muốn đuổi kịp tiêu đội, cho nên trên đường căn bản không hề nghỉ ngơi, lúc đói khát thì tìm dòng suối nhỏ uống vài ngụm nước, rồi lại tìm vài quả đại ăn đỡ đói. Đến lúc hoàng hôn của ngày hôm sau, hắn đã cách huyện thành Hội Trạch càng ngày càng xa.

Trong lúc vô tình, hắn theo thiên đạo đi, lại rẽ vào đường chính, đúng lúc thấy chỗ đường giao nhau có một lều cỏ. Bên ngoài lều cỏ có dựng một cây gậy trúc, phía trên treo một tấm rèm, viết một chữ lớn: Trà.

Chỗ này chắc là một quán trà ở ven đường.

Lúc này quả thật Dương Ninh cảm thấy hơi khát nước. Hắn đi tới, chỉ thấy trước quán trà có một cái ghế gỗ, có một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi ngồi, liền cười nói:

- Đại thúc, người...

Hắn còn chưa dứt lời, người đàn ông kia đã liếc mắt nhìn qua, khua tay nói:

- Đi đi! Đi đi! Ở đây không có đồ ăn thừa đâu.

Nói xong y xoay người đi, cũng không nhìn Dương Ninh.

Dương Ninh hơi giật mình, nghĩ thầm vị lão huynh này tư chất đúng là kém, lập tức cúi đầu, liền hiểu mình đang mặc trên người quần áo của một kẻ ăn mày, cũng khó trách vị lão huynh kia nhìn thấy liền xua đuổi. Dương Ninh là cho rằng có người tới ăn xin.

- Đại thúc, ta muốn hỏi thăm chút chuyện.

tất nhiên Dương Ninh sẽ không rời đi, ngược lại lại tiến lên hai bước:

- Mấy ngày vừa rồi có một tiêu đội đi qua chỗ này phải không? Đây là hướng đi Kinh thành?

- Nói thừa.

Lão nghiêng đầu lại, tức giận nói:

- Nếu người biết được quan đạo có thể đi tới Kinh thành, thì sao lại không có đoàn xe đi qua? Mỗi ngày đi qua đi lại bao nhiêu đoàn xe , chẳng lẽ ta còn phải nhớ từng cái là cái nào là thương nhân, cái nào là tiêu đội à?

Người đàn ông này có tính tình hơi khó chịu, Dương Ninh cũng lơ đãng, lại cười nói:

- Vậy có thể cho uống miếng nước không? Tại hạ khát quá.

- Muốn uống nước đương nhiên là có thể, chẳng những có nước, mà còn có trà.

Người đàn ông nọ liếc xéo Dương Ninh, cười mà như không nói:

- Chỉ cần trên người có tiền, còn có thể cho người ít đồ ăn đó.

Giọng lão chưa dứt, chợt nghe tiếng một nữ nhân nói:

- Chẳng phải chỉ là một chén nước thôi sao? Có gì mà tiếc, làm ăn không tốt thì cũng không nên trút giận lên người khác chứ.

Ngay sau đó từ trong quán trà một vị phu nhân lưng buộc tạp dề đi ra, bưng một chén nước đưa cho Dương Ninh, Dương Ninh vội vàng đón nhận, ngửa đầu uống cạn.

Nam nhân hừ lạnh một tiếng, rồi không nói gì thêm.

Dương Ninh đem bát trà trả lại vị phu nhân, chấp tay nói:

- Đa tạ đại thẩm.

- Là người từ phương Bắc tới hả?

Phu nhân thấy trên người Dương Ninh nhếch nhác, nhưng cũng không ghét bỏ, ngược lại lại đồng cảm nói:

- Thật là đáng thương, tuổi còn trẻ đã lưu lạc. Tiểu tử, nếu đói bụng, ta lấy cho người miếng bánh nếp.

Nam nhân trừng mắt nói:

- Lấy bánh cái gì, nếu cứ như vậy, chúng ta ăn không khí à? Đồ đàn bà phá của.

Vị phu nhân căn bản không để ý, vào trong nhà cầm một khối bánh nếp đi ra, Dương Ninh vội vàng cảm ơn, vừa đưa tay nhận bánh vừa hỏi:

- Đại thẩm, dám hỏi một câu, mấy ngày qua có thấy một tiêu đội đi qua nơi này không? Khoảng hai ba ngày trước.

Phu nhân suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu nói:

- Ở đây mỗi ngày đều có đội xe đi qua, nên không chú ý. Người muốn hỏi tiêu đội làm gì?

Dương Ninh đang định nói, chợt nghe ở phía xa truyền đến tiếng vó ngựa, đúng là từ phía Bắc đến.

Người đàn ông và phu nhân này quanh năm thấy người đến người đi, cũng không để ý. Trong lòng Dương Ninh thì căng thẳng, lách mình qua bên cạnh quán trà, nhìn về phía xa xa hướng Bắc, dưới trời chiều, thấy có năm sáu con khoái mã đang chạy như bay tới đây.

Khoái mã như mũi tên, trong chốc lát đã đến bên cạnh quán trà, đám bộ khoái đều đang mặc cùng một màu áo lam, một người đi đầu ghìim chặt ngựa, nhìn lướt qua, nam nhân ngồi trên ghế đã vội đứng dậy tiến đến, cười cười nói:

- Máy vị sai gia là muốn uống trà phải không? Mời vào trong.

Tên bộ khoái dẫn đầu không hề để ý, lấy một tờ giấy từ trên người, mở ra, đưa cho vị nam nhân kia hỏi:

- Nhìn kỹ xem, có nhìn thấy tên này không?

Nam nhân nhìn kỹ vài lần, nhúu mày quay đầu lại, thì phát hiện Dương Ninh vừa mới đứng ở bên cạnh quán trà đã không thấy tung tích đâu. Ngược lại vị phu nhân kia tiến lên nhìn bức họa, lắc đầu nói:

- Máy ngày nay người qua lại cũng gặp không ít người, nhưng chưa nhìn thấy người trong bức họa này bao giờ.

Vị bộ khoái kia nói với vẻ mặt lạnh lùng,:

- Các người nhìn kỹ thêm lần nữa đi, không cần phải giống như đức.

Rồi nhìn vị nam nhân, trầm giọng hỏi:

- Người nhìn xung quanh là nhìn cái gì vậy?

Nam nhân vội nói:

- Không có gì, không có gì.

Vị bộ khoái cười lạnh nói:

- Đây là tội phạm giết người đang bỏ trốn, phạm phải tội chết, nếu các người biết chuyện không báo, sẽ là tòng phạm. Đó là tội chém đầu đó, nhìn kỹ lại cho ta, rốt cục là có thấy không?

Y quay đầu lại liếc mắt ra ý một cái, ba tên bộ khoái tung người xuống ngựa, rút đao ra khỏi bên hông, xông vào trong quán trà.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ngưu Đầu Lĩnh

Khi thấy bộ khoái xông vào quán trà, hán tử lập tức biến sắc. Từ trong quán tiếng ầm ầm nhanh chóng vang lên không dứt, phu thê họ im re không dám lên tiếng.

Quán trà cũng không lớn, mấy tên bộ khoái lục soát một lần từ trong ra ngoài một lần rồi báo cáo đầu lĩnh:

-Bên trong không có ai.

Tên thủ lĩnh đám bộ khoái nhìn xung quanh rồi ném tờ giấy cho hán tử, lạnh lùng nói:

-Đây là cáo thị, mau dán trước quán trà nhà ngươi, chỉ cần thấy mặt tên tiểu tử này dù hắn ta sống hay chết, thì cũng đưa đến giao cho quan phủ, sẽ có thưởng.

Gã không nói nhiều, run dây cương, dẫn mấy tên bộ khoái phi ngựa lao như bay.

Đội đám bộ khoái rời khỏi, hán tử mới nói với nương tử của mình:

-Tên tiểu ăn mày kia là tội phạm giết người đó, ngươi có nghe rõ chưa. Tại sao ngươi không cho ta bắt báo.

Không đợi nương tử chưa kịp lên tiếng thì y đã tìm hết quán trà rồi nhẹ nhàng thở ra nói:

-Tiểu tử kia đã đi rồi sao!

Phu nhân đợi bộ khoái đi xa mới chạy ra sau quán trà. Phía sau mấy bước chân có một hàng trúc vây quanh thành một vòng tròn, nhìn sơ qua cũng biết đây là chỗ để ẩn nấp.

Lúc này hán tử nọ lập tức hiểu ra, quả nhiên y thấy Dương Ninh chạy từ bên trong ra.

Đám bộ khoái tuy đã lục soát từ trong ra ngoài rất nhiều lần nhưng hết lần này tới lần khác lại chưa xem qua chỗ này.

-Đại thúc, đại thẩm, xin lỗi.

Dương Ninh chấp tay nói:

-Ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức để không liên lụy tới các vị.

Hắn mặc dù biết chắc sớm muộn gì thì vây cánh Tiêu Dịch Thủy cũng sẽ điều tra ra hắn nhưng vạn lần không nghĩ đến đám người này lại có thể điều tra ra nhanh như vậy. Chẳng những đã có thể xác định được hung thủ mà đã bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Sắc mặt hán tử trở nên lúc xanh lúc trắng, ánh mắt hiện lên vẻ nghi ngờ hỏi:

-Người thật sự giết người sao?

Dương Ninh cũng không giải thích điều gì. Hắn lấy mảnh vàng lá trên người nói:

-Trên người ta hiện nay không có mảnh bạc nào, chỉ có một lá vàng này liệu có thể đổi được một ít bạc vụn hay không.

Hán tử nhìn thấy mảnh vàng lá thì lắp bắp kinh hãi lập tức khoát tay nói:

-Chúng ta không có nhiều bạc vụn như vậy để đổi, người mau chạy nhanh đi.

Dương Ninh do dự một chút nhưng vẫn nhét mảnh vàng lá vào tay vị phu nhân rồi nhanh chóng bước đi. Vị phu nhân gọi vài lần thì Dương Ninh mới dừng chân lại, phu nhân tiến lên hỏi:

-Tiểu tử, người định đi đâu. Những quan sai kia đều đang đi lùng bắt người đấy.

Dương Ninh cười nói:

-Ta muốn đi đến kinh thành để tìm một tiêu đội. Nhưng tiêu đội đó đi trước ta mấy ngày, không biết có thể đuổi kịp hay không.

Hán tử thấy thế thì nói:

-Tiêu đội mà người nói nếu đi dọc theo quan đạo này thì cho dù đi sớm hơn người mấy ngày cũng chưa chắc đã đi qua đâu.

Y chỉ tay về hướng Đông Nam nói:

-Người đi về hướng này khoảng một ngày đường thì có thể thấy được Ngưu Đầu lĩnh. Nếu như người có thể đi qua Ngưu Đầu lĩnh thì có thể đi nhanh hơn so với đi trên quan đạo hai ngày, nói không chừng còn có thể vượt qua.

- Ngưu Đầu lĩnh.

Hai mắt Dương Ninh sáng lên.

Phu nhân thấy thế thì vội vàng nói:

- Ngưu Đầu lĩnh là chỗ rừng sâu núi thẳm, chỗ đó vô cùng nguy hiểm. Tốt nhất người nên từ bỏ ý niệm nguy hiểm này đi.

Hán tử nói:

-Đường ta đã chỉ rồi, có dám đi hay không thì phải xem đảm lượng của người.. Người đi nhanh lên đi, nếu những tên quan sai kia quay lại sẽ liên lụy tới chúng ta.

Dương Ninh cảm thấy phấn chấn. Hắn chấp tay cười nói:

-Đa tạ hai vị.

Vị phu nhân kia muốn trả lại vàng lá cho Dương Ninh nhưng hắn đã nhanh chóng chạy đi.

Hắn đi theo phương hướng hán tử kia đã chỉ. Trên đường hắn chỉ nghỉ ngơi vài lần.

Đến lúc chạng vạng tối thì hắn đã nhìn thấy bóng dáng của dãy núi phía trước. Sơn mạch trải dài về phía trước, hai bên có hai ngọn núi hơi cao. Nhìn thoáng qua có cảm giác như hai cái sừng trâu.

Khi trời chạng vạng tối, ánh tà dương dần hạ về phía Tây, ánh mặt trời le lói chiếu vào Ngưu Đầu lĩnh khiến cho dãy núi này trở nên âm trầm. Tuy Ngưu Đầu lĩnh nhìn như ngay trước mặt nhưng muốn đi đến được chân núi cũng còn một khoảng đáng kể nữa.

Khi đi đến gần Ngưu Đầu lĩnh Dương Ninh chợt nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên. Hắn xiết chặt tay rồi quay đầu lại thì thấy một đám kỵ binh từ sau gào thét xông tới.

Hắn nắm chặt nắm đấm thầm nghĩ chẳng lẽ mấy tên bộ khoái quay ngược trở lại dò la, hán tử ở quán trà đã tiết lộ hành tung của mình.

Bản thân hắn lúc này đang ở một cánh đồng bát ngát, xung quanh không hề có chỗ trốn. Hơn nữa lúc này những người kia hiển nhiên cũng đã phát

hiện thân ảnh của hắn, cho dù muốn tránh né cũng không kịp nữa.

Năm con khoái mã chạy như bay tới,. Dương Ninh thần sắc lạnh lùng, mặc dù hắn biết thế đơ lực bạc nhưng vẫn chuẩn bị liều mạng đánh cược một phen.

Ai ngờ năm con khoái mã kia chạy xẹt qua, chỉ liếc nhìn hắn một cái.

Lúc này Dương Ninh mới hiểu ra năm người này cũng không phải là bộ khoái truy đuổi mình. Bọn họ đều mặc một bộ áo tím. Giữa mi tâm tựa hồ có ấn ký gì đó, chỉ là tốc độ của những người này quá nhanh trong lúc nhất thời hắn cũng không thể thấy rõ ràng.

Dương Ninh hơi nhẹ nhàng thở ra, vài con khoái mã chạy thêm một đoạn đường ngắn thì đột nhiên đều dừng lại quay ngựa đi vòng về tới bên cạnh Dương Ninh thì ghì chặt ngựa. Một người áo tím dò xét Dương Ninh một phen rồi mới lạnh lùng hỏi

-Người có thấy một lão đầu mặc áo màu xám hay không?

Dương Ninh lắc đầu nói:

-Không có nhìn thấy.

Hắn thầm nghĩ hóa ra mấy người này đang tìm một lão đầu, không biết lão đầu kia là người nào.

Đúng lúc này, Dương Ninh chợt nghe âm thanh chói tai truyền tới từ hướng Ngưu Đầu lĩnh. Hắn ngẩng đầu lên thì chỉ thấy được một luồng sáng bay lên từ Ngưu Đầu lĩnh. Lúc này sắc trời đã tối, một đạo hào quang này trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Hơn nữa còn mang theo âm thanh sắc nhọn vô cùng chói tai.

Người mặc áo tím thấy tia sáng kia thì lập tức biến sắc mặt quay đầu ngựa lại , hướng mấy tên khác người mặc áo tím nói: "Liền trong núi , chúng ta mau mau đi qua!"

Năm tên mặc áo tím nhanh chóng chạy về hướng Ngưu Đầu lĩnh, Dương Ninh thấy 5 tên kỵ binh đi ngày càng xa dần thì cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Mấy tên mặc áo tím kia dáng vẻ hung hổ xem ra cũng không phải là người lương thiện gì cũng không biết lai lịch ra sao. Bên trong dãy núi xuất hiện một luồng sáng bay lên hiển nhiên là tín hiệu. Điều này cho thấy lúc này trong núi sâu còn có những người khác.

Dương Ninh đang nghĩ phải chăng hãn nên tránh đi đường này, tìm lối đi khác, chỉ là muốn đuổi kịp tiêu đội chỉ có thể đi qua đường tắt này. Hãn suy nghĩ một chút rồi quyết định tiếp tục đi về phía Ngưu Đầu lĩnh.

Hãn đi thêm nửa canh giờ thì đến được chân núi. Từ xa hãn đã nhìn thấy mấy thớt ngựa đứng dưới chân núi nhưng lại không thấy mấy tên áo tím đâu.

Dương Ninh nghĩ trên núi không tiện đi ngựa nên hãn là những người kia để ngựa ở nơi này đi bộ lên.

Lúc này nếu lạng lẽ lấy một con ngựa bỏ đi thì có lẽ sẽ không có ai phát hiện ra. Bây giờ hãn lấy ngựa chạy theo quan đạo thì có thể đuổi kịp tiêu đội.

Chỉ là nếu đi trên quan đạo nói không chừng sẽ gặp phải vây cánh của Tiêu Dịch Thủy. Hãn không hề quên, Tiêu Dịch Thủy đã mở rộng mạng lưới tại huyện Hội Trạch, khắp nơi tìm kiếm hãn. Hắc Bạch hai nhà tai mắt vô số, hãn cần phải hết sức cẩn thận đề phòng.

Hơn nữa lời nói và hành động vừa rồi của những người áo tím cũng khiến cho Dương Ninh cảm thấy hiếu kỳ.

Càng đi lên núi thì con đường càng trở nên gập gềnh, trên núi toàn bộ đều là rừng cây rậm rạp. Dương Ninh chắc chắn rằng những tên áo tím kia sẽ đi về hướng luồng sang bay lên. Hắn cũng nhớ đại khái được vị trí nên vừa chú ý động tĩnh bốn phía vừa đi xuyên thẳng qua khu rừng tiến về phía luồng sáng.

Ngưu Đầu lĩnh, tên đúng như ý nghĩa, con đường lúc lên lúc xuống, không phải chỉ có đi leo lên.

Mặt trăng bắt đầu lên tỏa ra ánh sáng u lẫm. Lúc này là tháng 9 thời tiết đã bắt đầu trở nên mát mẻ hơn, ở trong rừng núi sâu thẳm lại càng trở nên ẩm thấp khiến Dương Ninh cảm thấy lạnh lạnh trong người.

Trong núi thỉnh thoảng vang lên tiếng sói tru. Trong lúc bất tri bất giác, Dương Ninh đã xâm nhập vào bên trong dãy núi, xung quanh không nhìn thấy một bóng người thậm chí ngay cả con đường trước mặt cũng không nhìn thấy được. Trước mắt hắn là một khoảng không đen sì, u ám mang chút đáng sợ. Dương Ninh tuy gan lớn nhưng giờ phút này hắn cũng cảm thấy lạnh cả người .

Hắn đang hồi hận vì xông vào trong núi thì chợt nghe thấy tiếng hò hét từ đằng trước bên trái. Dương Ninh lập tức trở nên cảnh giác, chỉ là âm thanh kia vang lên một chút rồi liền không thấy tiếng động gì nữa.

Dương Ninh chờ trong giây lát để nghe động tĩnh, hắn cẩn thận từng li từng tí đi theo phương hướng phát ra âm thanh. Trong rừng lúc này mọi thứ trở nên mờ mịt. Cảnh vật trước mặt cũng không rõ ràng chút nào. Hắn đi được một lúc thì đột nhiên bị hụt chân một cái giẫm phải thứ gì đó mềm mềm ngay dưới chân thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Cũng may Dương Ninh

phản ứng cực nhanh một tay hắn đã nắm được vào một cây nhỏ bên cạnh để giữ được thăng bằng.

Ánh mặt trăng chiếu theo khe hở từ nhánh cây chuyền xuống tạo ra được chút ánh sáng, Dương Ninh cúi đầu nhìn thoáng qua thì lập tức biến sắc thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng.

Dưới chân hắn là một người nằm ngang không nhúc nhích đang bị hắn dẫm lên bụng. Dưới ánh trăng u lãnh, Dương Ninh có thể nhìn thấy người này không ngờ là đã mất đầu.

Một mùi máu nồng nặng xông vào mũi hắn, Dương Ninh ngược lại cũng không thèm để ý đến điều này, nhưng khi nhìn thấy thi thể không đầu này, hắn cũng cảm thấy hoảng sợ.

Từ quần áo người này mặc thì có thể thấy được đây dường như là một trong số đám người áo tím hắn đã gặp trước đó.

Hắn giơ tay che mũi lại. Đúng lúc này, hắn lại nghe thấy từ phía trước truyền đến tiếng hét thảm, tiếng kêu rất thê lương nhưng ngay lập tức biến mất. Dương Ninh thầm than trong lòng rồi đi về phía trước tầm 10 bước thì nhìn thấy một thân ảnh đang đứng ở đó. Hắn vội vàng lách mình trốn đằng sau một cây đại thụ.

Chỉ là người bên kia lại không có chút động tĩnh nào, Dương Ninh nhìn qua thì thấy người kia đang đứng thẳng, cả đầu và hai tay đều rũ xuống không nhúc nhích.

Dương Ninh cảm thấy khác thường, hắn từ phía sau cây đi ra nhưng người nọ vẫn không có động tĩnh gì. Dương Ninh nhích tới gần nhẹ nhàng gọi “Này” một tiếng, đột nhiên hắn thoáng nhìn thấy người này đang giữ lấy ngực tựa hồ có vật gì bên trong. Lúc này người nọ cũng không hề có động tĩnh gì, Dương Ninh cũng không lập tức tới gần mà đi xung quanh người nọ. Lúc này hắn nhìn thấy rõ ràng, sau lưng người này có một thân

cây lớn bằng cánh tay, thân cây theo đâm vào sau lưng người kia xuyên tới trước ngực.

Dương Ninh càng nhìn càng thấy kinh hãi, hai cổ thi thể có phương thức tử vong vô cùng bi thảm nhưng lại không biết đến tột cùng là người phương nào đã ra tay.

Hắn tiến sát đến bên cạnh thi thể, hơi thấp thân nhìn xuống coi gương mặt của người nọ, hắn liếc nhìn một cái là nhận ra người nọ đúng là người áo tím đã hỏi thăm hắn ở dưới chân núi. Người này có một hình xăm dường như là một con nhện ở ngay giữa trán.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mộc Lão

Trong núi rừng âm khí dày đặc, vẻ mặt Dương Ninh càng trở nên nghiêm trọng. Từ ánh sáng u lẫm của ánh trăng hắt thấy được có một thứ đồ vật ẩm ướt nằm trên mặt đất. Hắn ngồi xổm xuống, dùng ngón tay chạm nhẹ một chút rồi để sát vào mũi thì ngay lập tức ngửi được mùi máu tươi liền biết rõ trên mặt đất là máu tươi.

Hắn xem xét phía trước thì chỉ thấy máu tươi vãi thành từng giọt trên mặt đất hướng về phía trong. Hắn hơi trầm ngâm trong lòng thầm nghĩ chắc hẳn là có người đang bị thương nhưng vẫn đi về phía trong núi.

Mặc dù biết là nơi này vô cùng hung hiểm nhưng Dương Ninh vẫn không nhịn được đi theo hướng vết máu. Đi được một lát thì hắn chợt thấy không ít thi thể đang nằm ngổn ngang lộn xộn phía trước. Mọi thứ xung hoàn toàn tĩnh mịch, đột nhiên thấy nhiều thi thể như thế ngay cả Dương Ninh cũng cảm thấy sợ hãi.

Hắn nhìn thoáng qua bên cạnh thì thấy có một thanh đao liên xoay người cầm lấy nó ở trong tay, lúc này hắn mới cẩn thận từng tí nhích tới gần, cẩn thận nhìn xem. Những thi thể này ngoại trừ một người trong đó đầu thân bị chia lìa thì những thi thể khác đều trọn vẹn. So với cái chết của hai người trước hắn đã chứng kiến thì bình thường hơn rất nhiều.

Những người này đều mặc áo tím, những người nằm ngửa lên Dương Ninh đều thấy trên trán họ có xăm hình con nhện, hắn thầm nghĩ xem ra những người này là đồng bọn.

Trên mặt đất chẳng những có rất nhiều thi thể hơn nữa còn rơi rất nhiều các loại vũ khí. Ngoại trừ đại đao còn có móc sắt, đoản đao, khóa sắt hình binh khí, xem qua thì có thể biết rõ những người này đều là người luyện võ.

Những thi thể này đều có thân hình to lớn lại là người luyện võ, Dương Ninh không thể tưởng tượng được nhiều người như vậy sao có thể mất mạng nhanh chóng như thế tại nơi này.

Hắn đang nghỉ hoặc thì đột nhiên nghe thấy tiếng động vang lên gần đó. Dương Ninh xiết chặt đao đao trong tay, quay đầu nhìn sang thì chỉ thấy bên cạnh có một đồng dây leo lẫn lộn, tiếng vang đó phát ra từ dây leo mà ra.

Dương Ninh cầm đao nhích tới từng bước một, rất nhanh hắn liền nghe thấy tiếng thở hỗn hển từ phía sau đồng dây leo. Ngay lập tức hắn thấy một người đang tựa lưng vào một cây đại thụ phía sau đám dây leo. Từ ánh trăng nhàn nhạt hắn chỉ thấy người này mặc một bộ áo choàng màu xám tro, trên đầu buộc một cái dây lưng màu xám, đầu tóc bạc trắng như tuyết vô cùng nổi bật nhưng đôi mắt lại sắc bén lạ thường.

Dương Ninh nhìn người này lập tức nghĩ đến lão nhân mặc áo bào xám mà người mặc áo tím nhắc đến. Nếu không có sai sót hẳn là lão đầu đứng ngay trước mắt hắn.

Lão già tóc bạc thở mạnh liên hồi trông hết sức yếu ớt nhưng ánh mắt vẫn rất tinh anh. Khi nhìn thấy cách ăn mặc của Dương Ninh thì ngay lập tức trong mắt lão lóe hàn quang. Lão hỏi:

-Người ngươi là người phương nào?

Thanh âm của lão hết sức yếu ớt tựa hồ như bị tổn thương.

Dương Ninh đã nghĩ đến khả năng nhưng người mặc áo tím đang tìm lão nhân này hôm nay đều chết trong núi, chỉ sợ hung thủ là lão già này.

Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ yếu đuối của lão nhân này thật rất khó khiến cho người ta tin tưởng nhiều người đàn ông cường tráng lại chết trong tay của ông ta.

-Lão Tiên Sinh, tiên sinh bị sao vậy?.

Dương Ninh cẩn thận hỏi:

-Có phải bị thương hay không?

Lão già tóc bạc lạnh lùng nói:

-Lão phu hỏi ngươi là ai? Vì sao lại xuất hiện ở nơi này?

Dương Ninh cảm thấy khí thế của lão nhân này toát ra khiến hắn run rẩy. Hắn cũng không muốn tiếp tục lưu lại chỗ thị phi này liền lui về sau hai bước thì thấy lão già vung cánh tay lên, một sợi dây leo giống như rắn độc xông tới phía hắn.

Dương Ninh sầm mặt lại nắm chặt đao trong tay vung đao chém tới ai ngờ cái dây leo kia lại giống như một sinh vật sống, đại đao của hắn sắp chém trúng dây leo thì nó đột nhiên uốn lượn một vòng. Ngay lập tức Dương Ninh liền cảm giác cổ tay đã bị xiết chặt, cái dây leo kia đã bám vào tay của hắn.

Dương Ninh quá sợ hãi, muốn tránh thoát nhưng cả cánh tay của hắn giống như bị chạm vào điện.

Lập tức run lên, đại đao trong hắn liền rơi ra, cả người hắn bị dây leo kia kéo đi.

Lòng hiếu kỳ hại chết mèo.

Dương Ninh thầm nghĩ ngàn vạn lần không nên lên trên ngọn núi này. Không thấy có gì náo nhiệt ngược lại sắp phải chết trong tay lão quỷ này.

-Ầm

Dương Ninh bị dây leo kéo đi tới lập tức nặng nề ngã trên mặt đất. Lần này hấn rơi không nhẹ, xương cốt như sắp rã hết cả ra. Khi Dương Ninh giãy dựa ngồi dậy liền phát hiện lão nhân kia vẫn tựa ở cây đại thụ nhưng đã gần ngay trước mắt dùng đôi ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào hấn.

- Người không phải là người Ngũ Độc cung?

Lão đầu dò xét Dương Ninh từ trên xuống dưới một phen, hữu khí vô lực nói:

-Người tốt cuộc là ai. Nếu như người không thành thật một chút, ta liền giết người.

Nói đến đây, lông mày lão nhíu lại, toàn thân run lên vài cái giống như người bị bệnh sốt rét. Ông ta lập tức quay đầu "ọẹ" một tiếng, nhổ ra một ngụm máu tươi.

Dương Ninh lập tức ngửi thấy một mùi hôi thối cực kỳ khó chịu.

- Thì ra lão gia hỏa này bị thương thật sự.

Dương Ninh thấy vậy thì lập tức nói:

- Lão Tiên Sinh, lão hiểu lầm rồi, ta không phải là cái gì Ngũ Độc cung, ta chỉ đi bậy đi bạ vào trong đây thôi.

Trong lòng hăm cười lạnh, thầm nghĩ với thân thủ của lão gia hỏa này thì chính mình không phải là đối thủ lúc này chỉ có thể lá mặt lá trái tìm kiếm cơ hội thoát thân.

Lão nhân này nói Ngũ Độc cung không biết đây là nơi nào.

- Đi bậy đi bạ.

Lão đầu cười lạnh nói:

-Một mình tiểu tử như ngươi vào lúc này đi bậy đi bạ xông vào núi.

Khóe miệng của lão vẫn còn dính máu tươi, thân thể run rẩy nhưng ngữ khí lạnh lạnh khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo.

Dương Ninh ngồi dưới đất, thở dài:

-Lão Tiên Sinh, ta là tên ăn mày lang thang, thất lạc với bạn của mình. Ta được biết bọn đã đi theo quan đạo ly khai vài ngày cho nên muốn đi tắt qua nơi này để đuổi theo.

- Đi xuyên qua nơi rừng sâu núi thẳm này?

Lão đầu cười hắc hắc nói:

-Tiểu tử ngươi thật to gan không sợ bị hổ báo nuốt hay sao.

- Ta cũng không biết trên núi này lại nguy hiểm như vậy.

Dương Ninh toàn thân đau đớn, miễn cưỡng đứng dậy nói:

-Lão Tiên Sinh, lão nghỉ ngơi đi ta không quấy rầy lão nữa,

Hắn nói xong liền quay người muốn đi xuống núi. Âm thanh lạnh lung của lão già vang lên:

-Đứng lại.

Trong lòng Dương Ninh biết rõ lão nhân này tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn. Hắn chỉ có thể quay người cười khổ nói:

-Lão Tiên Sinh, trên người ta không có đồng nào chỉ có cái mạng ti tiện này. Chỉ là ta không khéo đến nơi đây thôi, lão yên tâm, ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì, có thấy ta cũng sẽ không nói ra.

Trong nội tâm hẩn lại nghĩ:

-Các người rút cuộc làm gì ta căn bản không biết. Muốn nói cũng không biết nói gì.

Lão già tóc bạc lạnh lùng nói:

-Người.. cho dù có nói ra cũng không sao.

Lão ta giơ lên tay chỉ phía trước, hỏi:

-Người cũng đã biết bọn họ là những người nào chứ?

Dương Ninh thầm nghĩ những chuyện này mình biết càng ít càng tốt nên lắc đầu nói:

-Không biết, Lão Tiên Sinh, ta cũng không muốn biết quá nhiều.

- Lão phu đã từng nói qua, bọn họ là người Ngũ Độc cung, hẩn là người đã quên.

Lão già tóc bạc hừ lạnh một tiếng:

-Trước mặt lão phu, tuyệt đối không nên cho mình thông minh.

Nói đến đây lão lại ho khan một hồi, thân thể run rẩy không thôi.

- Lão gia hỏa này xem ra bị thương rất nặng.

Dương Ninh thầm nghĩ:

-Nếu lão thực sự muốn hại ta thì cùng lắm ta liều mạng một lần.

Nhưng hắc vẫn cười nói:

-Lão Tiên Sinh đã hiểu lầm rồi, kỳ thật ta cũng không biết Ngũ Độc cung Lục Độc cung gì cả, ta chỉ muốn mau chóng đi qua ngọn núi này sớm đi tìm được đồng bạn.

- Người nghĩ... Người có thể đi xuyên qua ngọn núi này sao. Hắc hắc, xem ra người không biết tính mạng của mình đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc.

Lão đầu cười lạnh nói:

-Người Ngũ Độc cung đều là loại người âm hiểm tàn nhẫn, một bọn tà ma ngoại đạo. Lão phu vì bệnh vực kẻ yếu nên mới đắc tội bọn chúng bị bọn chúng đuổi giết. Tuy ta giết ngược lại những người đó nhưng là...

Lão ta lại ho khan kịch liệt, đợi một lúc sau bình phục lại lão mới tiếp tục nói:

-Nhưng quanh đây nhất định còn có những người khác đang chạy tới đây. Nếu như bọn chúng nhìn thấy người chắc chắn sẽ giết chết người.

Lão nhân này thật sự là không đứng đắn, người là người giết, có liên quan gì với ta đâu, lại còn hù dọa ta.

Thấy Dương Ninh trầm mặc, lão đầu tưởng rằng Dương Ninh sợ hãi, thấp giọng nói:

-Người có quen thuộc con đường trên núi này hay không.

Dương Ninh lắc đầu, lão đầu nói:

-Người không quen thuộc nhưng lão phu lại rất quen thuộc. Người... nếu muốn sống phải nghe theo lời lão phu phân phó. Lão phu có thể mang

người rời núi, nếu không người không trốn thoát khỏi sự đuổi giết của bọn chúng đâu.

- Lão quen thuộc hết? Nếu không phải biết rõ lão nhân này có võ công, Dương Ninh đã mở miệng nói ra.

Người Đầu lĩnh này liên miên chấp chùng, rừng sâu núi thẳm cơ hồ không có đường mà đi, lão nhân này rõ ràng tránh bị đuổi giết nên mới chạy vào trong núi. Chỉ sợ ngay cả ngọn núi này tên gì cũng không biết. Lúc này còn dám nói biết rõ đường trong núi, đúng là da mặt không phải dày bình thường.

Dương Ninh biết rõ lòng dạ lão nhưng lại giả vờ ngây thơ nói:

-Lão Tiên Sinh thật sự biết rõ làm sao để đi qua khỏi ngọn núi này sao.

Lão già tóc bạc gật đầu nói:

-Đúng vậy, trước tiên không cần nhiều lời, lão phu bị thương nhẹ, hành động bất tiện. Người của bọn chúng lúc nào cũng có thể tới đây, nơi đây không nên ở lâu, trước tiên người hãy công ta rời khỏi nơi này.

Ngay lập tức Dương Ninh liền hiểu rõ, lão nhân này dựa vào gốc cây thì ra là do không thể nào đi được nữa, vừa rồi lão nhổ ra một ngụm máu tươi rất tanh hôi nhất định là bị thương rất nặng. Tuy lão giết chết người của Ngũ Độc cung nhưng mình hiển nhiên cũng bị đối phương gây thương tích. Lúc này còn luôn miệng nói mình chỉ bị thương nhẹ, rõ ràng là mạnh miệng nói bậy.

Lão già tóc bạc này nói biết rõ con đường trong núi, muốn dẫn Dương Ninh đi ra núi. Cái này cũng là lời hứa suông nhằm hi vọng Dương Ninh đưa lão rời khỏi nơi đây.

Trong lòng Dương Ninh lúc này đã biết lão già muốn lợi dụng mình nên sẽ không ra tay giết hấn. Bất quá muốn chạy trốn thì bây giờ không phải lúc. Nếu hấn chọc giận lão già này thì tất nhiên sẽ không có được chỗ tốt. Trong lòng hấn thầm nghĩ lão đầu này đã bị thương, đợi thương thế lão phát tác tự nhiên hấn sẽ có cơ hội thoát đi.

Lão già tóc bạc thấy Dương Ninh không có phản ứng gì hừ lạnh một tiếng, điềm nhiên nói:

-Như thế nào. Người không tin ta sẽ đưa người ra khỏi núi sao.

Dương Ninh cười nói:

-Lão Tiên Sinh đã hiểu lầm rồi, ta lo lắng không công nổi người thôi.

- Người yên tâm, thân thể lão phu rất nhẹ.

Lão nói:

-Mau lại đây, nếu bây giờ người không đi đợi đến lúc bọn chúng đến có muốn đi cũng không đi được.

Dương Ninh không thể làm gì khác chỉ có thể tiến lên công lão già lên. Nhắc tới cũng kỳ, lão nhân này thoạt nhìn cũng không gầy lắm nhưng khi công lên lưng đúng là nhẹ nhàng không có bao nhiêu cân. Chỉ là càng đến gần bên cạnh ông ta thì mùi hôi thối càng ngày càng đậm đặc. Lúc công lão lên trên người hơi thở gấp gáp của lão khiến hấn suýt nữa nôn mửa.

- Đi về hướng bên kia đi.

Lão già nằm trên lưng Dương Ninh đưa tay chỉ về phía trước:

-Lão phu nói sao người làm theo như vậy tự nhiên có thể bình yên vô sự rời khỏi núi.

- Lão tử nếu thật sự nghe lời người chỉ sợ cuối cùng cũng bị lão gia hỏa này giết người diệt khẩu.

Trong lòng Dương Ninh lăm bầm, ngoài miệng lại nói:

-Lão Tiên Sinh, tôn tính đại danh à... Xưng hô như thế nào với người đây.

- Người kêu ta là Mộc lão là được rồi.

Lão nói:

-Đi mau đi mau, đừng trì hoãn nữa.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Khô Mộc Thủ

Dương Ninh công Mộc lão xuyên thẳng vào trong núi rừng. Mộc lão nằm trên lưng Dương Ninh thỉnh thoảng chỉ đường. Những phương hướng lão chỉ đến đều là những chỗ cực kỳ âm u khó đi, trong lòng Dương Ninh biết rõ lão gia hỏa này vì tránh né cừu gia mới cố ý đi vào những chỗ âm u rậm rạp. mấy lần hắn muốn vớt lão già này lại phía sau, tuy nhiên, hắn nghĩ tới chuyện lão già này một người đánh chết hơn mười đại hán Ngũ Độc cung thì cảm thấy hết sức kiêng kị không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lão già tuy không nặng nhưng cứ cách một hồi liền ho khan một chút, mỗi lần ho khan đều mang theo một mùi máu vô cùng hôi thối xông vào mũi, khiến cho Dương Ninh khó chịu đến cực điểm.

Đường núi gập ghềnh, càng đi càng cao, lần này đi đúng hai canh giờ, Dương Ninh đã cảm thấy mệt mỏi có chút chịu đựng không nổi. Lúc này hắn đã tiến vào trong núi sâu, Dương Ninh đang muốn dừng lại nghỉ ngơi một chút thì chợt nghe Mộc lão nói:

-Bên kia có phải có một sơn động hay không.

Nói rồi lão đưa tay chỉ hướng cách đó không xa.

Dương Ninh nhìn qua thì chỉ thấy phía trước có một bụi gai khô đặng gần đó tựa hồ thực sự có một sơn động đen thùi lùi. Mộc lão nói:

-Nghỉ ngơi ở đây trước đi.

Dương Ninh cực kỳ mệt mỏi đẩy đám khô đặng ra chỗ khác, đặng sau đó là một huyệt động có chút rộng rãi. Đi vào bên trong thì chỉ thấy được một

mảnh đen, cơ hồ không nhìn thấy gì cả. Trước tiên hắn đặt Mộc lão xuống, lúc này mới đặt mônng ngồi xuống.

Mộc lão nói:

-Người đứng trước cửa động trông coi, phát hiện ra động tĩnh gì ngay lập tức báo cho lão phu.

Trong lòng Dương Ninh cười lạnh:

-Lão tử công ngươi đến nơi đây đã mệt mỏi không chịu nổi. Hiện tại lại muốn ta làm người giữ cửa. Chờ thương thế ngươi phát tác, lão tử xem ngươi chết như thế nào.

Hắn ngồi trước huyệt động một lúc thì thấy miệng đắng lưỡi khô nhưng không thể làm gì khác được.

Sau một lát thì chỉ nghe thấy tiếng Mộc lão thở nhẹ nhàng vô cùng, hắn quay đầu lại nhẹ giọng kêu lên:

-Lão Tiên Sinh, bây giờ ngươi sao rồi. Thương thế không có vấn đề gì chứ.

Mộc lão cũng không có trả lời, tựa hồ như đã ngủ.

Dương Ninh gọi thêm lần nữa nhưng Mộc lão vẫn không có tiếng động. Lúc này Dương Ninh mới cười lạnh, hắn cũng đã khá thích ứng với tia sáng mờ ảo lúc này. Khi nhìn thấy Mộc lão đang co rúc nằm ở trong động hắn liền đứng dậy, chậm rãi đến gần, năm năm đếm, do dự một chút cuối cùng cũng lắc đầu thầm nghĩ lão gia hỏa này bị trọng thương. Chính mình tuy chịu chút ít khổ cực nhưng dù sao lão ta không thương tổn tới mình, không cần phải lợi dụng lúc người khắc gặp khó khăn.

Bất quá lão gia hỏa này quả thực làm cho người khác chán ghét, cả quý cũng không tin lão ta sẽ mang theo chính mình rời khỏi núi rừng. Ngược lại một khi lão gia hỏa này khôi phục nguyên khí còn mang đến cho mình phiền toái lớn. Tất nhiên Dương Ninh không muốn bị lão gia hỏa này khống chế. Khi thấy lão ta vẫn không nhúc nhích dường như đã ngủ thì hẳn muốn nhân cơ hội tốt này để rời đi.

Ngưu Đầu lĩnh liên miên chập chùng, Mộc lão lại có thương thế trong người. Nếu bây giờ hắn rời khỏi thì Mộc lão căn bản không có khả năng tìm thấy hắn.

Hơn nữa trong lòng Dương Ninh lúc nào cũng nhớ đến an nguy của Tiểu Điệp, tự nhiên không thể tiếp tục trì hoãn .

Hắn nhẹ nhàng di chuyển chân tay đi ra ngoài động, khi hắn vừa mới bước ra cửa động thì ngay lập tức liền cảm thấy một vật đánh vào đầu gối của mình khiến toàn bộ chân tay của hắn tê rần, cứng ngắc, không thể động đậy.

Cả người hắn chấn động, lại nghe thanh âm của Mộc lão từ sau lưng truyền đến:

-Người muốn rời khỏi sao.

- Mộc lão, lão hiểu lầm rồi.

Dương Ninh phản ứng cực nhanh, cười nói:

-Ta thấy lão bị thương nên muốn tìm chút nước cho lão uống, thuận tiện tìm xem có trái cây gì không để cho người ăn bổ sung dinh dưỡng. Lão bây giờ bị thương không thể không bổ sung dinh dưỡng được.

Vừa rồi, rõ ràng thấy lão già này chớp mắt, mục đích đúng là để khảo nghiệm xem hắn có mặc kệ lão ta hay không. Dương Ninh cảm thấy hoảng

sợ, vừa rồi nếu như mình thật sự thừa cơ ra tay chỉ sợ cái mạng nhỏ của mình đã không còn nữa rồi.

Mộc lão tuy bị thương, nhưng với chiêu thức hăn vừa xuất ra muốn lấy tánh mạng của mình vẫn dễ như trở bàn tay.

- Hóa ra là người nghĩ cho lão phu sao.

Mộc lão cười hắc hắc nói:

-Tên tiểu tử này không ngờ lại hiếu thuận như vậy, lão phu còn tưởng rằng người muốn vứt bỏ mặc kệ lão phu, thừa dịp trời tối đào tẩu chứ.

Dương Ninh cười nói:

-Ta và lão nhân gia người gặp nhau tại địa phương vắng vẻ này đó là duyên phận. Lão bây giờ có thương tích trong người, ta nếu như vứt bỏ lão thì thật sự không trượng nghĩa rồi. Lão Tiên Sinh, lão nghĩ xấu cho ta rồi.

Mộc lão cười nói:

-Xem ra tiểu tử người còn biết đến nghĩa khí.

Cánh tay lão khẽ nâng lên thì một vật đánh vào chỗ đầu gối Dương Ninh. Dương Ninh cảm thấy cảm giác cứng ngắc trên đùi lập tức biến mất, vốn hăn không cách nào nhúc nhích đùi thì giờ đã có thể hoạt động lại, Mộc lão nói:

-Người tới đây.

Dương Ninh lúc này hận không thể cầm lấy một tảng đá đập cho lão già nát bét nhưng trên mặt vẫn cười híp mắt nói:

-Mộc lão, công phu này của lão thật sự rất lợi hại, vẫn bồi bồi phục sát đất.

Nói xong, hắn đã đến trước người Mộc lão, ngồi xổm xuống, hỏi

-Mộc lão có gì phân phó.

Đôi mắt Mộc lão nhìn chăm chăm vào Dương Ninh, Dương Ninh vốn là người lớn gan nhưng khi bị đôi mắt này nhìn chăm chăm vào thì toàn thân hắn cảm thấy rất mất tự nhiên, lưng cảm thấy có chút lạnh lạnh.

- Lão phu thấy tiểu tử ngươi trượng nghĩa như thế thì cũng nói thật với ngươi, lão phu lúc trước bị đám người kia dùng Ngũ Độc châm gây thương tích, bây giờ đã trúng độc trong người.

Mộc lão chậm rãi nói:

-Tuy nhiên lượng độc tính này không thể uy hiếp lão phu. Lão phu cần khoảng ba ngày thời gian liền có thể bài trừ sạch sẽ độc tính trong người.

Thì ra là lão gia hỏa là trúng độc, khó trách khi lão ta nhổ ra máu đều mang theo mùi hôi thối.

-Tại sao không hạ độc chết người đi.

Trong lòng Dương Ninh thầm nguyên rủa. Lão gia hỏa này đúng là ăn nói lung tung mà không biến sắc. Lão ta nói độc tính không hề uy hiếp đối với lão, lại cần đến ba ngày mới có thể thanh trừ sạch sẽ độc tố. Điều này rõ ràng cho thấy trước sau mâu thuẫn, cũng chỉ có loại da mặt dày như lão mới có thể đường hoàng nói ra như vậy.

Chỉ là lão gia hỏa công bố cần ba ngày để bài độc như vậy chẳng lẽ mình lại phải ở chỗ này chờ hắn ba ngày? Nếu trì hoãn ở trong núi này ba ngày mà còn muốn đuổi kịp tiêu đội thì căn bản không có khả năng.

Dương Ninh cảm thấy lo lắng nhưng mặt không đổi sắc.

- Người nói không sai, lão phu có thể gặp người đúng là rất có duyên phận.

Một lão đưa tay vỗ vai Dương Ninh lộ ra nụ cười cổ quái:

-Người là người trượng nghĩa nên lão phu liền làm phiền người mấy ngày. Người giúp lão phu trông chừng nơi này. Ngoài ra người giúp lão phu tìm đồ ăn nước uống. Qua ba ngày, lão phu sẽ mang người rời khỏi núi.

Dương Ninh trong lòng trầm xuống, trên mặt lộ vẻ khó khăn, nói:

-Một lão, chớ nói vài ngày cho dù là vài năm, vẫn bối cũng nguyện ý đi theo lão học tập. Nhưng ta còn có việc trong người, chỉ sợ không thể ở bên cạnh nghe lời lão dạy dỗ. Như vậy đi, ngày mai ta sẽ tìm thức ăn và nước uống chuẩn bị số lượng đủ cho 3-5 ngày, sau đó đi tìm ta đồng bạn. Lão lưu lại địa chỉ cho ta, đợi khi nào ta xong việc sẽ đến tìm lão. Lão thấy thế nào?

Một lão lập tức phát ra tiếng cười quái dị khiến cho lông trên người Dương Ninh lập tức dựng đứng lên.

Lão ta thu hồi tay lại từ vai Dương Ninh, đôi mắt như đang xem xét một tác phẩm nghệ thuật đồng thời nhìn tay phải của mình từ từ hỏi:

- Đúng rồi, người tên là gì.

- Ta là đứa trẻ lang thang, người khác gọi ta là Tiểu Bạch Thỏ.

Dương Ninh nghiêm túc nói.

Một lão nhìn hai tay mình, nói:

- Tiểu Bạch Thỏ, người có biết cái tay này của ta gọi là gì hay không.

Dương Ninh cảm thấy có chút căm tức, thầm nghĩ lão già không đứng đắn này có phải hay không đang đùa giỡn hấn, lão tử còn chưa nghe nói

qua một tay còn có thể có tên không nhận được liền nói:

-Có phải gọi là Ngũ cô nương hay không?

-Cái gì.

Mộc lão nhất thời nghe không rõ.

Dương Ninh miễn cưỡng gượng cười nói:

-Vãn bối không biết, kính xin Mộc lão chỉ giáo.

Mộc lão thần nhiên nói:

-Rất nhiều người gọi cái tay này là Khô Mộc Thủ.

- Khô Mộc Thủ.

-Mộc thủ chạm qua, vạn vật đều khô.

Mộc lão chậm rãi nói:

-Tựa như vừa rồi lão phu vỗ vào đầu vai người vài cái thì người có mấy đạo gân mạch đã bị thương. Từ giờ trở đi mấy đạo kinh mạch kia sẽ từ từ héo rút. Không đến vài ngày sẽ hoàn toàn héo khô. Tiểu Bạch Thỏ, người hẳn cũng biết kinh mạch héo khô sẽ có hậu quả như thế nào.

Lúc này sắc mặt Dương Ninh đại biến, hẳn vạn lần không thể tưởng được Mộc lão chỉ vỗ nhẹ nhẹ lên đầu vai mình vài cái nhưng đã xuống tay với chính mình. Hẳn hận không thể nhào tới trước bóp chết lão già này, cười khổ nói:

-Mộc lão, lão làm cái gì vậy. Vãn bối đã đắc tội lão sao.

- Kinh mạch héo rũ, nếu như là kinh mạch phổ thông thì cũng chỉ bị tê liệt mà thôi, bất quá kinh mạch lão phu tác động vào người, là Kỳ Kinh Bát

Mạch trong cơ thể người, một khi tổn hại...

Mộc lão cười hắc hắc...

Kỳ Kinh Bát Mạch, khi nghe được danh tự này, Dương Ninh thở dài một tiếng, nói:

-Mộc lão, người đây là lấy oán trả ơn đấy.

Hắn mặc dù nói vậy nhưng vẫn cảm thấy có chút hoài nghi, thầm nghĩ cứ như vậy võ nhẹ hai cái có thể tổn thương kinh mạch của ta, lão gia hỏa này mặt dày chuyên nói chuyện giật gân, không biết lần này là nói thật hay cố tính dọa mình.

- Người yên tâm, ta chỉ muốn cho người biết sự lợi hại của Khô Mộc thủ của lão phu.

Mộc lão ho khan vài tiếng, mới tiếp tục nói:

-Lão phu thấy người có tư chất, sau khi thương thế lành sẽ thu người làm đồ đệ truyền thụ võ công cái thế cho người, bồi dưỡng người trở thành nhất đẳng cao thủ, chỉ cần luyện thành võ học tuyệt đỉnh, thiên hạ này sẽ không có đồ vật nào người không lấy được. Tiểu Bạch Thỏ, người có bằng lòng hay không.

- Võ công cái thế.

Dương Ninh thật muốn phun nước bọt vào mặt lão già lừa đảo này. Người thực sự có võ công cái thế thì sao có thể bị Ngũ Độc cung dùng ám khí đánh trúng.

- Cái này hiển nhiên là ta nguyện ý rồi.

Dương Ninh chỉ có thể nói:

-Bất quá kinh mạch này của ta...

- Không cần phải lo lắng, ba ngày này mỗi ngày lão phu sẽ xoa bóp cho người một lần. Sau ba ngày người liền bình yên vô sự.

Mộc lão nói:

-Bất quá trong ba ngày này nếu xuất hiện chuyện ngoài ý muốn hoặc là người lạc đường trong núi không đến chỗ lão phu, vậy cũng không trách được lão phu.

Thanh âm chưa dứt thì thân thể Mộc lão bỗng nhiên chấn động, toàn thân run rẩy lên, lão giơ tay lên nói:

-Người đến cửa động trông coi cho ta.

Lúc này Dương Ninh đã hiểu, độc trên người Mộc lão đang phát tác. Vừa rồi Mộc lão nhìn như bình yên vô sự thực ra chỉ là do độc chưa phát tác, lúc này hiển nhiên là độc tính đang phát tác.

Hắn không thể nào chắc chắn nên sẽ không tùy tiện ra tay, nếu không chẳng những không giết được lão già lừa đảo này chỉ sợ phải đưa tính mạng mình bồi theo.

Lúc này Mộc lão đã ngồi xếp bằng, hai bàn tay hướng lên trên, hai chưởng áp vào nhau để trước ngực. Dương Ninh một lần nữa trở lại cửa động, tựa ở thạch bích trên cửa động, trong lòng bắt đầu chửi rủa 18 đời tổ tông của Mộc lão.

Có lẽ là mấy ngày nay liên tục bôn ba, hơn nữa bị giày vò liên tục khiến hắn kiệt sức. Nằm tựa trên thạch bích một lúc thì Dương Ninh mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, hắn thấy một tiểu cô nương khoảng mười ba mười bốn tuổi đang đứng ở trong bụi hoa, dịu dàng mỉm cười với hắn, xinh đẹp tuyệt trần, người còn yêu kiều hơn hoa, đôi mắt tỏa sáng trong veo như nước tựa như thần tiên.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Lục Hợp

Khi Dương Ninh tỉnh lại thì trời đã sáng rõ. Ánh mặt trời len qua các cành lá chiếu xuống mặt đất lấm chấm pha tạp. Hắn ngẩng đầu, chỉ thấy rừng cây tươi tốt, cảnh trí trong rừng rất đẹp, hoàn toàn khác vẻ âm trầm lờ mờ đêm qua. Hắn hít một hơi, không khí tươi mới trong trẻo thấm cả vào ruột gan.

- Tỉnh rồi hả?

Tiếng lão Mộc vang lên sau lưng:

- Lão phu khát nước. Người đi tìm ít quả đại ăn đỡ đói đi.

Hắn quay đầu lại nhìn, tuy trong động vẫn hơi tối nhưng sáng hơn đêm qua rất nhiều, thấy lão Mộc đang khoanh chân ngồi đó như lão tăng nhập định.

Hắn thầm mắng một tiếng mình cũng khát nước, nhưng chỉ cười ha hả hỏi lại:

- Lão lừa đảo, à lão Mộc, đêm qua ngủ ngon giấc không?

Lão chẳng thèm để ý tới. Dương Ninh ngượng ngùng đứng dậy hoạt động tứ chi một chút. Giấc ngủ say đêm qua cũng khiến cho tinh lực và thể lực của hắn khôi phục rất nhiều.

Hắn đang định ra ngoài thì tiếng lão Mộc lại vang lên sau lưng:

- Tiểu Bạch Thỏ, người là người thông minh. Tuyệt đối không nên tự rước mầm tai vạ.

Hắn hiểu ý lão lo mình chạy trốn, chỉ cười ha ha không nói gì.

Trong núi, cây rừng cao ngất, khắp nơi đều là bụi gai, muốn tìm quả dại cũng không dễ. Cũng may, hắn nhanh nhẹn, chạy nhảy trong rừng cũng mau, đi được chừng bốn năm dặm thì nghe có tiếng nước chảy róc rách bên đi qua. Phát hiện một khe núi, hắn cũng muốn uống nước, bèn tới bên dòng suối, thấy nước suối vô cùng thanh khiết, bèn rửa mặt mũi một hồi.

Nước tự nhiên không ô nhiễm thật thích, hắn uống đầy một bụng rồi mới nhìn quanh, thấy cách dòng suối không xa có vài cây dại, trên đó kết đầy trái, nhưng không biết là quả gì. Hắn bèn lại gần hái mấy quả, ăn vào thơm giòn ngon ngọt, rất ngon.

Hắn nghĩ hay là tranh thủ cơ hội này để bỏ trốn. Đương nhiên đây là cơ hội tuyệt hảo để thoát khỏi lão Mộc. Nhưng nghĩ tới uy hiếp của lão hắn vẫn hơi do dự.

Tuy lão già lừa đảo kia xoen xoét nói rằng đã dùng Khô Mộc Thủ đã thương kỳ kinh bát mạch của Dương Ninh nhưng hắn vẫn hơi nghi ngờ.

Lão gia hỏa kia cũng bị trọng thương. Hắn rất nghi ngờ làm sao chỉ cần vỗ nhẹ vào vai hai ba cái lão gia hỏa kia đã khiến cho mình bị thương được. Quan trọng hơn là, cho tới lúc này hắn vẫn không cảm thấy cơ thể có bất kỳ biểu hiện nào không ổn.

Hắn đảo tròn mắt, không do dự nữa, tiếp tục đi về hướng nam. Không được nửa canh giờ đã thấy ngực siết chặt lại, cảm giác đau đớn từ ngực lan lên đến đầu vai.

Hắn ngồi phịch xuống đất, trán tấp mồ hôi, tay ôm chặt ngực, tim nhảy lên thành thịch vội vàng. Sự đau đớn khiến cho hắn gần như không thở nổi.

Một lát sau cảm giác đau đớn mới nhạt dần, tới khi nó biến mất hẳn, hẳn mới hít sâu hai hơi, mắt sáng lên lạnh băng, siết tay măng:

- Lão tạp chủng kia lại xuống tay thật độc ác!

Lúc trước hẳn còn nghi ngờ lão Mộc có nói láo dọa mình nhưng giờ thì không nghi ngờ gì nữa.

Nghĩ lại mình bị lão già kia bức hiếp, hẳn lại tràn ngập oán hận, chỉ tự trách mình không nên lên núi. Nhưng chuyện đã đến nước này, chỉ có thể đi bước nào tính bước nấy, tùy cơ ứng biến.

Hắn đành quay đầu lại, đến bên dòng suối hái năm sáu quả cây, bực bội quay về động. Còn chưa vào trong đã nghe có tiếng cười kỳ quái, tò mò, hẳn nhẹ chân nhẹ tay đến cửa động nhìn vào bên trong, chỉ thấy lão Mộc đang giãy dụa lặn lộn điên cuồng dưới đất, hai tay đánh thật mạnh vào ngực, như đã phát điên.

Hắn lại càng hoảng sợ, thầm nghĩ chẳng lẽ độc tính của lão gia hỏa này lại phát tác?

Lão Mộc gằm trằm và nhỏ, tựa như đang cố hết sức đè ép nó xuống. Lão đang giãy dụa quay cuồng dưới đất, đột nhiên xoay người vọt tới vách đá trong động, chống hai tay vào đó đập đầu bôm bốp.

Dương Ninh hoảng sợ, không phải hẳn không muốn lão đập đầu chết luôn, nhưng lão chết rồi thì không ai chữa thương cho mình được.

Lão Mộc như nổi điên, đập được vài cái đầu lão đã đầm đìa máu me mà dường như là không biết đau. Dương Ninh vội chạy vào kêu lên:

- Lão Mộc, lão Mộc. Lão có cái gì nghĩ không ra mà lại làm thế này?

Lão quay phắt lại, sắc mặt dữ tợn, hai mắt đỏ kè, máu vẫn từ trán chảy xuống, băng buộc đầu đã đầm máu tươi.

- Lão Mộc!

Bị cặp mắt như dã thú kia nhìn, Dương Ninh cũng sợ, thầm nghĩ, thuốc độc này mạnh thật, có thể khiến cho cao thủ như lão phải ra đến nông nổi này.

Chợt lão nhào về phía mình, Dương Ninh đã chuẩn bị từ trước nên vội lùi lại. Hụt chân, lão ngã xuống, lại tiếp tục quay cuồng giãy dụa, hai tay tiếp tục đâm ngực mình thùm thụp. Dương Ninh nhìn mà kinh tâm động phách, vội lùi ra ngoài động, thật lâu sau lão mới yên tĩnh lại, nằm im không nhúc nhích như chết rồi.

Dương Ninh chờ một lát mới nhẹ nhàng bước vào, thấy lão đang nhắm nghiền hai mắt, cắn chặt răng, máu trên trán vẫn chảy, khuôn mặt trắng bệch đáng sợ.

Hắn co chân đá thử vài cái, lão không phản ứng.

- Chẳng lẽ lão gia hỏa này phát độc chết rồi?

Lòng hắn trầm xuống, ngồi xuống, đưa tay thăm dò hơi thở của lão, phát hiện lão vẫn còn thở nhẹ nhẹ mới thở ra một hơi, bèn tát mấy cái vào mặt lão, mắng:

- Lão yêu quái nhà người, tự đi mà chết đi, không ai thèm quản đâu, còn kéo cả lão tử vào làm cái gì?

Oán hận, hắn đứng dậy đá thêm vài cái.

Đột nhiên ánh mắt hắn cứng lại, bên dưới thạch bích có một cuốn sách đang mở ra. Tò mò, hắn lại gần cầm lên.

Thì ra là một cuốn tranh, còn hơn phân nửa vẫn chưa mở. Sờ vào cuốn tranh này rất trơn nhẵn, rõ ràng không phải giấy bình thường, nhưng không biết được làm bằng cái gì.

Cuộn tranh hơi vàng, xem ra là sách cổ. Hắn nhìn kỹ một chút, trong cuốn tranh này, cứ cách nửa chỉ lại vẽ một thân thể người, nhưng tư thế lại không giống nhau, hơn nữa, trên mỗi bức họa đều có các đường nổi chẳng chịt. Nhìn thoáng qua hắn đã nhận ra là sơ đồ kinh mạch trong cơ thể người.

Hắn khá tò mò. Nhất định cuốn tranh này là của lão Mộc, vậy lão ta mang theo nó làm gì?

Lão Mộc vẫn nằm im không nhúc nhích.

Trong động chỉ sáng lơ mờ, Dương Ninh cũng không nhìn rõ cuốn tranh vẽ gì, bèn ra ngoài cửa động sáng rực rỡ mới phát hiện ra sơ đồ kinh mạch trong đó được vẽ cực kỳ cẩn thận, chi tiết, phần lớn đường kinh mạch dùng mực màu đen, nhưng trên mỗi cơ thể đều có một đường vẽ màu đỏ cực kỳ nổi bật.

Hắn là bức tranh này có từ lâu lắm rồi, giấy đã ố vàng, đường vẽ màu đỏ cũng hơi mờ, nhưng vẫn nhìn được.

Cuốn tranh được mở từ bên phải sang bên trái. Ngoài cùng bên phải có viết bốn chữ lớn từ trên xuống dưới, bên trên lại có mấy chữ nhỏ dựng đứng.

Kiến thức về cổ văn của Dương Ninh khá tốt, nhưng chữ cổ thì lại chỉ biết một chút, nhưng bốn chữ cổ này, hắn cũng có thể nhận ra.

“ ** Thần Công ”

Hắn hơi ngần ra, đọc tên mới biết thì ra rất có thể cuốn tranh này là bí tịch võ công. Nhưng mà lão Mộc mang theo bí tịch võ công bên người cũng không có gì lạ.

Mấy chữ nhỏ chi chút bên cạnh thì hắn không biết nhiều lắm, cố lắm mới nhận ra được “Người, thượng hạ tứ phương, thiên địa vũ trụ” “Tụ **, tích cát thành núi”, vân vân, nhưng đại đa số thì không nhận ra.

Kiếp trước hắn được giáo dục đặc biệt, đã từng được huấn luyện nghiêm khắc về kinh mạch cốt cách của cơ thể người, cho nên lúc này thấy đường kinh mạch chẳng chịt có cảm thấy thân quen.

Ở bức hình thứ nhất, đường chỉ đỏ bắt đầu từ năm ngón tay trái, chạy tới cổ tay nơi năm đường hợp làm một, dọc theo cánh tay lên đến nách trái, rồi rẽ sang ngực, đến một huyệt ở ngực thì dừng lại.

Nhìn một cái là hắn nhận ra huyệt cuối cùng ở ngực kia chính là huyệt Thiên Trung – huyệt quan trọng nhất của cơ thể.

Quãng đường từ năm ngón tay trái đến huyệt Thiên Trung nhìn thì không quá khúc chiết, nhưng trên đường đi có đi qua hơn mười huyệt đạo. Mỗi huyệt đạo đi qua đều được vẽ to hơn, rất dễ nhận ra.

Trên thực tế suốt quãng đường này đi lên có qua ba bốn mươi huyệt đạo, nhưng chỉ có mười mấy huyệt đạo được nổi lại bằng đường vẽ màu đỏ. Dương Ninh hiểu rất rõ về mấy huyệt đạo này, nhưng bây giờ nhìn hình cũng không hiểu lắm nó định nói lên cái gì.

Hắn bèn mở hết cả cuốn tranh ra, bày lên đất. Thực ra cuốn tranh không dài, từ phải sang trái có mười một bức họa.

Rõ ràng người vẽ tranh là cao thủ, vẽ người rất thật, động tác của mười sáu bức họa có phần không giống nhau Ví như ở bức họa thứ nhất, cánh tay trái hơi nâng lên, cánh tay phải dán sát mình. Mà bức thứ hai thì hoàn toàn

khác. Điểm khác biệt này khiến cho từng bức họa lại càng nổi bật. Bức họa thứ nhất đường vẽ đỏ chỉ nằm trên cánh tay trái, cho nên việc hơi nâng cánh tay trái lên như vậy lại càng gây chú ý hơn.

Mỗi bức họa đều có đường vẽ đỏ rất dễ nhìn. Dương Ninh nhìn lướt qua, phát hiện tuy mỗi bức tranh đều có điểm bắt đầu khác nhau nhưng điểm đến đều là huyết Thiên Trung.

Điểm bắt đầu của mười một bức họa, theo thứ tự là tay trái, tay phải, hai vai, hai chân, hai đầu gối, bụng dưới dưới rốn, ở giữa hai mi mắt, và lưng. Bức vẽ lưng là quay lưng về phía người xem.

Đường vẽ đỏ của mỗi bức họa đều khác nhau, số huyết đạo nó đi qua cũng không bằng nhau. Ví dụ khoảng cách xa nhất là từ hai chân, lên đến huyết Thiên Trung đã đi qua hơn mười huyết đạo, mà gần nhất là hai vai, chỉ đi qua bảy tám huyết đạo mà thôi.

Tuy hình vẽ rất chân thật, huyết vị đều được tô đen, nhưng lại không được ghi rõ tên, đương nhiên người không biết gì về huyết vị sẽ không hiểu gì cả.

Có điều Dương Ninh cũng biết, nếu “** Thần Công” này đã là bí kíp võ học thì đương nhiên kẻ có được nó đều là người trong võ đạo. Mà người học võ thì chắc chắn phải hiểu rất rõ huyết vị cơ thể, cho dù trên cuốn tranh này không ghi rõ tên nhưng người trong nghề nhìn một cái là nhận ra từng huyết vị mà đường vẽ đỏ đi qua.

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Sườn Đồi

Mộc lão nằm trên mặt đất không hề có động tĩnh gì. Dương Ninh cảm thấy không còn gì để nói, vừa rồi lão già này va đầu vào tường, cũng đủ để lão ngủ một hồi.

Lúc này muốn giải quyết tính mạng của Mộc lão, quả thực dễ dàng, chẳng quả lúc trước ngực bị đâm, hắn chỉ lo lắng nếu lão già này thực sự chết rồi, chỉ sợ chính hắn cũng không sống nổi. Nhưng chờ lão già này khôi phục lại, chỉ sợ hắn cũng phải đối mặt với kết quả cực kỳ nguy hiểm, hắn cảm thấy thực khó xử.

Ngoài ra hắn vốn định đi đường tắt đuổi theo tiêu đội, tìm được tung tích của Tiểu Điệp. Giờ thì hay rồi, lại bị cản lại trong núi này, cách Tiểu Điệp ngày càng xa.

Trầm tư một lát, cuối cùng hắn lại đưa mắt về phía bức họa cuộn tròn trên mặt đất.

Bức họa này viết ‘** Thần Công’, nhưng Dương Ninh thực sự không nhìn ra nó thần ở đâu, cũng không biết chỉ đỏ buộc vòng quanh rốt cuộc là gì.

Chẳng qua trong lúc rảnh rỗi, hắn lại cầm bức họa, xem xét tỉ mỉ từng bức tranh một, nhận ra chỉ đỏ đi qua mỗi một huyết đạo.

Bức họa thứ nhất trước sau đi qua mười sáu huyết đạo, Dương Ninh chỉ tốn một lát liền nhận biết rõ ràng mười sáu huyết đạo này. Hắn vốn có học ra nhận biết huyết vị, chỉ là có không ít huyết vị cách nhau rất gần, không cẩn thận sẽ nhận nhầm. Trí nhớ của Dương Ninh vốn hết sức kinh người,

xác định những huyết vị này cũng không tốn quá nhiều thời gian, thậm chí hẳn còn dựa theo huyết vị dùng tay kiểm tra.

Chờ đến lúc xác định rõ ràng huyết vị bức họa thứ sáu, chợt nghe sau lưng phát ra tiếng hô khẽ, Dương Ninh lập tức cảnh giác, quay đầu lại, thấy thân thể Mộc lão giật giật, hẳn nhanh chóng cuộn bức họa lại, nhẹ nhàng đi vào trong, cất kỹ bức họa theo dáng vẻ lúc trước, lúc này mới trở lại cửa động.

Cũng không lâu lắm, nghe sau lưng truyền tới tiếng sột soạt, Dương Ninh lại quay đầu, thấy Mộc lão đã ngồi dậy, lập tức ra vẻ quan tâm nói:

- Mộc lão, lão không sao chứ?

Mộc lão đã tỉnh táo hơn nhiều, nhìn chăm chăm Dương Ninh, biểu lộ cổ quái hỏi:

- Vì sao người không tiến vào?

Dương Ninh vội đáp:

- Lúc ta trở lại, thấy lão hết sức đau đớn, vốn muốn đi qua giúp đỡ, thế nhưng lão lại muốn đánh ta, ta không phải đối thủ của lão, chỉ có thể trốn ở bên ngoài, không dám đi vào.

- Người vẫn chưa hề tiến vào sao?

Mộc lão hỏi.

Dương Ninh cười khố nói:

- Lão nhân gia bị độc tính phát tác, cực kỳ đáng sợ, ta thực sự không dám vào.

Mộc lão hừ lạnh một tiếng, cũng không nhiều lời, sắc mặt trắng bệch khó coi, trầm giọng nói:

- Có hái được quả đại không?

Dương Ninh lập tức đưa mấy trái cây qua. Mộc lão cầm lên nhìn, lúc này mới ăn hai quả đại. Chờ lão ăn xong, mới cười lạnh hỏi Dương Ninh:

- Người có cơ hội rời đi, vì sao không đi?

Biết rõ còn cố hỏi, vì sao không đi người còn không biết sao?

Dương Ninh ngoài mặt lại cười ha ha nói:

- Lão bị thương ở đây, thật ra ta cũng nghĩ tới rời đi, nhưng vừa nghĩ tới bỏ lại một mình lão, liền hơi bận tâm.

- Tiểu tử người cũng mồm miệng nhanh nhẹn đấy.

Mộc lão thở dài nói:

- Phải chăng thương thế của người phát tác.

Dương Ninh cười khổ nói:

- Mộc lão, thật ra không phải như lão nghĩ, ta kính già yêu trẻ, sẽ không bỏ lão lại.

Mộc lão không nói nhiều nữa, nâng một chưởng lên, vỗ vào ngực Dương Ninh. Lão xuất chưởng cực nhanh, Dương Ninh căn bản không kịp phản ứng.

- Mộc lão, lão ... !

- Không cần phải sợ, ta nói rồi, liên tục ba ngày xoa bóp giúp người, thương thế của người đương nhiên khỏi hẳn.

Mộc lão thân nhiên nói:

- Người có thể đi ra, không có phân phó của lão phu, bước vào động nửa bước, chắc chắn phải chết.

Đây gọi là xoa bóp? Dương Ninh bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt thuận thế đảo qua, nhìn thấy bức họa đã biến mất không thấy gì nữa, hiển nhiên đã bị Mộc lão thu hồi.

Dương Ninh lại ra ngoài hang động, đã đúng lúc hoàng hôn, chợt nghe trong động truyền đến giọng nói cực kỳ nôn nóng của Mộc lão:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sai ở đâu, rốt cuộc là sai ở đâu?

Dương Ninh hơi kinh ngạc, nhìn vào trong xem, chỉ thấy Mộc lão ngồi xếp bằng dưới đất, hai tay nín lấy tóc trắng của mình, cúi đầu trông hơi đau đớn, miệng vẫn đang lẩm bẩm:

- Không có khả năng, nhất định sai lầm ở chỗ nào, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ ta bị họ lừa? Không đúng, tuyệt đối không có khả năng mắc lừa, nếu thật sự giả dối, họ cũng sẽ không đuổi theo!

Lão lẩm bẩm, rõ ràng cho thấy đang trong trạng thái trầm tư, thậm chí quên Dương Ninh ngay ở cửa động.

Lúc này Dương Ninh rất kinh ngạc, không biết lời Mộc lão nói rốt cuộc có ý gì.

Sau đó Mộc lão cũng không nói gì thêm nữa, chỉ lẳng lặng ngồi xếp bằng trong động. Dương Ninh ăn hai trái cây, mãi đến lúc nửa đêm, Mộc lão vẫn ngồi yên, giống như tượng đá, không nói lời nào.

Dương Ninh vốn còn lo lắng Ngũ Độc Cung sẽ tìm tới trong núi, cũng may từ đầu tới đuôi, thỉnh thoảng trong núi vang lên mấy tiếng sói tru, cũng

không có người tìm đến, chỉ là cứ tiếp tục với lão già này như vậy, Dương Ninh lại cảm thấy hơi nôn nóng.

Qua nửa đêm, Dương Ninh ngồi ngoài cửa động mơ màng ngủ, trong đầu quanh quẩn rất nhiều huyết vị sợi chỉ đỏ kia đi qua, không phải trung phủ, linh khư, thiên phủ, tử cung, hợp cốc, thiên lịch, khúc trì, cũng không thể hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, một tiếng kêu thê lương khiến hần thức dậy. Hần giật mình tỉnh lại, chỉ nghe trong sơn động lại truyền đến tiếng kêu kỳ lạ của Mộc lão. Dương Ninh nhú mày nhìn qua, trong động lờ mờ, lại thấy một bóng người chạy tới chạy lui, quanh quẩn vòng tròn trong động, điên điên khùng khùng, cực kỳ quỷ dị.

Trong miệng Mộc lão phát ra tiếng rít như dã thú, kết hợp với tiếng sói tru trong núi sâu, càng tăng thêm sức mạng.

- Lão già này rốt cuộc thế nào vậy?

Dương Ninh càng thêm hoài nghi, cảm thấy chuyện càng kỳ quặc, trong lòng thầm nghĩ: ‘Xem ra lão già này cũng không đơn giản chỉ là trùng độc’.

Rất lâu sau, Mộc lão ngã nhào xuống đất, không hề nhúc nhích. Dương Ninh gọi hai tiếng, Mộc lão không đáp lại, lúc này hần mới đi vào trong động, phát hiện cuốn họa kia ngay bên chân Mộc lão. Dương Ninh cho rằng Mộc lão ngủ giấc này phải mấy canh giờ, liền cầm bức họa trong tay, đi tới cửa động, trong lòng suy nghĩ: ‘Ban ngày lúc lão nổi điên, bức họa ngay bên cạnh lão, lúc này lại nổi điên, bức họa vẫn bên cạnh lão, chẳng lẽ lão điên điên khùng khùng có liên quan tới bức họa này?’

Đang suy nghĩ kỳ quặc trong đó, đột nhiên nghe sau lưng truyền tới tiếng động, hần vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy chẳng biết lúc nào Mộc lão đã đứng dậy, đang từng bước đi tới cửa động, đôi mắt giống như dã thú trong đêm tối, tràn ngập sát ý rét lạnh.

- Cầm qua đây!

Mộc lão nhìn chăm chăm bức họa trong tay Dương Ninh:

- Người muốn chết, nó là của ta, ai cũng không mang đi được!

Hô to một tiếng, lão nhào thẳng về phía Dương Ninh.

Dương Ninh thầm kêu khổ, không thể tưởng tượng được trong thời gian ngắn như vậy Mộc lão lại tỉnh dậy, thấy sát ý đối phương đã tới, biết rõ lão quái vật này thực sự muốn hạ sát thủ, hắn không do dự, quay đầu liền chạy, liều mình phi nước đại.

Mộc lão lạnh lùng nói:

- Đứng lại, lão phu muốn giết người!

Lão không nói như vậy còn may, càng nói như vậy Dương Ninh càng không dừng lại, tay cầm bức họa, liều mình chạy về phía trước. Hắn biết rõ lão già này am hiểu dùng dây leo cuốn người, lúc này hắn quyết tâm muốn kéo dài khoảng cách, vạn lần không thể bị lão già này bắt lấy, nếu không với tâm tính của lão già này hiện giờ, hắn chắc chắn phải chết.

Cũng may lúc trước hắn tìm quả đại, có chút quen thuộc địa hình gần đây, trong lúc nhất thời kéo ra một khoảng cách với Mộc lão. Mộc lão giống như kẻ điên dại đuổi theo phía sau.

Ngư Đầu Lĩnh này kéo dài hơn mười dặm, đêm hôm khuya khoắt, Dương Ninh chạy một hồi liền lạc đường, xung quanh đều là cây lớn che trời, nghe được tiếng Mộc lão đuổi theo sau lưng ngày càng gần, chân không dám chậm, lúc này hốt hoảng chạy bừa, chỉ để ý chui vào chỗ rừng sâu cây cối um tùm.

Lại chạy một hồi, hai chân hơi nhức mỏi, hơn nữa nhiều chỗ trên người bị bụi gai cành cây quét qua, rách nhiều mảng nhỏ.

Chợt nghe tiếng nước vang dội phía trước, giống như là tiếng sóng biển, Dương Ninh chạy được một đoạn, cảm thấy mát lạnh, chỉ thấy trước đó không xa giống như ngân hà treo ngược, một thác nước cuộn cuộn đổ xuống từ núi cao đối diện, phía trước lại không còn đường.

Không tới mười bước phía trước là một sườn đồi, tương xứng với vách núi xa xa đối diện, chính giữa cách nhau một vực sâu rộng lớn.

- Xong đời!

Dương Ninh lạnh cả người, Ngưu Đầu Lĩnh thế núi nhấp nhô, liên miên không ngừng, ai ngờ hốt hoảng chạy bừa lại tới bên bờ vực.

Hắn chạy đến bên cạnh sườn đồi, nhìn xuống dưới, trong đêm tối, nhìn thấy phía dưới sâu không thấy đáy, chẳng qua từ thác nước đối diện chiếu nghiêng xuống có thể đoán được, bên dưới vách núi hắt là một dòng sông trong núi.

- Ha ha ha!

Sau lưng truyền đến một tiếng cười điên cuồng, Dương Ninh quay đầu qua, chỉ thấy Mộc lão đã đuổi theo, cách mình chẳng qua hơn mười bước, áo bào xám trên người đã rách nát không chịu nổi, hiển nhiên cũng bị bụi gai cành lá trong rừng xé rách, tóc cũng tán mạn trên vai, toàn thân giống như một lão điên.

Dương Ninh hít sâu một hơi, thầm gọi mình tỉnh táo, thấy Mộc lão tiến tới gần, trầm giọng nói:

- Dừng lại!

Mộc lão cũng không để ý, âm trầm nói:

- Lão phu vốn muốn để người sống thêm vài ngày, nhưng người tự tìm đường chết, lão phu muốn cho người sống cũng không sống được nữa rồi.

Lão duỗi một tay ra:

- Giao nó cho lão phu!

- Lão già lừa đảo, ta đã biết rõ lão có ý xấu.

Dương Ninh cười lạnh mắng:

- Hiện giờ lão dừng lại ngay cho ta, tiến thêm một bước nữa!

Đột nhiên hần lui về sau hai bước, đứng bên bờ vực, tay trái cầm bức họa vươn ra vách núi. Mộc lão thấy thế, sắc mặt đại biến, thất thanh nói:

- Dừng!

Lão đi về phía trước hai bước, một tay duỗi ra, đột nhiên dừng lại.

Dương Ninh lập tức hiểu được, bức họa này hiển nhiên cực kỳ quan trọng đối với Mộc lão. Hần lập tức tỉnh táo tinh thần, cười nói:

- Mộc lão, ta biết lão muốn giết ta rất dễ dàng, nhưng lão cũng thấy đấy, ta muốn ném bức họa này, không, ta muốn ném thần công này xuống cũng dễ dàng, phía dưới là vực sâu không đáy, thực sự ném xuống, chỉ sợ lão tìm không thấy.

Cơ trên mặt Mộc lão run rẩy, đôi mắt lạnh lẽo:

- Tiểu bạch thỏ, người rút cuộc là người nào?

- Không phải ta đã nói cho người rồi sao, ta là một lưu dân rủi ro, không thù không oán với người.

Dương Ninh cảm hận nói:

- Ta cứu được người, người còn lấy oán trả ơn, người nói người đã bao nhiêu tuổi như vậy rồi, sao lại vong ân phụ nghĩa không có mặt mũi như vậy?

Hắn quơ bức họa trong tay:

- Thứ này ở trong tay ta, người muốn giết ta, ta đồng quy vu tận với nó!
- Không đúng, người cũng không phải lưu dân thông thường.

Mộc lão chớp mắt:

- Người biết chữ phía trên, chắc hẳn đã từng học chữ. Tiểu bạch thỏ, có phải người cố ý giả trang thành như vậy, muốn lừa lão phu tin tưởng, thừa cơ đánh cắp thần công?

Ánh mắt lão như dao, điềm nhiên nói:

- Là ai phái người tới?

CẨM Y XUÂN THU

Sa Mạc

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Bộ Xương Khô

Có phải lão nhân này mắc chứng hoang tưởng bị hãm hại?

Dương Ninh tức giận nói:

- Đừng nói linh tinh. Lão tặc người hại ta bị thương, bây giờ còn định giết ta, chuyện này chúng ta phải tính thế nào?

Vừa nói, hắn vừa đề phòng lão Mộc sẽ ra tay bất ngờ.

Lão Mộc nhìn chăm chăm vào bức tranh trong tay Dương Ninh, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Người giao bức họa ra đây, lão phu sẽ chữa khỏi vết thương của người, còn thả cho đi. Lão phu đã nói là giữ lời, không lừa người.

Có quý mới tin người.

- Lão Mộc! Có lẽ lão nhớ bức tranh này như in, còn muốn nó làm gì?

Dương Ninh hỏi:

- Chẳng lẽ người còn chưa tìm hiểu hết về bức tranh này?

- Người có ý gì?

Âm thanh của lão Mộc trở nên lạnh lùng.

Dương Ninh cười lạnh:

- Nếu ta đoán không nhầm thì, khi ở trong động người đột nhiên nổi điên, chắc chắn có liên quan tới bức tranh nào.

Hắn đảo mắt một vòng rồi nói tiếp:

- Chẳng lẽ do tu luyện Lục hợp thần công bị tẩu hỏa nhập ma, nên người muốn tìm ra cách để phá giải từ trong bức tranh này?

Hắn cũng chỉ thuận miệng nói vậy, nào ngờ lão Mộc biến sắc, thốt lên:

- Người...làm sao người biết?

Lão vừa thốt ra khỏi miệng liền biết lỡ lời, lập tức cười lạnh:

- Làm sao lão phu lại tẩu hỏa nhập ma, người nói linh tinh.

Dương Ninh đã khẳng định được phán đoán của mình là đúng. Xem ra cái bức tranh này có tác dụng quan trọng với lão Mộc. Hắn đưa tay xoa cằm rồi nói:

- Ta ăn nói linh tinh hay không thì trong lòng người biết. Đúng rồi, trước đây người không thể di chuyển, có lẽ chẳng phải do trúng độc mà là bị tẩu hỏa nhập ma đúng không?

Lão Mộc hít một hơi thật sâu, rồi nói:

- Tiểu bạch thỏ, người có biết lão phu là ai không?

- Không biết.

Lão Mộc cười lạnh:

- Người có nghe nói tới Cửu Thiên lâu?

- Cửu Thiên lâu?

Dương Ninh cau mày hỏi:

- Đó là thứ gì?

Lão Mộc hơi tức giận nhưng vẫn cố nhịn nói:

- Người không nghe nói tới cũng chẳng có gì lạ. Lão phu nói cho người biết, Cửu Thiên lâu là ngôi lâu số một ở Bắc Hán, chịu sự quản lý trực tiếp của Hoàng đế Bắc Hán. Nơi đó chiêu hiền đãi sĩ, cao thủ nhiều như mây. Lão phu chính là Mộc thần quân trong số Ngũ hành thần quân của Cửu Thiên Lâu.

- Mộc thần quân?

Dương Ninh cười nói:

- Cái tên đó nghe uy phong hơn lão Mộc. Đúng rồi, Mộc...Mộc thần quân. Lão là người Bắc Hán, tới Nam Sở làm cái gì>

Lão Mộc cũng không trả lời, chỉ nói lạnh lùng:

- Chỉ cần người giao bức họa đó, lão phu có thể bỏ qua cho người, còn nhận người làm đồ đệ, cho người vào Cửu Thiên lâu. Người của Cửu Thiên Lâu, được hưởng lương quan, chẳng những không phải lo cơm áo, sau này lập công còn được thăng quan tiến tước.

Tới đây lão cười ha hả:

- Tiểu bạch thỏ! Lão phu cho người cơ hội này, người có bằng long theo lão phu hay không?

Dương Ninh biết lão Mộc đang dùng lợi dụ dỗ, nghĩ thầm lão quái vật coi mình như đứa bé. Lúc này, hẳn chỉ hy vọng dùng bức tranh đổi việc chữa trị cho bản thân, sau đó còn sống và trốn thoát khỏi bàn tay của lão. Đang suy nghĩ, lão Mộc bước tới một bước, trầm giọng hỏi:

- Người còn do dự cái gì?

Dương Ninh liền lùi lại một bước, nói:

- Người muốn bức tranh này cũng được, nhưng...

Hắn còn chưa dứt lời, cảm thấy dưới chân mình hơi hẫng. Không ngờ tảng đá mình đứng tách ra khiến cho hắn sắp rơi xuống. Dương Ninh bàng hoàng, nhìn lão Mộc đang cố gắng chạy tới, liền dùng sức đạp một cái. Nhưng không dùng lực còn đỡ, vừa dùng lực, tảng đá rơi xuống khiến cho hắn cũng rơi theo.

Dương Ninh hoàn toàn không ngờ tảng đá dưới chân lại không chắc. Ở giữa không trung, lúc này hắn chỉ mong túm được thứ gì để sống sót. Tay phải hắn vẫn cầm bức tranh, tay trái túm được một thứ gì đó như là sợi dây. Có được thứ cứu mạng, Dương Ninh không dám buông tay.

Thân thể hắn vẫn tiếp tục hạ xuống, gió thổi bên tai vù vù, bàn tay nắm dây trở nên rất đau.

Vách núi này cũng không tới mức dựng đứng, vẫn còn hơi có độ dốc. Dựa theo địa thế, cố gắng làm cho tốc độ rơi chậm lại, Dương Ninh cố hết sức nắm chặt tay phải, cuối cùng cũng dừng lại được giữa không trung.

Hắn thở hỗn hển, vung loạn đôi chân, cố lắm mới dẫm được lên vách đá mà thở phào một hơi. Gió đêm thổi qua khiến cho hắn rung mình mới phát hiện toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Hắn nghe được loáng thoáng tiếng của Mộc Thần quân. Dương Ninh ngẩng đầu nhìn lên trên chỉ thấy một bầu trời đêm đầy sao, nhất thời không thấy được đỉnh núi. Cúi đầu nhìn xuống, bên dưới tối như mực. Hắn biết mình đang ở đang ở lưng chừng. Nhưng cũng nhờ trên vách đá có rất nhiều dây leo, nếu không thì chắc chắn hắn đã phải chết.

Dương Ninh nhét bức tranh vào lòng ngực, dùng hai tay nắm dây. Mới hơi dùng sức, hắn cảm thấy lòng bàn tay đau nhức, mới phát hiện tay phải của mình bị tróc da, chảy máu, mà khắp người đau đốn, như xuất hiện đầy vết thương.

Dương Ninh cười khổ lắc đầu. Vốn tưởng rằng xuyên qua Ngưu Đầu lĩnh là con đường ngắn, hiện giờ mới nhận ra nó chẳng phải đường ngắn mà suýt nữa đã biến thành đường chết của mình.

Người hắn dính vào vách đá, nhất thời không phải lo tới tính mạng. Thi thoảng lại có tiếng của lão Mộc từ trên vọng xuống nhưng Dương Ninh không đáp lại.

Tất nhiên lão quỷ đó không lo lắng cho mạng sống của hắn, mà chỉ lo cuộn tranh về Lục Hợp thần công.

Có điều chắc chắn hiện tại lão Mộc đang tuyệt vọng, bởi vì cuộn tranh rơi theo hắn xuống vách núi khiến cho lão ta phải lạnh lòng.

Một lúc lâu sau, âm thanh của lão Mộc không còn vọng xuống nữa, Dương Ninh kéo một sợi dây leo, thử độ chắc chắn rồi mới nén đau mà trèo lên trên.

Leo núi cũng từng là một trong những mục huấn luyện nên Dương Ninh cũng không lạ.

Nhưng hiện tại hắn cũng không vội lên ngay đỉnh núi, mà chỉ thử xem có thể đi lên không. Mặc dù không còn tiếng của Mộc thần quân, nhưng Dương Ninh không tin lão ra rời đi dễ như thế, rất có thể vẫn đang chờ trên đỉnh núi.

Bò lên được một đoạn, lòng bàn tay đau rất khiến cho hắn phải dừng lại. Bất chợt, hắn phát hiện có gì đó hơi lạ, liền lấy tay gạt đám dây khô, thì

phát hiện sau đám dây leo có một cái khe. Đây là một cái khe thiên nhiên trên vách núi, ẩn sau đám dây leo, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện.

Cái khe đó cũng không rộng lắm nhưng đủ cho một người chui vào.

Vào lúc này mà còn ở vách đá thì đúng là rất nguy hiểm, nên Dương Ninh không hề do dự, túm lấy dây leo, tới gần bên cái khe rồi nằm lấy mép đá mà chui vào trong khe.

Hắn cứ tưởng rằng đây chỉ là một cái khe bình thường ở vách núi. Nhưng sau khi chui vào mới phát hiện cái khe rất sâu, chui vào trong lòng núi. Trước mặt tối như mực, nên không biết nó dài bao nhiêu.

Hắn xoay người nhặt một cục đá trên mặt đất rồi mới nhẹ nhàng bước vào. Đi được mười bước, xung quanh tối đen, không nhìn thấy cả bàn tay. Một tay hắn cầm cục đá, một tay duỗi ra trước sờ soạng dò đường, từ từ tiến vào sâu hơn.

Dương Ninh cứ tưởng sẽ nhanh chóng tới cuối, ai ngờ đi được cả nửa ngày, cái khe đó vẫn như không có đáy mà còn uốn lượn, và đường từ từ dốc xuống.

Đi được nửa canh giờ, con đường nhỏ đang như ruột dê đột nhiên trở nên rộng lớn. Hắn còn nghe thấy văng vẳng có tiếng nước chảy ở trước mặt.

Bước chân Dương Ninh nhanh hơn. Sau một lúc, phía trước chợt hiện ra một tia sáng. Dương Ninh hưng phấn, vội vàng chạy đến. Thoáng cái, trước mặt xuất hiện một cái cửa động. Dương Ninh nhanh chóng bước vào, mặc dù bên trong hơi tối nhưng cũng không tới mức chẳng nhìn thấy gì.

Đây là một cái động đá rất rộng, ba mặt là vách đá, có một mặt mở rộng, một màn nước từ bên ngoài trút xuống che khuất cảnh tượng bên ngoài.

Tối giờ Dương Ninh mới hiểu tiếng nước chảy mà mình vừa nghe thấy đúng là tiếng của cái thác nước này.

So với thác nước mà Dương Ninh nhìn thấy ở đỉnh núi thì thác nước này nhỏ và yếu hơn nhiều nhưng nó cũng che khuất cảnh tượng bên ngoài.

Ánh sáng xuyên qua thác nước chiếu vào cũng đủ để nhận ra bên ngoài đã tờ mờ sáng.

Dương Ninh thở phào nhẹ nhõm, không ngờ lại có một nơi như thế này. Lúc này, hắn gần như cạn kiệt sức lực, bước tới bên cạnh thác nước, thò tay rửa vết máu rồi vốc nước uống vài ngụm. Sau đó ngồi xuống xé một mảnh áo, băng cánh tay phải bị thương rồi mới nằm vật xuống đất nhắm mắt lại.

Một đêm đầy chuyện suýt nữa thì táng mệnh núi sâu, nên hiện giờ cho dù là sức lực hay tinh thần cũng đều mệt mỏi. Toàn thân cảm thấy đau mỏi... Nằm trên đất, hắn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hắn ngủ rất say, ngay cả tiếng thác nước cũng không ảnh hưởng. Đến khi tỉnh lại, ngồi dậy, hắn thấy trước mặt sáng mờ, có màu sắc sỡ. Hóa ra ban ngày, hơi nước từ thác hình thành cầu vồng tự nhiên, ánh sáng chiếu vào cũng trở nên sáng hơn.

Dương Ninh đã hồi phục tinh thần, đi xuống quan sát chỉ thấy chỗ thác nước trút xuống tầm mười thước là một cái đầm nước. Thác nước đổ xuống khiến cho bụi nước bốc lên tạo ra một cảnh tráng lệ.

- Xem như đã thoát được một mạng.

Dương Ninh lăm bằm, đuổi lưng một cái rồi mới xoay người lại. Lúc tới đây, tinh thần sức lực mới mẻ lại đang lúc trời tối. Hiện tại hắn mới phát hiện đây là một cái động đá rộng lớn, trong động đá có một tảng đá hình quả trứng, bề mặt bóng loáng phủ đầy bụi nhìn như một cái bàn. Bên cạnh

tảng đá đó có trái một chiếc chiếu nhưng đã bốc mùi hôi thối. Mà trên bàn còn đặt một cái thùng.

Ngoài thứ đó ra, trong căn phòng đá không còn vật gì khác.

Nhìn quanh, Dương Ninh hơi giật mình, biến sắc khi thấy ở góc của căn phòng đá có một bộ xương khô.

Theo phản xạ, Dương Ninh giờ hai nắm đấm lên, từ từ tới gần, quan sát, chỉ thấy khi còn sống bộ xương đó đang ngồi. Bên dưới bộ xương cũng có một chiếc chiếu, có điều giống như chiếc chiếu bên bàn đá đã thối nát. Trên bộ xương còn dính lại quần áo nhưng cũng rách gần hết.

- Hóa ra căn phòng đá này đã có chủ nhân.

Dương Ninh nghĩ thầm:

- Chỉ có điều không biết vì sao mà hắn lại chết ở đây? Thi thể cũng thành một bộ xương, xem ra người này chết lâu rồi.

Chương 19: Tiêu Dao Hành

Ánh mặt trời chiếu trên thác nước, ánh sáng phản xạ từ thác nước chiếu vào trong thạch thất tỏa ra ánh sáng lung linh. Ánh mắt Dương Ninh rời khỏi người bộ xương khô, nhìn thẳng vào mặt tường đá trước mặt.

Ngoài dự đoán của Dương Ninh là, tường đá trước mặt lại hết sức bóng loáng, không hề có móm đá nhấp nhô, cả mặt tường đá bóng loáng như gương, chẳng những như vậy, hai mặt tường đá khá cũng như vậy.

Tường đá bóng loáng, cũng không có gì mới lạ, nhưng ba mặt tường đá lại điêu khắc rất nhiều bức họa, phức tạp mà không hỗn loạn, hình thành từng tổ hợp tranh vẽ trên tường.

Tranh trên ba mặt tường dường như biểu diễn một điệu múa, hình người từ phần eo trở lên trông hết sức đơn giản, nhìn không ra là nam hay nữ, nhưng phác họa phần dưới cực kỳ tinh tế, hẳn đánh giá đại khái một chút, tranh trên ba vách tường cộng lại hơn bốn mươi năm mươi bức, đều là điêu khắc thủ công.

Dương Ninh lờm bộ xương khô kia, trong lòng biết nếu mình đoán không sai, bức họa trên vách đá này hẳn là người này khắc khi còn sống, nghĩ đến người này một mình ở trong động, tịch mịch buồn tẻ, cho nên mới rảnh rỗi khắc họa trên đá.

Chẳng qua người này tới sơn động này, đương nhiên biết rời đi thế nào, dù là rời đi theo khe hở kia hay là nhảy xuống thác nước bên này, đều thoát khốn rất dễ dàng, lại không biết vì sao hẳn lưu lại nơi này?

Những bức họa này, tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể khắc ra được, thậm chí người này còn chết trong sơn động này, thực sự không biết vì sao lại như vậy.

Dương Ninh cũng không có bất cứ hứng thú gì với nhảy múa, trở lại bên bàn đá, thấy rương trên đó phủ một lớp bụi dày đặc, thậm chí kết một lớp mạng nhện dày đặc. Hắn lập tức dùng ống tay áo phủi tro bụi bên trên, lúc này mới phát hiện chiếc rương này chế bằng đồng thau, trên nắp rương điêu khắc hoa văn, giống như một đóa sen, cả chiếc rương màu vàng đồng, duy có hoa sen kia dường như thoa nước sơn đen, biến thành một đóa sen đen.

Chiếc rương này cũng không có khóa, sau khi Dương Ninh mở ra, phát hiện bên trong chất đồng giấy mực, một xấp giấy dày đặc đã hơi úa vàng.

- Xem ra người này còn là văn nhân.

Dương Ninh còn tưởng rằng trong cái rương này chứa bảo bối gì, nhìn thấy chỉ là giấy bút bình thường, không khỏi bật cười, phủi một chỗ sạch sẽ trên bàn, sau đó lấy ra từng thứ bên trong chiếc rương, ngoại trừ hai chiếc bút lông, một nghiên mực, mấy cục mực, một xấp giấy úa vàng ra, phía dưới hòm còn đặt một con dao găm.

Dương Ninh cầm dao găm, vỏ dao trông hết sức cổ xưa, cũng không có nhiều hoa văn. Hắn dùng sức rút lưỡi dao bên trong ra, ánh sáng lóe lên, cực kỳ chói mắt, một hồi hàn khí ập thẳng vào mắt.

Dương Ninh nhin không được rùng mình một cái.

Thanh đoản đao trông như dao găm này, dài hơn một đoạn so với dao găm thông thường, chỉ nhìn lưỡi dao, cảm giác sắc bén hiển thị rõ ràng.

Hắn duỗi một ngón tay dán vào lưỡi dao, giống như sờ trên băng đá, lạnh như băng rét thấu xương, nhin không được nói:

- Đồ chơi này thực quái lạ.

Hắn đương nhiên từng chơi dao, tuy nhiên chưa từng cảm thụ được lưỡi dao lạnh băng như vậy.

- Chẳng lẽ điêu khắc trên vách tường là dùng cây dao này?

Dương Ninh nhin không được nghĩ, dao này lưỡi sáng như tuyết, dù là thân dao hay lưỡi dao, đều không chút khuyết điểm nhỏ nhặt. Hắn cầm đoản dao đi tới bên vách đá, tìm một chỗ trống, lưỡi dao xẹt qua, những chỗ đi qua để lại một dấu vết thực sâu, vô cùng sắc bén, dao găm lại không chút tổn thương nào.

- Quả nhiên là bảo bối.

Dương Ninh mừng rỡ trong bụng, một trong những yêu thích của hắn là dụng cụ cắt gọt, hơn nữa đặc biệt thiên vị dao găm, kiếp chứa tích lũy không ít dao găm.

Người bình thường nhìn không ra ưu khuyết điểm của dao kéo, nhưng người trong nghề lại biết rất nhiều môn đạo trong đó.

Cho dù là phẩm chất hay độ sắc bén, Dương Ninh đều có thể kết luận, thanh đoản dao này thực sự là một danh khí ngàn dặm mới tìm được một, nếu để lại hậu thế, đây tuyệt đối là vô giá.

Thu dao vào vỏ, Dương Ninh ôm vào lòng, lúc này mới trở về ngồi xuống bên bàn đá, mở đồng giấy ố vàng kia, một nửa số đó có chữ viết, tuy nhiên không phải quá thông hiểu chữ cổ, nhưng Dương Ninh có thể thấy được văn tự người này thoăn thoắt, tiêu sái hào phóng, có khí thế, phần lớn là thi từ ca phú.

Chợt nhìn thấy một trang giống như là phong thư, phân biệt cẩn thận, miễn cưỡng nhận ra bên trên viết: ‘Lòng có hoài nghi, nhưng tình nghĩa

nửa đời, khó phá cục này, duy có ẩn nấp trần thế, bỏ lại chuyện cũ’. Cách một đoạn, phía dưới lại viết: ‘Cố giết hết chỗ kỳ dị, tự cắt đứt cột nhà, chưa hề gặp lại, nhưng thực lực cách xa nhau, khó đạt tới kỳ công, đã có Tiêu Dao Hành, cũng khó tổn thương ta!

Dương Ninh nhìn xem cũng không biết trên này rốt cuộc có ý gì.

Hắn lại thu hồi giấy và bút mực vào trong rương, lấy bức họa từ trong lòng ra, trải rộng trên bàn đá, thầm nghĩ Mộc Thần Quân nhớ mãi không quên quyền họa này, có thể thấy thần công này quả thực không đơn giản.

Hắn đã nhớ kỹ sáu bức đầu tiên trong mười một bức vẽ, lúc này rảnh rỗi nhàm chán, lại bắt đầu quan sát bức vẽ thứ bảy, chỉ trông mong dùng trí tuệ thông minh của mình có thể nhìn ra một chút đầu mối.

Lúc này Dương Ninh cũng không có suy nghĩ lập tức rời đi.

Hắn cực kỳ khẳng định, Mộc Thần Quân vì quyền họa này, tuyệt đối không có khả năng từ bỏ ý đồ, rất có thể đang vòng vo ở gần, lúc mình đi ra ngoài, một khi gặp phải, chắc chắn phải chết.

Mộc Thần Quân có lẽ không biết mình còn sống, nhưng lão tuyệt đối không dễ dàng buông tha tìm kiếm quyền họa như vậy, chưa tới Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, không có khả năng nhìn thấy mình quăng người xuống vách núi liền buông tay mà đi.

Trong lòng Dương Ninh biết hi vọng muốn đuổi theo tiêu đội tìm được Tiểu Diệp ngày càng xa vời, nhưng mình ngàn cân treo sợi tóc, cũng chỉ có thể trước bảo toàn mình rồi nói sau.

Nếu mình tùy tiện xông ra ngoài, thực sự gặp phải Mộc Thần Quân, chớ nói nghĩ cách cứu viện Tiểu Diệp, cái mạng này của mình sẽ lập tức kết thúc rồi, chỉ có mình sống sót, mới có thể có cơ hội tiếp tục tìm Tiểu Diệp, giải cứu nàng ra khỏi dầu sôi lửa bỏng.

Năm bức đồ còn lại, Dương Ninh bỏ ra nửa ngày liền xác định các huyết vị sợi chỉ đỏ đi qua. Nhưng xem xong mười một bức họa, Dương Ninh cũng không thể nhìn ra rốt cuộc thân ở nơi nào, chẳng qua tất cả những huyết vị sợi chỉ đỏ đi qua đều đã ghi tạc trong lòng.

Qua giữa trưa, trong bụng đói khát, Dương Ninh xem khắp thạch thất, cũng không thể tìm được bất cứ đồ ăn gì, trong lòng kỳ quái trước kia bộ xương kia rốt cuộc sống sót thế nào? Chẳng lẽ người này chết đói ở trong thạch thất này?

Hắn chỉ có thể tới thác nước uống nước, uống nửa bụng nước, cũng may nước này thơm ngọt khoan khoái, tạm giải đói khát.

Dao chơi trong thạch thất một vòng, xem từng bức điêu khắc một, xem xong một vòng chợt phát hiện, bức tranh đầu tiên trên bức tường bên trái dĩ nhiên giống hệt như bức tranh cuối cùng trên bức tường bên phải, bản vẽ thứ nhất dường như là khởi thế, khắc họa ra một điệu múa, bức họa cuối cùng lại trở về điểm khởi đầu.

Thấy được bức họa cuối cùng, Dương Ninh mới phát hiện trong góc khắc mấy hàng chữ, cẩn thận phân biệt, dường như là một bài thơ, viết ‘Vạn lý dương sa trần, đại phong kim quá lâm. Càn khôn hoàn vũ nội, độc ngã Tiêu Dao Hành’.

- Độc ngã Tiêu Dao Hành?

Dương Ninh khẽ đọc một câu, lập tức nghĩ tới mấy câu nói kỳ diệu khó hiểu trên giấy vàng, thầm nghĩ chẳng lẽ bức họa này lại có liên quan tới câu nói kia?

Điệu múa này, chẳng lẽ gọi là Tiêu Dao Hành?

Trong đó quả thực không nói chuyện này, Dương Ninh nhin không được đứng theo tư thế động tác của bản vẽ thứ nhất, sau đó cất bước dựa theo

động tác bức vẽ thứ hai, nhìn bảy tám bức vẽ liền phát hiện bộ pháp của điệu múa này cực kỳ cổ quái, nhìn như động tác mỗi bức vẽ đều vô cùng rõ ràng, nhưng sự nối liền trong đó lại hơi khác thường, ví dụ như một bước chân trong đó muốn chuyển thành bước chân bức vẽ tiếp theo, lại phải chuyển hơn nửa vòng tròn.

Hắn vừa xem điêu khắc, vừa làm động tác, động tác sau đó nối liền ngày càng không được tự nhiên, chỉ có điểm phía trước hoặc sau xuất hiện tiến lùi nửa hình cung, có bước thì nghiêng qua bên trái, hoặc là xoay một nửa qua phải, chỉ nhìn bức họa có lẽ không biết, nhưng tự mình làm lại cảm thấy độ khó không nhỏ.

Dương Ninh miễn cưỡng bước từng bước, nhưng động tác cứng ngắt, khác khá xa cảm giác phiêu dật trên điêu khắc, trong lòng nhin không được nghĩ có phải bộ điêu khắc này ăn xén nguyên vật liệu, tóm tắt rất nhiều trình tự hay không?

Đi tầm mười bước dựa theo bức khắc, Dương Ninh hơi nôn nóng.

Cũng không phải hắn thiếu kiên nhẫn, mà là mỗi bước đi đều rất không tự nhiên, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy động tác khó coi, hoàn toàn không tìm thấy cảm giác tiêu sái phiêu dật, điều này khiến lòng tin của Dương Ninh bị đả kích lớn, liền buông tha không học, nằm trên mặt đất ngủ.

Chỉ là vừa nằm xuống, trong đầu lại không thanh tĩnh, trong chốc lát trong đầu lại nghĩ tới những huyết vị phức tạp trong bức họa kia, chốc lát trong đầu lại nghĩ tới bộ pháp mình vừa đi, suy nghĩ làm thế nào mới có thể khiến mình đi phiêu dật giống như trong bức khắc.

Nằm trong chốc lát, hắn liền đứng dậy luyện bước chân một lần nữa. Luyện một hồi, hắn lại uể oải, dừng lại mặc kệ, nhưng cách một hồi lại nhin không được tiếp tục luyện. Dường như bộ vũ đạo này có ma lực, tuy rằng

những bước đi kia cổ quái, dường như có lực hấp dẫn nào đó, khiến cho người ta nhìn không được phải cân nhắc tập luyện.

Kỳ thật mặc dù trên bức khắc này có gần năm mươi bức họa, nhưng cuối cùng cũng chỉ bốn mươi năm mươi bước mà thôi, chỉ là bốn mươi năm mươi bước bộ pháp này quý dị, qua mỗi bước chân đều kỳ quái, khiến cho toàn thân Dương Ninh đều là mồ hôi.

Trong hai ngày tiếp theo, Dương Ninh nhiều lần luyện tập bước đi khắc trên vách đá, từ đầu tới đuôi đi vô số lần, đường lối bước chân cũng đã hết sức quen thuộc, chỉ là vẫn không tìm thấy cảm giác phiêu dật, cũng may ngay từ đầu động tác cứng nhắc, qua hai ngày đã thành thạo hơn không ít.

Tới hoàng hôn ngày thứ ba, Dương Ninh đói bụng thực sự không chịu được. Mấy ngày nay hẳn dùng nước trong thác để đỡ đói, nhưng cuối cùng không phải đồ ăn bổ sung thể lực. Thể lực thiếu thốn, hơn nữa mấy ngày liên tục luyện tập Tiêu Dao Hành, thể lực tiêu hao, hiện giờ đã đói choáng đầu hoa mắt, biết rõ nếu tiếp tục ở lại nơi này, chỉ sợ sẽ thực sự chết đói ở đây.

Nghĩ tới đã đến đây ba ngày rồi, Mộc Thần Quân có kiên nhẫn nữa cũng nên rời đi, lúc này ra ngoài cũng không trở ngại.

Con đường ra ngoài có hai, một ra ngoài theo khe hở, đến vách núi vịn dây leo leo lên đỉnh núi, một đầu khác thì rất dứt khoát, trực tiếp nhảy xuống thác nước.

Độ cao mười mấy thước, đương nhiên rất nguy hiểm. Dương Ninh biết rõ, nhảy xuống ở độ cao như thế, xung lực rất mạnh, chỉ sơ xuất, toàn thân gãy xương thậm chí có thể ngã chết.

Chẳng qua ra ngoài theo khe hở, cũng chỉ có thể trở lại đỉnh núi, nơi đó rốt cuộc không an toàn.

Dương Ninh thăm dò vách đá dưới cửa động, hơi dốc đứng, có thể vịn vách đá xuống dưới, dù cho rời tay ngã xuống, dù sao phía dưới là nước, luôn có cơ hội sinh tồn.

Nói là làm, Dương Ninh cũng không do dự, cẩn thận bò từng li từng tí từ cửa động, nghĩ đến trong ngực còn có thanh đao vô cùng sắc bén, hắn lấy ra ngoài cắm vào vách đá, quả thực chém sắt như chém bùn, rất nhẹ nhõm đâm vào, lúc này Dương Ninh mới di chuyển một chút, mượn binh khí cũng xuống dưới được mấy mét.

Chờ hắn rút băng nhận ra lần nữa, đang muốn chăm vào vách đá, dưới chân bị trượt, toàn thân rơi xuống dưới. Dương Ninh vội vàng giang tay, bịch một tiếng, hai chân rơi xuống trước, toàn thân lập tức rơi vào trong đầm nước. Trong khoảng khắc rơi xuống nước, toàn thân rung mạnh một hồi, lực phủ ngũ tạng quay cuồng, choáng đầu hoa mắt.

Hồ nước rất sâu, Dương Ninh ở trong hồ nước một lúc, lúc này mới cử động tứ chi, di chuyển một lát, nổi lên mặt nước, nhìn thấy bờ, bờ tới, bò lên bờ, toàn thân ướt sũng. Vừa rời chấn động mạnh, thân thể còn hơi khó chịu, chẳng qua cũng không bị thương, càng không cần lo lắng tính mạng.

Hắn nhìn chung quanh, hóa ra nơi này là một sơn cốc, cỏ cây thành rừng, chung quanh đều là sơn lĩnh che trời.

Bụng đói tới phát sợ, lúc này thậm chí muốn tìm một ít quả dại đỡ đói, hắn trông thấy rừng cây cách đó không xa, lập tức bước nhanh tới. Tiến vào rừng cây, sắc trời dần tối, hắn tìm một lát, thực sự tìm được vài cây ăn quả, cũng không quan tâm gì khác, hái cây ăn vị dưới tán cây đỡ đói.

Ăn liền sáu bảy trái cây, lúc này mới giảm bớt cảm giác đói khát, hắn đứng dậy duỗi lưng một cái, nghe được động tĩnh bên người, liền trông thấy một đôi mắt giống như lưỡi đao đang nhìn mình chăm chăm, một bóng

người ngay bên cạnh mình chỉ cách mấy bước, giống như mãnh thú phát hiện con mồi.

Người này đúng là Mộc Thần Quân!

Chương 20: Đả Thương Người Lại Hại Mình

Dương Ninh gần như muốn khóc.

Oán trời tránh đất oán vận mệnh, hắn vốn tưởng rằng trải qua ba ngày, Mộc Thần Quân hẳn đã sớm rời đi, cho dù còn trong núi, sơn lĩnh mệnh môn, tỷ lệ gặp gỡ của hai người chắc chắn cũng rất thấp.

Thế nhưng hắn vạn lần không thể ngờ được, mình vừa mới rời khỏi thạch thất chưa tới một canh giờ, lão yêu quái này đã xuất hiện bên cạnh mình giống như u linh, giống như cài đặt máy theo dõi trên người mình.

Mộc Thần Quân tóc tai bù xù, quần áo rách nát, hai mắt đỏ thẫm, giống như kẻ điên. Đôi mắt giống như lưỡi đao kia nhìn chăm chú trên người Dương Ninh, giọng nói khàn khàn:

- Lão phu xem ngươi còn có thể lên trời xuống đất? Lão phu hao phí thời gian hai năm mới đắc thủ thần công, sao có thể để tiểu tử ngươi chiếm được tiện nghi.

Lão gầm nhẹ một tiếng, vươn tay về phía Dương Ninh.

Dương Ninh hô to một tiếng, xoay người chạy. Mộc Thần Quân nói tới là tới, Dương Ninh cảm thấy một hồi kinh phong đánh úp lại phía sau. Hắn biết rõ mạng sống giống như treo trên sợi tóc, trong nháy mắt trong đầu đột nhiên thông suốt, thân thể bỗng nhiên xoay một vòng, một bước chân trượt ra, đúng là bộ pháp Tiêu Dao Hành.

Mấy ngày nay hắn gần như giờ phút nào cũng luyện tập bộ pháp Tiêu Dao Hành, bộ pháp đã như lòng bàn tay, lúc này có thể nói là bước chân xẹt

qua theo bản năng, lại hoàn toàn tránh khỏi một trảo của Mộc Thần Quân.

Mộc Thần Quân lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ Dương Ninh lại có thể tránh thoát một trảo trí mạng này, nhưng lão lại cảm thấy chỉ là Dương Ninh trùng hợp mà thôi, thân hình như quỷ mị, Khô Mộc Thủ lại bắt tới Dương Ninh.

Sau khi thoát khỏi, trong đầu Dương Ninh nghĩ tới bộ pháp Tiêu Dao Hành, bước một bước đầu, bước thứ hai liền tới một cách tự nhiên. Trảo thứ nhất của Mộc Thần Quân thất thủ, vốn tưởng rằng trảo thứ hai không sợ hử tý nào, ai ngờ năm ngón tay hiển nhiên sẽ tóm lên người Dương Ninh, thân hình Dương Ninh giống như quỷ mị đột nhiên lướt qua một bên.

Mộc Thần Quân a một tiếng, cực kỳ giật mình, chờ liên tục mấy lần cũng không thể đụng vào Dương Ninh, khuôn mặt lão đã hiện vẻ kinh hãi.

Trước đó kỳ thực lão đã thăm dò thân thể Dương Ninh, biết rõ dù cũng không có căn cơ nội công gì, chỉ là một tiểu tử bình thường không có gì lạ.

Thế nhưng bước chân của Dương Ninh giờ phút này hiển nhiên cao minh huyền ảo, tuy trông ngã trái ngã phải giống như uống rượu say, nhưng bộ pháp biến hóa ngoài dự đoán của mọi người, khiến người ta rất khó được nắm bắt.

Kỳ thật Dương Ninh cũng không biết Mộc Thần Quân rốt cuộc đang làm gì, hắn chỉ buồn bực trong đầu ôm bóng mà chạy, cảm thấy Mộc Thần Quân trôi qua trôi lại bên cạnh mình, cảm thấy vô cùng căng thẳng, trong lúc đó còn chưa biết bộ pháp của mình đã khiến Mộc Thần Quân kinh hãi vạn phần, càng không biết mình đang dựa vào Tiêu Dao Hành tránh thoát hơn mười chiêu của Mộc Thần Quân.

Mộc Thần Quân kinh hãi không thôi, nhưng dù sao lão cũng không phải kẻ đơn giản, thực sự nhìn ra tuy rằng bộ pháp của Dương Ninh huyền diệu, nhưng dường như động tác cũng không lưu loát, cảm thấy chỉ sợ Dương

Ninh vừa học không lâu, đột nhiên hô lên một tiếng giống như sấm sét, động tới nội công.

Tiếng hô này của lão chói tai, khiến cho Dương Ninh buồn bực chạy trốn cả kinh trong lòng, bởi vậy động tác chậm trễ một chút, khóe mắt thoáng nhìn một tay Mộc Thần Quân vươn tới, Dương Ninh sợ hãi, thoáng chốc quên mất bước tiếp theo, chỉ có thể tùy tiện bước ra một bước, đụng vào một thân cây.

Chờ hẵn lại muốn đi, bờ vai bị xiết chặt, một tay Mộc Thần Quân đã khoác lên vai hẵn, cười lạnh nói:

- Chạy đi đâu?

Bộ pháp của Dương Ninh vừa loạn, Mộc Thần Quân nhìn ra sơ hở, tóm Dương Ninh trong tay. Nhưng lão thấy bộ pháp huyền ảo của Dương Ninh, trong lòng mơ ước, biết tiểu tử này rất có thể gặp may, cố tình muốn ép hỏi con đường bộ pháp này của Dương Ninh.

Dương Ninh lòng như tro tàn, vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, không thể tưởng được cuối cùng vẫn khó thoát khỏi ma thủ của lão yêu quái này, hẵn cười khổ nói:

- Mộc Lão, chào lão!

- Bớt sàm ngôn đi, bộ pháp này của người, từ đâu mà đến?

Trong mắt Mộc Thần Quân lộ vẻ tham lam:

- Trung thực khai ra, còn có thể tha cho người một mạng.

Dương Ninh nghĩ thầm chuyện tới nước này, mình chắc chắn phải chết, chết rồi cũng không thể để lão yêu quái này chiếm tiện nghi. Nghĩ tới mình

xuyên việt tới thế giới mới, lúc này ngấn ngủ chưa tới mười ngày, tâm tình uể oải, thần nhiên nói:

- Bộ pháp gì? Người nhìn lầm rồi, đó là ta tự đi lung tung.

- Người có bản lãnh này sao?

Trong mắt Mộc Thần Quân lộ vẻ khinh thường, cười ảnh nói:

- Xem ra tiểu tử ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, lão phu để ngươi biết lợi hại.

Khô Mộc Thủ khoác lên vai Dương Ninh nhõ ra nội lực, cố tình muốn Dương Ninh đau đớn không chịu nổi, tiện đà ép hỏi con đường bộ pháp từ trong miệng hắn.

Mộc Thần Quân nhõ ra nội lực, Dương Ninh đương nhiên cảm giác được, dường như đầu vai bị đè nặng ngàn cân, lập tức có một cỗ lực lượng như hồng thủy từ đầu vai xông vào cơ thể mình, bắt đầu từ kinh mạch mạch máu đầu vai nhất thời bành trướng như muốn nổ tung, nỗi đau kia còn khó chịu hơn nỗi đau da thịt gấp mười lần.

Tuy rằng Dương Ninh mềm dẻo mười phần, nhưng đau đớn như vậy, vẫn khiến hắn kêu ra tiếng. Mộc Thần Quân lạnh lùng hỏi:

- Nói hay không?

Cảm giác kinh mạch mạch máu căng nứt này khiến Dương Ninh gần như mất đi ý thức.

Hắn chỉ cảm thấy kinh mạch vai trái giống như thối phồng, hơn nữa ngày càng căng lên, có vẻ nếu như không thả ra, kinh mạch chắc chắn sẽ nổ tung.

Thế nhưng nội lực trên vai không dứt, giống như sóng biển cuốn vào từng lớp, không cách nào bài xuất từ bên trên, theo bản năng, trong đầu

nghĩ tới bức họa sợi chỉ đỏ về vai trái trong thần công kia, huyết đạo khởi đầu của bức họa kia chính là bắt đầu từ huyết thiếu bồn đầu vai, trải qua trung phủ, sau đó chuyển tới huyết thần tàng, lại tràn đến hai huyết linh khư thần phong, cuối cùng từ huyết thần phong tiến vào huyết thiên trung ở ngực.

Lúc này hãn gần như muốn ngất đi, nhưng trong đầu suy nghĩ tới sợi chỉ hồng kia, lúc này rõ ràng cảm nhận được huyết thiếu bồn có nội lực đang hoạt động, nghĩ đến muốn chuyển nội lực từ huyết thiếu bồn qua huyết trung phủ, có thể giảm bớt nỗi đau kinh mạch bành trướng.

Nói cũng kỳ quái, hãn nhắm mắt nghĩ như vậy, cỗ nội lực ở huyết thiếu bồn dường như thực sự bắt đầu di động, dường như mình có thể điều động dòng nội lực kia. Ban đầu dòng nội lực kia vẫn còn kháng cự, nhưng chỉ trong nháy mắt, dòng nội lực kia chợt nghiêng xuống, rót thẳng vào huyết trung phủ phía dưới.

Sau khi dòng nội lực từ huyết thiếu bồn vọt tới huyết trung phủ, cảm giác muốn nứt vỡ của rất nhiều kinh mạch tại đầu vai lập tức giảm đi không ít, nhưng kinh mạch ở huyết trung phủ dường như lại bắt đầu căng lên.

Dương Ninh cảm thấy dường như mình có thể điều động hướng đi của dòng nội lực kia, không do dự nữa, lập tức theo hướng đi của sợi chỉ đỏ của thần công từ đầu vai, chuyển dòng nội lực đó từ trung phủ tới huyết thần tàng, tiếp theo qua linh khư, thần phong, cuối cùng rót vào huyết thiên trung.

Hiển nhiên Mộc Thần Quân còn chưa phát giác nội lực của mình đã bị Dương Ninh dẫn vào huyết thiên trung, vẫn rót nội lực vào cơ thể Dương Ninh như trước, nghĩ đến khiến cho Dương Ninh không nhận được cầu xin tha thứ.

Ban đầu nghe được tiếng kêu đau đớn của Dương Ninh, trên mặt Mộc Thần Quân còn lộ vẻ khinh thường, nhưng tiếng kêu của Dương Ninh nhanh chóng dừng lại, Mộc Thần Quân nghĩ thầm chẳng lẽ tiểu tử này không chống đỡ nổi đã ngất đi rồi, nếu nói vừa lúc nhìn thấy Dương Ninh lão hận không thể một chưởng giết chết hẳn, nhưng sau khi trông thấy bộ pháp Tiêu Dao Hành của Dương Ninh, lão đã thay đổi ý niệm trong đầu, đương nhiên không muốn để cho Dương Ninh chết đi.

Giờ phút này chẳng qua muốn cho Dương Ninh nếm mùi đau khổ, ép hỏi bộ pháp Tiêu Dao Hành của Dương Ninh, quả thực không nghĩ đến lập tức giết chết hẳn, thấy Dương Ninh không lên tiếng, chỉ cho rằng Dương Ninh chống đỡ không nổi, chuẩn bị thu hồi nội lực.

Nhưng khi lão vận công muốn thu hồi nội lực, lại phát hiện nội lực của mình giống như nước sông vỡ đê, chẳng những không cách nào thu hồi, hơn nữa còn không ngừng tiết ra ngoài.

Mộc Thần Quân nhíu mày muốn thu chưởng, nhưng lại không thể nâng tay lên, cổ nội lực đang tuôn ra kia dường như dính chặt lấy bàn tay lão, không thể động đậy.

Mộc Thần Quân bỗng nhiên biến sắc.

Lú cnày lão vẫn không biết nội lực của mình đã đả thông một con đường dựa theo suy nghĩ của Dương Ninh, đang không ngừng theo con đường kinh mạch kia rót vào huyết thiên trung của Dương Ninh.

Trên thực tế ngay từ đầu Dương Ninh điều động nội lực ở bờ vai, nhưng nơi đi qua hết sức khó khăn, hơn nữa tốc độ rất chậm.

Dương Ninh không có bất kỳ căn cơ nội công nào, đối với cao thủ nội công mà nói, kinh mạch của hắn giống như đường sông bế tắc nước bùn, muốn hoàn toàn đả thông những kinh mạch này, Dương Ninh chẳng những

phải tu luyện nội công, hơn nữa ít nhất phải tích góp mấy năm công lực mới có thể đả thông.

Thế nhưng hôm nay Mộc Thần Quân vốn muốn để Dương Ninh nếm chút đau khổ, lại không nghĩ tới dòng nội lực này của lão giống như dòng nước xiết bành trướng mãnh liệt, rót vào đường sông bế tắc, trợ giúp rất lớn cho Dương Ninh.

Dương Ninh mượn nhờ cỗ nội lực như dòng nước xiết này, dẫn đến con đường mình muốn, thoải mái hoàn toàn đả thông huyết vị kinh mạch trên con đường này.

Nếu như nói ngay từ đầu nội lực vẫn chỉ như tia nước nhỏ chậm rãi chảy xuôi đến huyết thiên trung trước ngực hẳn, chờ đến lúc này con đường kinh mạch đả thông, vô cùng thuận lợi, nội lực giống như hồng thủy dũng mãnh tràn vào.

Nội lực càng chảy càng nhanh, Mộc Thần Quân cảm thấy nội lực của mình giống như sông hồ vỡ đê rót vào trong cơ thể Dương Ninh. Lão quá sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, nhưng tay lão giống như hợp thành một thể với vai Dương Ninh, căn bản không thể rút ra. Tuy rằng lão kiến thức rộng rãi, tạo nghệ rất sâu trong võ học, nhưng loại tình huống hiện giờ, trước đây chưa từng gặp, nhất thời không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Lão biết rõ, nếu như tiếp tục kéo dài như vậy, chắc chắn nội lực của mình sẽ hao hết. Mắt lão lộ hàn quang, tuy nhất thời không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng nghĩ đến nguyên nhân tai họa đích thị là Dương Ninh, chỉ cần giết chết Dương Ninh, hết thảy đương nhiên dễ dàng giải quyết. Lão lập tức hô lên một tiếng, một cỗ nội lực cường đại hơn rót vào cơ thể Dương Ninh.

Lúc này giữ mình quan trọng hơn, cũng không để ý tới bộ pháp kia của Dương Ninh, theo cách nghĩ của lão, rót cỗ nội lực này vào, chớ nói người

bình thường như Dương Ninh, dù là cao thủ nội lực cũng sẽ kinh mạch vỡ tan mà chết.

Thế nhưng ngoài dự đoán của lão chính là, cỗ nội lực này rót vào, Dương Ninh chẳng những không phát ra bất cứ tiếng kêu thảm thiết nào, mà cỗ nội lực này giống như trâu đá chìm dưới biển, biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Lúc này mặc dù Dương Ninh không chết, nhưng cũng không hơn gì.

Nội lực Mộc Thần Quân rót vào trong cơ thể hắn, bị hắn dẫn vào huyết thiên trung, tuy giải tỏa áp lực kinh mạch khác, nhưng sau khi phần lớn nội lực tiến vào huyết thiên trung, Dương Ninh liền cảm thấy trong huyết thiên trung giống như bài sơn đảo hải, giống như liệt hỏa thiêu đốt, nội lực rót vào càng nhiều, loại cảm giác thiêu đốt này lại càng tăng rõ rệt.

Đây giống như một người đói khát trong bụng trống không, thấy được một bàn tiệc lớn, ban đầu ăn toàn thân thoải mái, nhưng sau đó cố gắng ăn hết, mỗi lần ăn thêm một miếng liền khó chịu một phần, không hề còn cảm giác thoải mái dễ chịu. Lúc này Dương Ninh cũng như thế, hắn chỉ trông mong Mộc Thần Quân lập tức thu tay lại, nhưng không biết lúc này mặc dù Mộc Thần Quân muốn thu tay, thực sự không phải do lão.